

မင်းမြတ်သူရ ဘဝမိုးဒိတ်

BURMESE
CLASSIC

လှိုင်ဇော်ဆန်းကြယ် စာပေမှာ ယနေ့နဲ့ပါတ်(၁)

၂၀၁၇ ၊ အောက်တိုဘာ၊ ပထမအကြိမ် အုပ်ရေး ၅၀၀အုပ်။

တန်ဘိုး(၅၀၀)ကျပ် ဦးသက်လွင်(သစ္စိမွန်စာပေ)(၀၀၇၇၃)

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေပါသည်။

အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးကို ဦးသက်လွင်(၀၀၆၅၁)သစ္စိမွန်

ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+ဂ)ရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ မှိုက်နှိပ်ပါသည်။ ရန်မျိုးအောင် စာပေမှ

ဖြန့်ချိပါသည်။

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅.၈၃

ဘဝ မီးအိမ်/မင်းမြတ်သူရ၊ ရန်ကုန်

သစ္စိမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၇

၂၀၀-စာ၊ ၁၂x၁၈

စည်ကားသောမြို့တစ်မြို့၏ မြို့ပြင်ရှိ ရေကန်ကြီး ရှိသောအရပ်တွင် အရိပ်
 အာပါသ ကောင်းစွာ ရရှိသော သစ်ပင်ကြီးများရှိ၏။ထိုသစ်ပင်ကြီးများ ရှိ
 သော အရပ်သို့ ခရီးသည်တင်ကားများ ရပ်နားပြီး အမောအပန်းဖြေ၏။
 ထိုကြောင့်ပင် ထိုအရပ်၌ ဈေးသည်များ စည်စည်ကားကား ရှိနေတတ်၏။
 ထိုအရပ်၌ ဈေးရောင်းလေ့ရှိသော ဈေးသည်များသည် အများအားဖြင့်
 မြို့ထဲတွင် နေထိုင်သူများဖြစ်၏။ဈေးသည်များသည် မနက်စောစောထပြီး

မြို့ထဲမှ လာရောက်ပြီးဈေးရောင်းကြ၏။ ထိုဈေးသည်များအနက် ဈေးသို့ အစောဆုံး လာရောက်ပြီး ဈေးရောင်းလေ့ရှိသူမှာ ကောက်ညှင်းပေါင် သည်လေး မောင်မိုးဖြစ်၏။ မောင်မိုးသည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ ဆုံးမ သွားသဖြင့် ဆွေမျိုးများ၏ နေအိမ်တွင် လှည့်ပတ်နေထိုင်ရ၏။ သို့သော် မောင်မိုး၏ ဆွေမျိုးများသည် သားသမီးချင်း စာနာသူများ မဟုတ်သဖြင့် မောင်မိုးတစ်ယောက် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်းအမျိုးမျိုးကိုရင်ဆိုင်ရပြီး မခံရင် နိုင်သည် အဆုံးတွင်မြို့ပြင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မောင်မိုးဘုန်းကြီးကျောင်း၌နေထိုင်စဉ် ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ်ဒူးကိုယ် ချွန် စိတ်ဓါတ်ရှိအောင်သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ထိုကြောင့် မောင်မိုးသည်ဆရာ တော်ကြီး၏ စကားကိုဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီးဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဝေယျာဝစ္စ ၁ လုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် မြို့ပြင် ကားဂိတ်သို့သွားပြီး ဗယာကြော် ရောင်းလေ၏။ဗယာကြော်များကို မြို့လယ်ဈေးကြီး၌ဗယာကြော် ရောင်း သော ရန်ကနားဆိုသည် ကုလားကြီးထံမှ ယူရောင်းခြင်းဖြစ်၏။ရန်ကနား သည် မောင်မိုးအား သနားသဖြင့် ဗယာကြော်များကို ဈေးလျော့ပေးလေ ရှိ၏။ မောင်မိုးသည်နေ့စဉ် ဗယာကြော်ရောင်းပြီး ရရှိသောပိုက်ဆံများ

စားရက် မသောက်ရက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားလေ၏။ ထိုသို့ ဗ
 သာကြော် ရောင်းချခြင်းဖြင့် နေ့စဉ် တစ်ဖူးမျှသောအသပြာကို စု မိသော်
 လည်းထိုငွေများဖြင့်ဘဝတွင်တိုးတက်ကြီးပွားမည် မဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိ၏။
 သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် သူမည်သို့ ပြုလုပ်မည်နည်း။ မောင်မိုးသည်
 သူ၏ဆရာတော်ထံတွင် သူဌေးဖြစ်ရန် လောကီပညာနှင့် ပတ်သက်သော
 အဆောင်အယောင်ကို တောင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ခေါင်းခါ
 သမ်းလိုက်ပြီး `ဒီမှာမောင်မိုးအဆောင်လက်ဖွဲ့တွေရှိရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်
 ဘူးကွ `ဟုမိန့်လေရာ မောင်မိုးက လက်အုပ်ချီပြီး `ဒါဆိုရင် တပည့်
 ဆော်သူဌေးဖြစ်အောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဘုရားတပည့်တော်က ဆင်းရဲ
 သားဆိုတော့ လူတကာက နှိမ်ချင်ကြတယ်၊ ဆင်းရဲသားဆိုရင် မရှိခိုးနီးနီး
 ဆိုပြီးအထင်သေးကြတယ်၊သူဌေးတစ်ယောက်ဆိုရင်အရာရာ အကောင်း
 ဖြစ်တတ်ကြတယ်၊လူတွေဟာ ငွေရှိတဲ့သူကိုပဲအထင်ကြီးကြတယ် ဘုရား
 ဒါကြောင့်တပည့်တော် သိပ် သူဌေးဖြစ်ချင်ပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား ` `
 ဘု ပြောလေ၏။ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားက ` ချမ်းသာတဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ်
 ဆင်းရဲတဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပူလောင်ရတာချည်းပဲကွ၊ငြိမ်းချမ်းခြင်း အစစ်အမှန်
 တစ္ဆေမှာပဲရှိတယ် ` `ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးကလက်အုပ်ချီပြီး ` `

တပည့်တော် လောလောဆယ် မငြိမ်းချမ်းချင်ဘူးဘုရား။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
 တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဟုပြောလေရာ ဆရာတော်
 သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အလည်း ဆင်းရဲခြင်း တစ်မျိုးပဲကွယ်၊ လူဆို
 သတ္တဝါကလည်း ခက်တယ်။ အအေးသောက်ချင်တဲ့လူကို အပူတိုက်
 မရဘူး၊ အကြောင့် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ချမ်းသာခြင်းကို အရင်ရှာပြီးမှ ငြိမ်းချမ်း
 ခြင်းကို ရှာဖွေပေတော့ ဟုမိန့်လေ၏။ ထိုအခါမောင်မိုးက မှန်လုပ်
 ဘုရား။ တပည့်တော် သူဌေးဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ချင်ပါတယ်။ တပည့်
 တော် ကို ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ အဆောင် လက်ဖွဲ့တွေ
 ပေးသနားပါ။ ဟုတောင်းလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

အဆောင်လက်ဖွဲ့တွေ အားကိုးနဲ့ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်မိုး။ သူဌေး
 ဖြစ်ချင်ရင် ဖွဲ့လုံလင်္ဂီရိယအားကိုး ပြီး ကိုယ်တိုင် စွမ်းစွမ်းတမံ အလုပ်လုပ်
 ဖြစ်မယ်ကွယ်။ ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်
 ချက် မထူးခြားဘဲ မိမိကြားဖူးနားဝရှိသော စကားသာ ဖြစ်သဖြင့် ဘဝ
 မကျဖြစ်ပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ကပ္ပိယကြီးထံသို့ ရောက်သောအခါ
 ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာချက်များကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး
 က မောင်မိုး၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး ဆရာတော်ကြီး မိန့်တာမှန်

တယ်ကွ၊ လောကမှာ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်း အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲနဲ့ ကြံကြံ ကြံကြံခံပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်မဲ့ ဇွဲလိုတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တဲ့အခါမှာ လုံ့လဆိုတဲ့အား စိုက်ထုတ်မှုမျိုးလိုတယ်၊ အားစိုက်ထုတ်မှု မရှိတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ဘူးကွ၊ အလုပ်ပြီးစီးဖို့ ဝိရိယလည်း ရှိဖို့ လိုတယ်ကွ၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာမှာ ဦးကြီးမောင် ဆိုတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ရှိတယ်၊ ဦးကြီးမောင်ဟာ စာရင်းငှားဘဝကနေ လယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်တဲ့ သူပဲ၊ ဦးကြီးမောင်ဟာ စာရင်းငှားဘဝတုန်းက လယ်ထဲကို အစောဆုံး ရောက်အောင် လာ တယ်၊ လယ်ထဲက ပြန်တဲ့ အခါမှာလည်း အခြားစာရင်းငှားတွေထက် နောက်အကျဆုံး ဖြစ်အောင်ပြန်တယ်၊ ဦးကြီးမောင်ကဝိရိယသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဇွဲ လုံ့လလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် စာရင်းငှားကနေ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တာပေါ့ကွ၊ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ဇွဲလုံ့လ ဝိရိယ ရှိဖို့လိုတယ် ဆိုတာ အမှန်ပါကွာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သင့်ပါတယ် ဟုပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစပြီး မောင်မိုးသည် ကြီးပွားအောင်မြင်ရန် အတွက် ဇွဲလုံ့လ၊ ဝိရိယ အရေးအကြီးဆုံးဟုယူဆပြီး ကပ်ထူပြားပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် ဇွဲလုံ့လ၊ ဝိရိယ ဟုရေးသားပြီး နံရံတွင်ကပ်ထားလေ၏။

ထိုနေ့မှစပြီး မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်သို့ အစောဆုံး ရောက်အောင်လာ
 ပြီး နောက်အကျဆုံးမှ ပြန်လေ၏။ သူသည် ဇွဲအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
 ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုပြင် ကားဂိတ်သို့ခရီးသည် များရောက်
 သည့် အခါတွင်လည်း အခြားသူများထက် ဦးအောင်သွားပြီး ဗဟာကြော်
 များ ရောင်းချရန် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုရောင်းချလေ၏။ ထိုသို့ပြုကျင့်ရ

ခြင်းမှာ မိမိ၏ ဗယာကြော်များ ရောင်းချရစေရန် လုံလစိုက်ထုတ်ခြင်းဖြစ်
လေတော့၏။

မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး၏စကားကိုဦးထိပ်ထားကာ နံနက်စောစော
ထပြီး ကုလားကြီး ရန်ကနားထံသို့ ဗယာကြော်ယူရန် သွားလေ၏။မောင်
မိုးသည် ဗယာကြော်ယူရန် အစောဆုံး ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရန်ကနားက
သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး `မောင်မိုး ဝီရိယ သိပ်ကောင်းတယ်၊တစ်
နေ့ကြီးပွားအောင်မြင်မှာ သေချာတယ်` ဟုချီးမွမ်းရာ မောင်မိုးသည် ရန်
ကနား၏ စကားကို ပိတီများ ဖြာဝေပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။မောင်မိုး မြို့ပြင်
တားဂိတ်သို့ ရောက်ပြီး ခဏအကြာတွင် လော်ရီကားကြီး တစ်စီး ထိုးရပ်
လာပြီး ကားပေါ်မှ စပါယ်ရာ တစ်ယောက်ပြေးဆင်းလာပြီး မောင်မိုးထံမှ
ပူပူနွေးနွေး ဗယာကြော်များကို ဝယ်ယူလေ၏။

မောင်မိုးသည် မိမိ၏ ဝီရိယအကျိုးကြောင့် ဗယာကြော်များကို ဦးဖျားဖျား
ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် နှင်းမုံထဲသို့ ငေးမောကြည့်
ပြီး ဖောက်သည်များကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ထိုသို့ စောင့်မျှော်ရင်း တစ်
နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရွဲ၊လုံလ၊ဝီရိယ အားကိုးဖြင့် သူဌေးကြီးမောင်မိုး
ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးကာ ပိတီဖြာဝေနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နှင်းတောထဲ၌

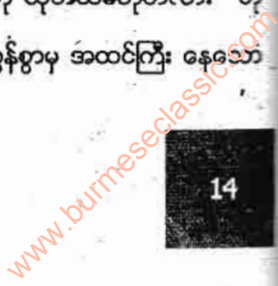
တခွပ်ခွပ် တချင်ချင် အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မိုး လှမ်းမှော်
 ကြည့်လိုက်ရာ မပီပိုးတဂါး အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်
 ရ၏။ မြင်းစီးလာသူများ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ ထိုသူများသည်
 ၎င်းနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်များဖြစ်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းက စီးလာသူမှာ မြို့ပိုင်ကြီး
 သားဖြစ်ပြီး အနောက်မှ လိုက်လာသူများမှာ စက်သူဌေးသားနှင့် ဆန်ကုန်
 သည်ကြီးသားဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်လေးများသည် တစ်မြို့လုံးက လူငယ်များ
 အားကျရသူ လူကုတ်လေးများ ဖြစ်ပြီး၎င်းတို့ စီးလာသော အုန်းခွံရောင်
 မြင်းကြီးများသည် ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ယူထားသော မြင်းကြီးများပင် ဖြစ်
 လေ၏။ မြင်းကြီးကို ရှေ့ဆုံးမှ စီးနှင်လာသော မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုး
 ၏ ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လေရာကျန် လူငယ်များလည်းမြင်းများကို အသီးသီး
 ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်
 လိုက်ပြီး ``နံနက်စောစော မြူတွေထဲမှာ ဗယာကြော် ရောင်းနေပါလား``
 ဝီရိယ ကောင်းလှချည်လားကွ၊ ဘယ်နဲ့လည်းမင်း ဈေးဦးပေါက်ပြီလား``
 ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်မိုးက ကမန်းကတန်းပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး
 ``ပေါက်ပါပြီခင်ဗျ၊ စောစောတုန်းက လော်ရီကားကြီး တစ်စီး ဝင်လာလို့
 ဈေးဦးပေါက်ရောင်း လိုက်ရတယ်`` ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါမြို့ပိုင်သားကကျန်သူဌေးသားများ ဘက်သို့လှည့်ပြီး ``ဟဟ...
 ဒါဆိုရင် ငါတို့လည်းဗယာကြော်ကို အားပေးလိုက်ကြရအောင် ``ဟုဆို
 လိုက်ရာ သူဌေးသားများကလည်း ``စားမယ်ဟေ့ ဝိုက်ဆာနေတာနဲ့ အ
 တော်ပဲ ``ဟု သံပြိုင် ပြောလေ၏။မြို့ပိုင်သားသည် ဗယာကြော်များကို
 သိမ်းကြုံးယူပြီး သူဌေးသားများကို တမ်းပေးလိုက်၏။၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း
 ဗယာကြော်နှစ်ခုကို ပလုပ်ပလောင်း ဝါးစားလေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိ၏
 ဗယာကြော်များကို အားပါးတရ စားသောက်နေသော သူဌေးသားများကို
 အထင်တကြီး ငေးမောကြည့် နေမိ၏။၎င်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော စပိုရှပ်
 ရောင်စုံများနှင့်အဖြူရောင်ဘောင်းဘီများသည်အလွန်ကြည့်ကောင်းပြီး
 အဖိုး ထိုက်တန်ပုံ ရ၏။သူဌေးသားများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိနပ်များပင်
 လျှင် တန်ဖိုးကြီး ဖိနပ်များဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးသား လူငယ်လေးများ ကဲ့သို့
 လိုတရပြီး အရာရာပြည့်စုံသော ဘဝမျိုးကို ရယူလိုလှ၏။

မောင်မိုး သူဌေးသားများကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် သူဌေးသားများသည်
 ဘယာကြော်များကို ဝိုက်ကားအောင် စားပြီး ဖြစ်နေလေ၏။ မြို့ပိုင်သား
 သည် ဗယာကြော်များကို ဝိုက်ကားအောင်စားပြီးနောက် မောင်မိုးဘက်သို့
 လှည့်ကာ ``ငါတို့ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်ကြတာဗယာကြော်ဘယ်နှစ်ခုများ

စားမိလိုက်လဲ မသိဘူး မင်းရော မှတ်မိလား ` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်မိုး
 ကိုယ်တိုင်လည်း သူဌေးသားများကိုငေးမောကြည့်နေသဖြင့် ဗယာကြော်
 မည်မျှစားမိသလဲ မသိချေ။ ထိုကြောင့် မောင်မိုးက သူဌေးသားများကို မဝံ့
 မရဲ ကြည့်ပြီး ` ကျုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဗယာကြော် ဘယ်လောက်စား
 သလဲဆိုတာ ရှေးမထားလိုက်မိဘူး ` ဟုပြောလေရာ မြို့ပိုင်သားက မောင်
 မိုးကို အထင် သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ` တော်တော်ညံ့တဲ့ ကောင်ပဲ
 ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲနေတာကိုး၊ ထားပါတော့ကွာ၊ ဗယာကြော် အများ
 ဆုံး စားမိရင် ဆယ်ခုပေါ့၊ ဗယာကြော် တစ်ခုကိုတပြား ဆယ်ခုဆို ဆယ်
 ပြား ` ဟုဆိုကာ သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်နှိက်ကာ မျက်မှောင်
 ကြိုတ်လိုက်ပြီး ` ဟိုက်..မနက်စောစောမှာ မြင်းထွက်စီးတယ် ဆိုတော့
 ပိုက်ဆံ ဘယ်ပါလဲ ` ဟုဆိုကာ အနီးရှိ သူဌေးသားများကို လှည့်ကြည့်
 ပြီး ` မင်းတို့ မှာ ပိုက်ဆံပါကြလားကွ ` ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ သူဌေးသား
 များက ပိုက်ဆံ မပါကြောင်း သံပြိုင် ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ပိုင်သားက ` ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး၊ ဗယာ
 ကြော်ဖိုးကို နောက်နေ့မှ ပေးမယ်ကွ၊ ငါတို့ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား ` ဟု
 မေးမြန်းလိုက်လေရာ သူဌေးသားများကို လွန်စွာမှ အထင်ကြီး နေသော

မောင်မိုးက ``ယုံပါတယ်ဗျာ၊ယုံပါတယ်အစ်ကိုတို့ကိုမှမယုံရင် ကျုပ်ဘယ်
 သူ့ကိုယုံရမှာလဲ ``ဟု ပြောလိုက်လေရာ မြို့ပိုင်သားက ``ဒါဆိုရင် ငါတို့
 သွားမယ်၊မနက်ဖြန်မှ ဆုံကြမယ်ဟေ့ ``ဟုပြောဆိုကာ မောင်မိုး၏အနီးမှ
 ထွက်ခွါသွား၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ချမ်းချမ်းစီးစီး အိပ်ယာထကာစ အချိန်၌ မောင်မိုး
 သည်သူဌေးသားများကို စောင့်မျှော်နေမိလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ
 သူဌေးသားများသည် မြင်းကိုယ်စီ စီးနှင်ပြီး မြူထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
 ယနေ့နံနက်သူဌေးသားအားလုံး အထက်အောက် အဖြူရောင် ဆင်တူ
 ပတ်ဆင်ထားသဖြင့် လွန်စွာမှ မျက်စိပူကာရလှ၏။မောင်မိုးသည် အသား

အရေဖြူစင် ဝင်းပပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံများဖြင့် လွန်စွာ ကြည်ကောင်းလှသော သူဌေးသားများကို အထင်တကြီး ကြည့်နေမိ၏။

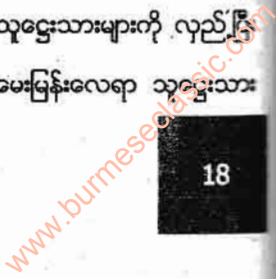
သူဌေးသားများသည် မနေ့ကကဲ့သို့ မိမိ၏ဗယာကြော်များကို အားရပါးရ စားသောက်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားနင်းပြားတစ်ယောက်၏ အကြော်ကို အားပါးတရစားသောက်နေသော သူဌေးသားများကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူသလိုပင် ဖြစ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူဌေးသားများသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်ကြီးထဲတွင် ထိုင်ပြီး အစေခံများ တည်ခင်းသော ဆီဦးထောပတ်များကို အရသာခံပြီး စားသောက်နိုင်သူများဖြစ်၏။ ထိုသူများသည် မနက်စောစော ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲတွင် မိမိ၏ဗယာကြော်များကို စားသောက်နေကြ၏။ ထိုအရာသည် ဂုဏ်ယူစရာပင် ဟုတ်ပါလား။ မြို့ပိုင်သားသည် ဗယာကြော်များကို ဝိုက်ကားအောင်စားလိုက်ပြီးနောက် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး 'ဒီနေ့ တော့ ငါတို့စားတာဗယာကြော် ၁၅၀ ကုန်သွားတယ်၊ မနေ့က ၁၀၀ ခု ဆိုတော့ စုစုပေါင်း ၂၅၀ ပေါ့ကွာ' ဟု ငြောရင်း မြို့ပိုင်သားသည် သူ၏အကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး 'ဟင်..ဝိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါ ပါလား ဪ..မြင်းစီးအကျီ လဲဝတ်တော့ ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့' ဟုဆိုကာ သူ၏ အနောက်ရှိ သူဌေး

သား များဘက်သို့ လှည့်ကာ မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံ ပါသေးလားကွ `ဟု မြန်းလေရာ သူဌေးသားများက သံပြိုင် မပါကြောင်း ပြောကြလေ၏။

ထိုအခါမြို့ပိုင်သားက `ဒါဆိုလည်းမနက်ဖြန်မှာတော့ဗယာကြော်ဖိုး တွေ ပေးမယ်ကွာ၊ ငါတို့ စားထားတာ အားလုံး၂၅ ခု ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ ငါတို့ကိုယုံတယ်မဟုတ်လားကွ `ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသား ပိုက်ဆံပါလားများကို လွန်စွာမှအထင်ကြီးသော မောင်မိုးက `ယုံပါတယ် ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးသားတွေပဲ ဗယာကြော်ဖိုးလောက် တော့ ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်နေ့မှ ပေးပါ `ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ဗယာ ကြော်ဖောက်သည်သူဌေးသားများကိုစောင့်မျှော်နေမိ၏။ ခဏအကြာတွင် သူဌေးသားများ၏ မြင်းခွါသံများ မြူနှင်းများကြားတွင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူဌေးသားများသည် ထုံးစံအတိုင်း မောင်မိုး၏ ဗယာကြော်များကို စား သောက်ပြီး ပိုက်ဆံမပါမြဲ ဖြစ်နေပြန်၏။ မြို့ပိုင်သားက အကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး `ဟာ..ပိုက်ဆံမေ့နေပြန်ပြီကွာ၊ မြင်းစီးဖို့ စိတ်လော နေလို့ ပိုက်ဆံ ပါမလာပြန်ဘူး `ဟုဆိုကာ သူဌေးသားများကို လှည့်ပြီး မင်းတို့မှာတော့ပိုက်ဆံပါမယ်ထင်တယ် `ဟုမေးမြန်းလေရာ သူဌေးသား

များကသံပြိုင် `မပါဘူးကွ` ဟုဆိုလိုက်ရာ မြို့ပိုင်သားက ရယ်မော
 ထိုက်ပြီး `ဟဲဟဲ..မပါပြန်ဘူးကွ၊ နောက်တစ်နေ့ပေါ့ကွာ ယုံတယ်မဟုတ်
 သား `ဟုဆိုလိုက်ရာမောင်မိုးက `ယုံပါတယ်ဗျာ..ခင်ဗျားတို့လို သူဌေး
 သား ပိုက်ဆံဝါလားတွေကို မယုံလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားတို့အတွက်
 အကြော်ဖိုး လောက်က ဘာအရေးလဲ `ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
 သူဌေးသားများက `မင်းတော်တယ် ဟုဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မောပြီး
 မြင်းများကို စီးနှင်ပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့သို့
 ရောက်သောအခါ ဗယာကြော်ဖိုးများ ရတော့မည်ဆိုပြီးလွန်စွာ ပျော်ရွှင်
 နေလေ၏။ ထိုကြောင့် မြူနှင်းများ ဝေနေသောအရပ်သို့ မျှော်လင့်တကြီး
 စောင့်မျှော်နေပြန်၏။ ထိုသို့ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော် နေသောနေ့မှ
 သူဌေးသားများ နောက်ကျပြီး ရောက်မလာနိုင်သေး။ မောင်မိုးသည် စိတ်
 စောပြီး နှင်းတောထဲသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် လော်ရီကားကြီး
 ဆစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် ဗယာကြော်များကို ရောင်းလိုက်ရသေး၏။

လော်ရီကားကြီး ထွက်ခွါသွားသော အခါမှပင် အဝေးမှ မြင်းခွါသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး နှင်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ သူဌေးသားများ၏မြင်းများကိုတွေ့လိုက်၏။ မောင်မိုးသည် ဘယာကြော်ဖိုးများ ရရှိတော့မည် ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ သို့သော် သူ မျှော်လင့်သကဲ့သို့ သူဌေးသားများ၏ မြင်းများရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆိုင်ကို ကျော်ပြီး မြင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူဌေးသား

များယနေ့ နံနက်ဗယာကြော် မစားလိုသဖြင့် မိမိထံသို့ မဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ ယနေ့နံနက် ဗယာကြော်ဖိုးများ ရ ချည်ဟု ယူဆပြီးပျော်ရွှင်နေသော မောင်မိုး၏ အိပ်မက်များပျက်ပြယ်သွား လေ၏။ သူဌေးသားများသည် ယနေ့ ဗယာကြော် မစားဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ဗယာကြော်ဖိုးများကို သတိရ သင့်သည်ထင်၏။ သို့သော် သူဌေး သားများသည် အလုပ်တာဝန် များလွန်းသဖြင့် မိမိ ဗယာကြော်ဖိုးများကို ပေးရန် မေ့လျော့နေပုံရ၏။

နောက်တစ်နေ့တော့ မိမိ ဗယာကြော်ဖိုးများ ရရှိမည်ထင်မိ၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း သူဌေးသားများသည် သူ၏ ဗယာကြော်ကို မစားတော့ဘဲ မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားပြန်၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ဆိုင်ကို မမြင်ဟန်ဖြင့် မြို့ထဲသို့ မြင်းစီးပြီး ဝင်ရောက်သွားသော သူဌေးသားများကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်မိ၏။ သူဌေးသားများအနေဖြင့် ဗယာကြော် မစားချင်သော်လည်းသူ၏ ဗယာ ကြော်အကြွေးကိုသတိရသင့်သည်ထင်၏။

မြို့ပိုင်သား မေ့လျော့နေလျှင်ပင် ကျွန်သူဌေးသားများသတိရသင့်၏။ သူ ထမ်း၏ အကြွေးကိုရယူပြီးလျှင် ပြန်လည် ပေးဆပ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဗယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်သည် သူဌေးသားများအတွက် ပြောပလောက်
 စရာ မရှိသော်လည်း မိမိအတွက်မူ တစ်ကျပ်မျှသော အသပြာသည်
 တန်ဖိုးရှိလှ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုအကြောင်းကို ဗယာကြော်သည် အဘ
 ကြီးရန်ကနား အား ပြောပြသောအခါ ရန်ကနားက သက်ပြင်းချပြီး
 မင်းရဲ့ ဗယာကြော်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ ဒီကောင်တွေ မင်း
 လိမ်သွားပြီ `` ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး
 သူတို့က သူဌေးသားပိုက်ဆံဝါလားတွေဗျ။ သူတို့အတွက် ငွေတစ်ကျပ်
 ဘာ တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ကျုပ်ကို လိမ်စရာလား `` ဟု ရေရွတ်လေရာ ရန်ကနား
 ကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး `` အပေါ်ယံ ကြည့်ရင်တော့ မင်းအခု ပြောသ
 ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူဌေးသားတွေက မင်းလို ဆင်းရဲသားနင်းဖြာ
 တစ်ယောက်ကို လိမ်ရတာ အရသာ တွေ့နေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ ဘာ
 ပြီးပြည် စုံနေတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် မင်းလို ဆင်းရဲသ
 ဈေးသည်လေးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာလှည် ဖြားပြီအရသာ ခံကြတာ
 ဟုပြောဆိုလေရာ မောင်မိုးသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်
 လေ၏။ ယခင်က သူဌေးသားပိုက်ဆံဝါလားများကို မိမိ အလွန်အထင်ကြီး
 ၏။ သူဌေးသားများ၏ လုပ်ရပ် မှန်လျှင်အရာရာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆ

www.burmeseclassic.com

သူဌေးသားတွေ လုပ်သမျှ အရာရာ တင့်တယ်သည်ဟု ထင်မြင်၏။ယခု သူဌေးသား ဆိုသူများသည် မိမိလို ဆင်းရဲသား လူငယ် တစ်ယောက်၏ ဘိန်းမုန့်ကိုပင် လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး စားသောက်၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သူဌေးသား ဆိုသူများသည် ဘာမှဟုတ်သည် လူများပါလား...မောင်မိုးက မယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် ၎င်းတို့ လုပ်ရပ်ကို ရန်ကနားအား ဖွင့်ဟလိုက်၏။

“ရန်ကနားရယ်...သူတို့ကိုကျွန်ုပ် အရင်ကသိပ်အထင်ကြီးတာဗျ။ ငွေတစ် ကျပ် ဆိုတာ သူတို့အတွက် တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်တော့ အများ ကြီး တန်ဖိုးရှိတယ်လေ၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ သူတို့ကို အထင်ကြီးပြီး လေးစား လိုက်ရတာဗျာ၊သူတို့ရဲ့ ဘဝကိုလည်းတိတ်တခိုးအားကျနေရတာ၊ဒီလိုသာ ဆို သူဌေးသား ပိုက်ဆံပါလားတွေဟာ ပိုက်ဆံရှိတာကလွဲလို့ ဘာတန်ဖိုး ရှိမှာလဲ၊လူတွေကို ဒုက္ခပေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့်ပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ မိဘတွေက ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတွေလေ၊သူတို့လည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ မဟုတ်လား” ဟုဆိုလိုက်ရာ ရန်ကနားက ဘာသာကြော်ခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ပြီး တဟားဟား... ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား သူတို့မိဘတွေကို ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး လူကောင်းတွေ လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဂုဏ်သရေ ရှိတာလား၊အချို့

သောလူတွေဟာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရှိပေမဲ့ သိပ်ပြီး ယုတ်မာရိုင်းစိုင်း
 တယ်။ စာနာထောက်ထားမှုကင်းတယ်။ ဝေဖန် ပိုင်းခြား နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်
 နည်းတယ်။ လောကမှာ ငွေရှိတိုင်း ဂုဏ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါသိမြင်
 သလောက်တော့ ဒီမြို့က မြို့ပိုင်မင်းနဲ့ စက်သူဌေးဟာ အသိဉာဏ် သိပ်
 ဖျင်းပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ သူတွေပဲ။ သူတို့ သားသမီးတွေလည်း ဒီပုဆိပ်
 ထဲက ဒီပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဆိုတဲ့ စကား
 လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား `` ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် စက်သူဌေးများ၏ မကောင်းကြောင်းကို ဘဝ
 တွင် ပထမဆုံး ကြားလိုက်သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေ၏။ ၎င်း
 တို့၏ အလှူအတန်းရက်ရာပုံ ဘုရားဒါယီကာ ကျောင်းဒါယီကာတို့ အဖြစ်
 ထင်ရှား ကျော်ကြားပုံတို့ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုသူများသည်
 ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများ မဟုတ်တော့ဟု ရန်ကနားက ဆိုပြန်
 လေ၏။

မောင်မိုးသည် ယခင်ကဆိုလျှင် ငွေကြေးချမ်းသာ သူများကို အလွန်ပင်
 အထင်အမြင်ကြီး၏။ ၎င်းတို့သည် သာမန်လူများထက် အတွေးအခေါ်
 သာလွန်ပြီး ထောက်ထားညှာတာတတ်သောကြောင့် ငွေကြေးချမ်းသာရ

www.burmeseclassic.com

သည်ဟု ထင်မြင်၏။ယခုတော့ သူဌေးသားများ၏ အနိုင်ကျင့် ဖော်ကား
 သော လုပ်ရပ်ကြောင့် ၎င်းတို့ကို အထင်ကြီးခြင်း မရှိတော့ချေ။မိမိကဲ့သို့
 ဆင်းရဲသား နှင်းပြားတစ်ယောက်ကို ဖော်ကားမော်ကား မပြုသင့်ဟု ထင်
 မြင်၏။သူသည် တွေးရင်း ဆင်းရဲသား နှင်းပြားဘဝကို ရင်နာလာ၏။ဆင်း
 ရဲလွန်းသောကြောင့် ဖော်ကားခံခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲခြင်း မရှိလျှင် ဖော်
 ကားမော်ကားခြင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်။မောင်မိုးသည် တွေးရင်း ချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝချင်စိတ်များ တဖွီးဖွီးပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထိုကြောင့် တက်ခေါက်လိုက်ရင်း ``တောက်..ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်
 ဆင်းရဲလို့ ဖြစ်တာဗျ။ ကျုပ်ချမ်းသာရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ`` ဟုဆိုလေ
 ၏။ရန်ကနားက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ``ဟုတ်တယ်
 ဆင်းရဲတဲ့သူဟာ ပိုပြီး အနိမ်ခံရတတ်တယ်၊ လူတွေဟာ ဆင်းရဲတဲ့ လူနဲ့
 အပေါင်းအသင်း လုပ်ရတာထက် ချမ်းသာတဲ့လူကို အပေါင်းအသင်း လုပ်
 ရတာ ပိုဂုဏ်ယူကြတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့လူနဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရတာကို
 ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့တောင် ထင်တတ်ကြတယ်၊ဒါဟာ လူသဘာဝပဲကွ``
 ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး ``ရန်ကနားပြောတာ သိပ်မှန်တယ်ဗျ။ ဒီ
 ကြောင့်လည်း ကျုပ်သူဌေးဖြစ်ချင်တာပေါ့ဗျ။ ကျုပ် သူဌေး ဖြစ်ချင်လွန်း
 ဆရာတော်ကြီး စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဇွဲလုံလဝီရိယထားပြီး အလုပ်
 ကို ကြိုးစားလုပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လို ကြိုးစား လုပ်လုပ်
 စာနေ့တစ်ဖူးလောက်ပဲ အပိုစုမိတယ်ဗျ။ ဒီ တစ်ဖူးလောက်နဲ့ ဘယ်လို့
 သူဌေး မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ `` ဟုဆိုလိုက်ရာ ရန်ကနားက ဗယာကြော်ဗန်း
 သိမ်းလိုက်ရင်း `` စုပါများရင် တောင်ပို့ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလည်း
 ရှိပါတယ်ကွာ။ အားမလျော့ပါနဲ့ အချိန်တန်ရင် နားပိန်ကန်မှာပါ ဇွဲမလျော့
 ပါနဲ့ `` ဟုအားပေးစကား ပြောလိုက်ရာ မောင်မိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး ``
 ကိုတော့ လုံးဝ မလျော့ခဲ့ပါဘူး။ ဈေးရောင်းတဲ့ နေရာကို ဝီရိယ အပြည့်
 အစောဆုံး ရောက်အောင်သွားတယ်။ လုံလ ဆိုတဲ့ အားစိုက်ထုတ်မှုတွေ
 လည်းလုပ်တယ်။ ဈေးဝယ်တွေကို တတ်စွမ်းသမျှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြော
 ပြီး ရောင်းလွန်းလို့ ဈေးသည် အချင်းချင်းကတောင် ကျုပ်ကို အမြင်ကတ်
 ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား တစ်နေ့ကို တစ်ဖူးထက်
 မစုနိုင်ပါဘူး ရန်ကနားရယ်။ ဒီလောက် စုမိရုံနဲ့ သူဌေးမဖြစ်ဘူး ဆိုတာပဲ
 ကျုပ်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်ကနားဆီမှာ သူဌေးဖြစ်နည်း ရှိရင် ပြောပါဘူး
 ဟုမေးမြန်းလေရာ ရန်ကနားက မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

'ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းလိုပဲ သိပ်ချမ်းသာချင်တာကွ၊ ချမ်းသာဖို့ နည်း
 လမ်းတွေကိုလည်း ရှာကြံပြီး တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ
 ဘယ်လို ကြိုးစားကြိုးစား မချမ်းသာပါဘူးကွာ၊ တစ်နေ့တော့ လူပျံတော်
 ပညာရှိကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ခေးမြန်းကြည့်တော့မှ ငါမချမ်းသာတဲ့
 အကြောင်းကို ရိပ်စားမိတော့တယ်၊ အဓိက ကအတိတ်ကံကွ၊ အတိတ်ကံ
 မပါရင် ဘယ်လိုမှ မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်
 ချင်တဲ့ စိတ်၊ မိန်းမလှလေးတွေ ယူချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မေ့ဖျောက်ပြီး
 ဘယာကြော်သည်ဘဝကို ခံယူလိုက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကျေနပ်
 ရင် နေတတ်စရာ ကောင်းပါတယ်ကွာ' 'ဟုပြောလေ၏။ ရန်ကနား စကား
 ကြောင့် မောင်မိုးသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ
 စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် 'အတိတ်ကံဆိုတာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ
 ပဲ၊ ငါ့မှာလည်း အတိတ်ကံ မပါရင် ဘယ်လိုလုပ် ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့
 မှာလဲ၊ ရန်ကနားလို့ ဆင်းရဲနေမှာပေါ့၊ လူဘဝမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှ လူရာ
 ဝင်မယ်၊ လူအများရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းခံရမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့
 တစ်သက်လုံး အောက်တန်းနောက်တန်းကျတော့မယ်၊ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခ
 ဆင်းရဲပါလား' 'ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မောင်မိုး၏ စိတ်ဓါတ်များ ထိုအချိန်ကစပြီးကျဆင်းသွားလေ၏။ သူသည်
 ဇွဲ လုံလ ရီရီယကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပုံများကို မြန်
 လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုအလုပ်များ၏ အကျိုးဆက်ကို တွေးတောပြီး
 မကောင်းမြင်စိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ငါဟာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ဇွဲလုံလ ရီရီယနဲ့
 ဘာယာကြော်တွေယူပြီး ကားဂိတ်ကို အစောဆုံးရောက်အောင် လာရောင်း

တယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ဇွယ်ဇွယ်ရာရာတွေ ပြောပြီး ကိုယ့်ဘာသာကြော်တွေ
 ရောင်းရအောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒီလို ကြိုးစားနေလို့ ဘဝတူဈေးသည်တွေ
 ထက် ပိုပြီး ရောင်းရတယ်။ ဒီလိုရောင်းရတဲ့ အတွက်ဈေးသည်အချင်းချင်း
 တောင် ငါ့ကို မနာလို ဖြစ်ကြတယ်။ ဘဲဥပျတ် ရောင်းတဲ့ ဒေါ်တင်စိန်ကြီး
 စာတောင် ငါ့ကို သရဲမရဲ စီးနေတဲ့ကောင်လို့ ပြောတယ်။ ဒီလို ကြိုးစားတဲ့
 အတွက် တစ်နေ့ကို ငွေတစ်မူးထက် ပို မစုမိဘူး။ တစ်မူး စုမိရုံနဲ့ သူဌေး
 မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာငါသိတယ်။ ဒီလိုကြိုးစား လို့လည်း ဘဝတူ ဈေးသည်
 အချင်းချင်းကတောင် ငါ့ကို မနာလို ဖြစ်ကြတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ အတိတ်ကံ
 မပါရင်တော့ ဘယ်လို ချမ်းသာတော့မှာလဲ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ဆင်းရဲသား
 နင်းပြားဘဝနဲ့ နေထိုင်ရတော့မှာပဲ။ အတိတ်ကံ မပါရင် မိုးပျံအောင်ဘယ်
 လောက်ပဲ ကြိုးစား မချမ်းသာနိုင်ဘူး ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ အတိတ်ကံ ကံကို
 ဒီဘဝထက် ပိုကောင်းလာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ``ဟု စိတ်ပျက်
 လက်ပျက် တွေးတောနေမိ၏။

ဆိုနေမှစပြီး မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်သို့ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရှိသွား
 လေ၏။ ထိုအခါ ဈေးသည်များသည် မောင်မိုးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး
 ``ကြားသားမိုးကြီး ဒီနေ့ မောင်မိုးနောက်ကျပြီး ရောက်လာပါလား `` ဟု

ရေရွတ်ကြလေ၏။ မောင်မိုးသည် ယခင်က ကားဂိတ်သို့ အစောဆုံးရောက်
အောင်လာပြီး နောက်အကျဆုံးမှ ပြန်သော်လည်း ယနေ့ မှောင်ရီသန်းစ
ပြုသည်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်လေရာ ဈေးသည်များက
`အစောကြီး ပြန်တော့မလား။ ကားတွေ ဝင်ဦးမယ်လေ၊ နေမကောင်းလို့
လား။ ဆရာတော်ကြီး ဆူလိုက်လို့လား` ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်း
ဝန်း မေးမြန်းကြလေ၏။ မောင်မိုးက ဈေးသည်များ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ
ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြီး ထွက်ခဲ့လေရာ ဈေးသည်များက နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် ယခင်က ကားဂိတ်တွင် ဈေးရောင်း
သောအခါ ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်နှင့် ဦးစွာ ပြေးပြီး သူ၏ အကြော်
များကို အားတက်သရော ရောင်းချလေ၏။ ယခုအခါတွင်မူ မောင်မိုးသည်
ပျင်းရိပျင်းတွဲ ဈေးရောင်းနေပြီး ကားများမလာသည် အခါ ငှုငှုငိုင်ကြီး ထိုင်
မိုင်နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှစပြီး မောင်မိုးသည် မျှော်လင့်ချက် ပျောက်ဆုံး
သွားပြီး ကြီးစားချင်စိတ်လည်း ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ မိမိ၌ အတိတ်ကံမခံ
လျှင် ကြီးပွားတိုးတက်မည်လမ်း ရှိမည် မထင်တော့ချေ။

နေသည့် မောင်မိုးသည် ဆရာတော်ကြီး ဝယ်ခိုင်းသော သွေးဆေးကို
 လယ်ခေါင်ဈေးကြီးမှဝယ်ယူပြီး မြို့ပိုင်၏ ခြံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
 ဆံခါးရှေ့တွင် ကျောခိုင်း ရပ်နေသော မြို့ပိုင်သားကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်သားထံမှ သူ၏ ဗယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်ကို ပြန်
 တောင်းယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်အတွက်
 ဆရာတော်သည် တန်ဖိုး ရှိလှ၏။ ထိုကြောင့် မြို့ပိုင်သား အနီးသို့ ရောက်

အောင် လျှောက်လှမ်း သွားပြီး `ကျွန်တော် ဗယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်
မပေးရသေးဘူး ` ဟု တည်ကြည်သော အမူအယာဖြင့် တောင်းဆိုလေ
ရာ မြို့ပိုင်သားက မောင်မိုးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

အကျင့် စာရိတ္တ ညံ့ဖျင်းသော မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုးကို မမှတ်မိဟန်ပြု
ပြီး `မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ငါ ကျောင်းသားဖို့ အရေးကြီးနေပြီ
` ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်သားကို အထင်ကြီးလေးစားသော
စိတ်များ ကုန်ဆုံးသွားပြီး `ကျုပ်အတွက် ဗယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်တ
လည်း အရေးကြီးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယာကြော်ဖိုး ငွေတစ်ကျပ်ကို
အကြွေးထားတာ ကြာပြီ ` ဟုဆိုလိုက်၏။ မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုးကို
မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး `မင်းပြောတာ ငါတစ်ခုမှ မသိဘူး ငါ ကျောင်း
သွားဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ ဖယ်စမ်း ` ဟုဆိုကာ ခြံထဲသို့ ဝင်ရန် ပြင်လိုက်
၏။ ထိုအခါ မောင်မိုး၏ ရင်ထဲတွင် မြို့ပိုင်သား၏လူလည်ကျသော အပြု
အမူကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး `မြို့ပိုင်သား၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျုပ်
အကြွေးကို ပေးပါဗျ ` ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြို့ပိုင်သား
ဆင်းရဲသား တစ်ဦးက သူ၏ လက်ကိုဆွဲခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ
ထိပါးသော အပြုအမူဟု ယူဆလေ၏။ ထိုကြောင့် မောင်မိုးကို ရန်ပြု

မြင်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော မြို့ပိုင်မင်း၏ကား
 ခြံပသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ မြို့ပိုင်မင်းက မျက်မှောင်
 ဩတ်လိုက်ပြီး ``ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငွေဦး`` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ
 မြို့ပိုင်သားက ``ဒီကောင်က ဗယာကြော်သည်ပါ ဒယ်ဒီ၊ သားကိုလာပြီး
 ဖော်ကားနေလို့`` ဟုဆိုလိုက်လေရာ မြို့ပိုင်မင်းသည် ဗယာကြော်သည်
 ဘာ မိမိသားကို ဖော်ကားသည် ဆိုသဖြင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး ``ဘာ၊
 မြို့ပိုင်သားကို ဗယာကြော်သည်က ဖော်ကားတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက
 သူဖော်ကားတာကို ခေါင်းငုံ့ခံနေတာလား`` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောက်မာ
 သော မြို့ပိုင်သားသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် စကားကြောင့်
 သွေးကြွသွားပြီး မောင်မိုး၏ မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်လေရာ
 မောင်မိုးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ခြံစောင့် ကုလားက
 ညည်းမြို့ပိုင်မင်းကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ရန်ထွက်လာပြီး မောင်မိုး၏
 အကျိုးကော်လံကို ဆွဲပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် မျက်ခင်း
 သာသို့ ပက်လက်လှန်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မြို့ပိုင်မင်း၏ကား ခြံထဲမှ
 ထွက်သွားပြီး ခြံစောင့်သည် တခါကြီးကို ဒိုင်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်လိုက်
 သ၏။ မောင်မိုးသည် နှုတ်ခမ်းတွင် ပေနေသော သွေး များကို လက်ဖြင့်

သုတ် လိုက်ပြီး ခံပြင်းလွန်းသဖြင့် တက်ခေါက်ကာ မြေကြီးကို လက်ထဲ
ဖြင့် ထိုးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တဟားဟား ရယ်မောသံကြားလိုက်
သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကာကီဘောင်းဘီနှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီတင်
ဆင် ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ထိုလူကြီးသည်
မှတ်ဆိတ်မွေးပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိပြီး လွန်စွာ ယောက်ျား ပိသပြီး ရဲဝံ့
အမူအယာမျိုး ရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးက တဟားဟား ရယ်မောရင်း

“ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ သူဌေးက မြှောက်ပေးတာနဲ့ သူဌေး
သားကစိတ်ကြွပြီး လက်သီးနဲ့ နောက်ကောက်ကျအောင် ထိုးလိုက်တာ
သူဌေးကိုမျက်နှာလုပ်ချင်တဲ့ ခြံစောင့်ကလည်း ကုတ်ကဆွဲပြီး ခြံ
ဆောင့်တွန်းလွတ်တယ်၊ ဆင်းရဲသား နင်းပြားကောင်ခပြာမျက်ခင်း ပေ
ပက်လက်လေးလန်ပြီးကျန်ခဲ့တာ... ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ
ရှေ့မှာခါတ်ရှင် ရိုက်နေတာ ကြနေတာပဲ” ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက
ကို လှောင်ပြောင်နေသော လူကြီးအား မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်
“သူတပါးဒုက္ခ ရောက်နေတာကို ခင်ဗျား ဘာလို့ လှောင်ပြောင်နေတာ
လဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ချင်းစာ တရား မရှိဘူးလား” ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး `` ဒုက္ခရောက်တိုင်းဟာ
 တိုယ့်အတွက် ဆိုးဝါးမှု မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒုက္ခတွေကို အားအဖြစ်နဲ့ ယူနိုင်
 ရင် တစ်နေ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ တွေ့မှာပဲကွ၊ လူတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့လာရင်
 တံကြွမ္မာက ဆိုးဝါးလိုက်တာ ဆိုပြီး ခြုံသံပါအောင် ညည်းညူတတ်ကြ
 ထယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ဒုက္ခကို အားအဖြစ်ယူနိုင်ရင် ဒုက္ခဆိုတာ ကိုယ့်
 အတွက် ဆုလာဒ်တစ်ခု လို့တောင် ဆိုနိုင်တယ် `` ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုး
 သည် လူကြီး၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး `` ဒုက္ခကို အား ဖြစ်
 အောင်လုပ်ရမယ် ဟုတ်လားဦးလေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ပြောပါဗျာ `` ဟု
 အားတက်သရော မေးမြန်းလိုက်၏။ လူကြီးက မောင်မိုး၏ စိတ်အားထက်
 သန်ပုံကိုကြည့်ပြီး `` မလောပါနဲ့ကွ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ငါနေတဲ့ မြို့
 ထဲက ဘုရားကြီးရေပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ `` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် မြို့
 ထဲရှိ ဘုရားကြီးရေပ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ထိုနောက် ဘုရားကြီးဖရပ်သို့ ရောက်လျှင်လူကြီးက ဖရပ်အနီးရှိ မြေ
 ပေါ်၌ ရေခွေးအိုးတစ်အိုး တည်ပြီး ရေခွေးဆူသောအခါ လူကြီးက
 ‘‘သောက်ကွ၊ ဟောဒီမှာ ထန်းလျက်ခဲနဲ့ပဲကြီးလှော်လည်း ရှိတယ်
 ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက စားသောက်ရန် စိတ်မပါဘဲ လူကြီးပြော
 ဒုက္ခကို အားအဖြစ်ယူရမည် နည်းလမ်းကိုပင် ကြားချင်နေမိ၏။

လူကြီးက မောင်မိုး၏ အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ‘‘မလောပါနဲ့ကွာ၊ လူ
 ဟာ ဘယ်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်တာဟာ စိုးရိမ်သော

ကြောင့်ပဲကွ၊ကမ္ဘာကြီး တိုးတက်လာတာနဲ့ အမျှ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ မြင့်သည်
ထက်မြင့်လာပြီး စိုးရိမ်သောကတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုးလာတယ်
စိုးရိမ်သောကကြောင့် စိတ်တွေ ထွေပြားပြီး တည်ငြိမ်မှု မရှိတော့ဘူး။
စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိတဲ့အတွက် လူဟာ အသက်ရှုမဝတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစား
လာရတယ်။ ဓောတ်သစ်လူသားတွေ အများဆုံးခံစားနေရတာ အသက်ရှု
မဝတဲ့ ဝေဒနာပဲကွ၊ဒါတွေအားလုံးဟာ စိုးရိမ်သောကကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
တာကွ၊ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်စေတဲ့ အဓိက အချက်ကတော့ ပြိုင်ဆိုင်မှု နဲ့
ကောင်းမြင်ပါဒကြောင့်ပဲကွ၊ လူတွေဟာ လူနေမှုဘဝ တိုးတက်ရေး အ
တွက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေများ
ပြီး အကောင်းမြင်စိတ် များရင် တော်သေးတယ်။ အဆိုးမြင်စိတ် များရင်
တော့ စိုးရိမ်သောကတွေ ပိုများလာပြီး စိုးရိမ်သောကရဲ့ သားကောင် ဖြစ်
သွား လိမ့်မယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ဘာလုပ်လုပ် ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး လုပ်
သင့်ပါကွ၊ အောင်မြင်မှုက ကိုယ့်ရဲ့ လက်တကမ်း မှာပါ။ လောမကြီးပါနဲ့
အောင်မြင်မှုမှာ ရှိတဲ့ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ အများစုဟာ အောင်မြင်မှု မရ
သေးခင်မှာ အကြီးအကျယ် ဖိနှိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ အကြီးအကျယ် အနိုင်ကျင့်
ဆင်တားမှုတွေကိုကြုံတွေ့ ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ နာကြည်းမှုတွေကို
အား အဖြစ် ယူပြီး ကြီးပွားအောင်မြင် လာအောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

www.burmeseclassic.com

မင်းပုံစံ ကြည်ရတာ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်
 မယ် ဆိုတာ ငါရိပ်စား မိပါတယ်။ လောကမှာ ကြီးပွားချင်စိတ် ရှိမယ်ဆိုရင်
 တစ်နေ့နေ့မှာ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မြောက်ပြီး အမှန်တကယ် ကြီးပွား
 ပါကွဲ့ ` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် စိတ်အားတက်ကြွ သွားဟန် ဖြစ်
 သွား မိသော်လည်း ခဏကြာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး
 `ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ရောက်တဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်
 ဖြစ်မလာပါဘူး။ တနေ့နေ့မှာ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မလာပါဘူး ` ဟု ပြော
 လေရာ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

`ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး `ဆင်းရဲတွင်းက
 လွတ်မလာတာက ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကိုရင်ထဲမှာ ပိပိပြင်ပြင် လက်ခံမထား
 ခဲ့လို့ကွ။ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွင်းဆိုးကြီးကို ရင်ထဲမှာ သံမှိုနက်သလို စွဲထင်သွား
 တဲ့သူက ဒီတွင်းဆိုးကြီးက လွတ်မြောက်အောင် မရရအောင် ရုန်းထွက်
 တော့မယ်လို့ ပိပိပြင်ပြင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ အောင်မြင်
 မှုအတွက်ကိုယ်ဘဝကိုမြင်နဲ့ လိုက်တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်
 ရတော့တာပဲ ` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက စိတ်အားတက်ကြွ ဟန်ဖြင့်
 လက်သီးဆုပ်ပြီး `ကျုပ် ဟာ ဒီလိုလူမျိုးထဲမှာ ပါဝင်တယ်။ ကျုပ်ဘဝ

ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွင်းဆိုးကြီးက မလွတ်လွတ်အောင် ရုန်းထွက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အားတက်ကြွမှုတွေဟာ ကုလားကြီး ရန်ကနားရဲ့ အတိတ်ကံအကြောင်း ကြားကတည်းက စိတ်ခါတ်ကျခဲ့ရတယ်။ အတိတ်ကံ မကောင်းရင် ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် ပြည်စုံချမ်းသာမှာလဲ။ ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ``အတိတ်ကံ ရှိတာ ငါလက်ခံပါတယ်။ဒါပေမဲ့ အတိတ်ကံက ကိုယ်လုပ်လို့ မရဘူး။ ကိုယ်လုပ်လို့ မရတဲ့ အတိတ်ကံကို မေ့ထားပြီး လက်တွေ့ဘဝကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင်ကြိုးစားရင် ကြီးပွားအောင်မြင်မှာပါ။`` ဟု ပြောလေရာ မောင်မိုးသည် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ``ဒါဆိုရင် ကျုပ်ဘဝမှာ ကြီးပွားတိုးတက်မဲ့ အခွင့်အလမ်း ရှိတာပေါ့`` ဟုပြောလေရာ လူကြီးက ``ရင်ထဲမှာ တကယ်ကြီးပွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီ ဆိုရင် ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းက အလိုလို ရင်ထဲရောက်လာတာပဲ တွာ။`` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် လူကြီး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားပြီး ``ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းကို ကျုပ် နားလည်အောင် ပြောပြပါ ဦးလေးရယ်`` ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ``ဒါဆိုရင်တော့ မင်း မနက်ဖြန်က စပြီး ငါနေတဲ့ ဇရပ်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့၊ ဒီ... ဘုရားကြီးရဲ့ ဇရပ်မှာ ငါ

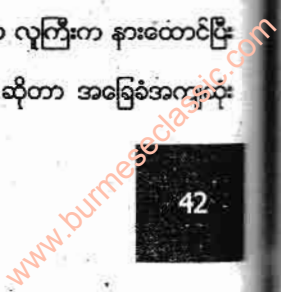
အချိန် တော်တော်ကြာ နေဦးမယ်၊ ဒီဘုရားကြီးရဲ့ ဂေါပကလူကြီးတစ်ဦးက ငါ့ဆီမှာ တောက်တဲ့ကျင်း ဆိုတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုကို သင်ကြားနေတာမင်းကတော့ ငါ့ဆီက ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းကို သင်ကြားချင်တယ် ဆိုပြောတော့ ဂေါပကကြီးနဲ့ မင်းဟာငါတပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ပြောကာ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်တွင် ဈေး
 ရောင်းပြီးနောက် လူကြီး ရှိရာ ဘုရားကြီးရေပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရေပ်သို့
 ရောက်သောအခါ ရေခန်းတစ်အိုးကို သောက်ပြီး ကျောခိုင်းထိုင်နေသော
 လူကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ လူကြီးက မောင်မိုးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်
 ရပ်ပြလိုက်ပြီး ``ထိုင်ကွာ ကောင်လေး မင်းရောက်လာမယ် ဆိုတာ ငါ့ကြို

သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ မင်းက ကြီးပွားအောင်မြင်ခဲ့သူကိုး..
ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးက လူကြီးအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့
သောက်ကာ ``ဦးလေးကို ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဆရာလို့ မှတ်ပါတယ်ဗျာ၊
ဦးလေး နည်းပေးလမ်းပြလုပ်လို့ ကျုပ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝခဲ့ရင် ကျေးဇူးမမေ့
ပါဘူးဗျာ `` ဟုဆိုလိုက်ရာ လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်
ပြီး `` ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း ကြွယ်ဝချမ်းသာလာရင်
အများကောင်းကျိုးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့လို့ပဲ မှာကြားချင်တယ် `` ဟု
ပြောလေရာ မောင်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး `` ကျုပ်လည်း ဆင်းရဲသားဘဝ
က တက်မလှပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ဘဝမမေ့ပါဘူး `` ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက
`` မင်းကို ငါယုံပါတယ်၊ ငါနဲ့မည်က ဦးဖိုးဘလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ မင်းနံမည်
လည်း ပြောပါဦး `` ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မိုးက သူ၏အမည်ကို ပြောပြ
လေ၏။

ထိုနောက် မောင်မိုးက မိမိကိုဆရာတော်ကြီးသင်ကြားပေးသော ဇွဲ၊ လုံလ၊
ဂီရိယ အကြောင်းကို လူကြီးအား ပြောပြလေရာ လူကြီးက နားထောင်ပြီး
`` ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အတွက် ဇွဲ၊ လုံလ၊ ဂီရိယ ဆိုတာ အခြေခံအကျဉ်း

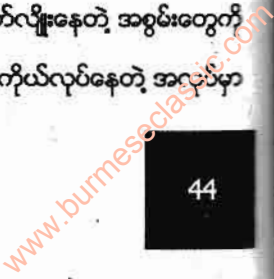
အချက်တွေပဲကွ၊ ဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားတာ မမှားပါဘူး ` ဟုပြောလေ
 ရာ မောင်မိုးက ` ဇွဲ လုံလ ဝီရိယ အပြည့်နဲ့ ကျုပ်ကြီးစားလုပ်ပါတယ်ဗျာ၊
 ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ကြွယ်ဝချမ်းသာမဲ့ လမ်းစပေါ် မရောက်သေးပါဘူး ` `
 ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။ ဦးဖိုးဘက ခေါင်းညိတ်ပြီး ` အချိန်
 မတန်သေးလို့ပါကွ၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အတွက် ဇွဲ လုံလ ဝီရိယကအခြေခံ
 အကျဆုံး လိုအပ်ချက်ကွ၊ မင်းကို ကြွယ်ဝချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းတွေ နည်း
 နည်းချင်း ပြောပြပါ့မယ် ` ဟုပြောလေ၏။

ဦးဖိုးဘက ဆက်လက်ပြီး ` လောကမှာ လူဟာ အလွန် ကြီးမားတဲ့ စွမ်း
 ဆောင်ရည်တွေနဲ့ မွေးဖွားလာတာကွ၊ ဒီလို စွမ်းဆောင်ရည်တွေကို အသုံး
 ချဖို့လည်း လူဖြစ်တာတာကွ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်း
 ရဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကိုပဲ အသုံးပြုကြတယ်ကွ၊ ပါရမီရှင်ကြီး တွေတောင်မှ
 ကိုယ် လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကိုပဲ အသုံးပြုတယ်
 လို့ ဆိုကြတယ်ကွ ` ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ၏ စကားကို
 အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ` ပါရမီရှင်တွေတောင်မှ ကိုယ်အလုပ်လုပ်
 နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရဲ့ နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကိုပဲ အသုံးပြုကြတယ်၊ ဟုတ်လား။
 ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်းရည်ရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အသုံးပြု နိုင်ရင်ပဲ

ပါရမီရှင် ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဒါဆို ကျုပ်ကြီးစားမှာပေါ့၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြီးစားမှာ ပေါ့` `ဟု အားတက်ဘာရော ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးဖိုးဘက ခေါင်းညိတ်ပြီး `ဒါတောင်မှ လူသာမန်တွေဟာ ကိုယ်ရဲ့ အလုပ်လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရဲ့ ငါးရာခိုင်နှုန်းကိုတောင် အသုံးမချချင်ကြဘူးကွ၊ နေပူရင်လည်း ပူပြန်ပြီ မိုးရွာရင်လည်း ရွာပြန်ပြီ ဆိုပြီး အလုပ်တစ်ခုကို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်ချင်ကြတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွီး ဘူးကွ၊ လောကမှာအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ အချိန်မဆွဲနဲ့` `ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မိုးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရဲ့ နှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကို လည်း အသုံးချပါ့မယ်` `ဟုပြောလေ၏။

လူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး `နောက်မှတ်ထားရမှာက လူတွေမှာ ငုတ်လျှိုး နေတဲ့ စွမ်းရည်တွေ ရှိတယ်ကွ၊ ဒီ စွမ်းရည်တွေ ဖော်ထုတ်ပေးရမယ်` `.. ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် `ငုတ်လျှိုးနေတဲ့ အစွမ်း ကို ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ပေးရမလဲ ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးဖိုးဘဆိုသူလူကြီး က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ` လူတွေမှာ ရှိတဲ့ ငုတ်လျှိုးနေတဲ့ အစွမ်းတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်မှာ

စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်နေဖို့ပဲကွ။ လူဟာ ကိုယ့်အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထားရင် ငုတ်လျိုးနေတဲ့ စွမ်းရည်တွေ အလိုလို ပေါ်လာမယ်ကွ။ လူ့ ဦးကျောက်ဟာ ညှစ်လေစွမ်းရည်သတ္တိတွေ ထွက်လေပဲကွ။ ဦးကျောက် ကို အပြည့်အဝ အသုံးမချရင် လူ့ရဲ့ စွမ်းရည်ဟာ တဖြည်းဖြည်းညံ့ လာ တတ်တယ်။ အလုပ်ထဲကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ထားတဲ့လူဟာ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်မဲ့နည်းလမ်းတွေကို တဖြည်းဖြည်း ပိုမြင် လာတတ် တယ်။ ဒါဟာ အောင်မြင်ရေး ရဲ့လမ်းစဉ်ကွ ` ဟု ပြောလေအံ။

မောင်မိုးက စိတ်ပင်စားဟန်ဖြင့် ` အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ်လုပ်ကိုင် မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်အောင်လုပ်မဲ့ နည်းလမ်းတွေကို တဖြည်းဖြည်း မြင် လာမယ်ဟုတ်လား ` ဟုမေးမြန်းလေရာ ဦးဖိုးဘက ခေါင်းညိတ်ပြီး ` အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်မှ ကြီးပွားချမ်းသာမယ်ကွ။ အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် မလုပ်ဘဲ ကံကြမ္မာကြောင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာသူဟာ အချိန်မတိုင်မီ ကျဆုံးသွားမှာပဲကွ။ လောကမှာ အအောင်မြင် ဆုံး လူတွေဟာ အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပြီးမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာ သူ တွေရည်ပဲ။ လူဟာ မကြိုးစားပဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှု မရနိုင် ဘူးကွ။ ဒါ လောကရဲ့ အမှန်တရားပဲ။ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြောချင်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ငါ့ စိတ်တွေကို ဗလာဟင်းလင်း လုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီကွ ``ဟု
 ပြောလေ၏။ မောင်မိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဦးဖိုးဘကို ကြည့်လိုက်ပြီး
 ``ဗလာဟင်းလင်း လုပ်ရမဲ့ အချိန်ရောက်ပြီ ဟုတ်လား။ ဗလာဟင်းလင်း
 ဆိုတာ ဘာလဲ ``ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးဖိုးဘက ``ဗလာဆိုတာ ရင်ထဲမှာ
 ဘာမှ မရှိအောင် ထားတာကို ဆိုလိုတယ်ကွ။ ဗလာဟာ ဘာမှ မရှိဖို့
 အရာရာ ရှိနိုင်တယ်။ အရာအားလုံး ရှိနေတယ်လို့လည်း အဓိပ္ပါယ်ရတယ်
 ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ``ဦးလေးပြောတဲ့ ဗလာဆိုတာ
 ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်တော့ အမြန်ဆုံးသူဌေး ဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစား
 တော့မယ် ``ဟုပြောကာ ဦးဖိုးဘထံမှ ထွက်ခွါလာလေ၏။ ဦးဖိုးဘက
 မောင်မိုး နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ``ဟား ဟားဟား... သူဌေးလောင်
 လေးရေ..နောက်နေ့လာခဲ့ဦးနော် ``ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

မောင်မိုးသည် ဦးစိုးဘနှင့် တွေ့ပြီးနောက်သူ၏ကျဆင်းနေသော စိတ်များ ပြန်လည်တက်ကြွလာ၏။ ထိုကြောင့် ကားဂိတ်တွင် ဈေးပြန်ရောင်းသည်။ အခါ၌ ယခင်က ကဲ့သို့ပင် တက်တက်ကြွကြွ ပြန်လည် ရောင်းချလေ၏။ ဈေးရောင်းရင်း ကားရှင်းသွားသောအခါ ဈေးသည်များသည်ခဏတဖြုတ် အမောအပန်း ဖြေကြလေ၏။ ထိုသို့ အနားယူနေစဉ် ဈေးသည်များစုပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေလေ့ရှိသော်လည်း မောင်မိုး

ကမူ မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဦးစိုးဘ သင်ကြားပေးသော သင်ခန်း
 စာများကို တွေးတောနေမိ၏။ ဒေါ်ဘုမဆိုသော မိန်းမကြီးက ` ငါတို့ ဘဝ
 ပဲ အေးပါတယ်လေ ရှိတာလေးနဲ့ ဝအောင်စားပြီး ရောင်ရဲတင့်တိမ်တော့
 စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့သုဋ္ဌေးတွေကတော့ ငွေ နောက်ကို လောဘတကြီး
 လိုက်နေတော့ တစ်ချိန်လုံး ပူလောင်ပြီး စိတ် ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး ` `
 ဟုပြောလေရာ ကျန်ဈေးသည်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းပြီး
 ချမ်းသာသူများ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် သေလျှင်သူတို့နောက် မပါနိုင်
 ကြောင်း၊ လောဘဒေါသကြီး သူများသေရင် ငရဲရောက်နိုင်ကြောင်း ပြော
 ဆိုလေရာ မောင်မိုးသည် သုဋ္ဌေးဖြစ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်လုဖြစ်သွား
 လေ၏။ သုဋ္ဌေးဖြစ်လျှင် စိတ်ထဲတွင် ပူလောင်ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ရမည်ဆို
 ပါလား။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ သူများ ဘဝငရဲ ရောက်ရမည် ဆိုပါလား။

www.burmeseclassic.com

ညနေခင်းအချိန်၌ ဦးဖိုးဘနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ
 စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေရှိကြတယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ` ဟု မေးမြန်းလေရာ
 ဦးဖိုးဘက ` ချမ်းသာခြင်း နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဟာ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊
 လူနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ် ချမ်းသာတဲ့လူဟာ ဘဝ ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်၊
 ချမ်းသာဖို့ အတွက် အာရုံစိုက်တယ်၊ ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းတွေကို မပြတ်
 ရှာဖွေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ စိတ်ဖိစီးမှု ပိုများပြီး ဆင်းရဲထက်သူတွေ

စိတ်ချမ်းသာမှု နည်းပါးတယ် ဆိုတာကလည်း ဖြစ်နိုင် ကောင်းပါတယ်။
 ချမ်းသာသူတွေဟာ အတားအဆီးတွေကို ကျော်လွန်နိုင်ဖို့၊ ကြိုးစားရင်း
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ ရလာကြတယ်။ ဒါဟာ ဘဝအတွက်
 အကျိုးရှိတဲ့ အရာတွေပဲ။ ချမ်းသာသူတွေဟာ ဖိစီးမှုတွေ များလွန်းလို့
 စိတ်ဆင်းရဲမှု ရှိသလို ဆင်းရဲတဲ့သူတွေလည်း မပြည့်စုံမှုအတွက် ဘဝမှာ
 အခက်အခဲတွေနဲ့ နှပန်းလုံး နေရတာပဲ။ ဆင်းရဲလို့ ဘဝ လိုအပ်ချက်တွေ
 မဖြည့်စည်းနိုင်ရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကို ကြုံတွေ့ရနိုင်တယ်။
 သူတပါးရဲ့ အထင်အမြင် သေးမှုတွေ အနိုင်ကျင့် ဖော်ကားမှုတွေလည်း
 ကြုံတွေ့ရနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မကျမ်းမာလို့ ဆေးကုချင်ရင်တောင်
 ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဆေးမကုနိုင်ရင်တောင် စိတ်ဆင်းရဲကြ ရမှာပဲကွ။ ငွေဟာ
 ဒုတိယ ဘုရားသခင်လို့တောင်တင်စား ဆိုကြတာပဲကွ။ ငွေကြေးချမ်းသာ
 ကြယ်ဝတဲ့ သူတွေဟာ ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်တွေကို ငွေကြေးအားကိုးနဲ့
 ဖြေရှင်းနိုင်လို့ စိတ်ချမ်းသာရာကို ရနိုင်ပါတယ်။ ငွေကြေးမနေကိုအသုံးချပြီး
 အဖြူကနေ အမည်းဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေဟာ
 ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကို နေရှင်တွေလို့ စွတ်စွဲတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေ
 လိုအပ်လာရင် နေရှင်တွေဆီကပဲ ငွေကို အသနားခံပြီး ချေးရငြားရတာပဲ
 မဟုတ်လား။ ဟုပြောလေ၏။

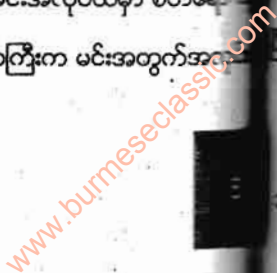
နှင့် မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ၏ ပထမဆုံး သင်ခန်းစာအတိုင်း အလုပ်
 စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ်ပျော်ပျော်ကြီးဝင် လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ ထိုသို့လုပ်
 အလုပ်ထဲတွင် စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် လုပ်ကိုင်လာသောကြောင့် ပင်
 ပတ်သက်နေသော အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို ပိုမို
 သိမြင်လာလေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် သူ၏ ရှေးရောင်းရှေးဝယ်
 တိုးတက်လာ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ ဘယာကြော်

www.burmeseclassic.com

ရောင်းချသော အလုပ်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ငွေတစ်မူးမျှသာ စုဆောင်းနိုင်
တစ်မူးမျှသော အသပြာ စုဆောင်းရုံ ဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဘာ
မရရှိနိုင်ချေ။

တစ်နေ့ကို ငွေတစ်မူးမျှ စုဆောင်းမိရုံဖြင့် သူဌေးသူကြွယ် မဖြစ်နိုင်
ရိပ်စားမိသဖြင့် ဝင်ငွေတိုးတက်စေဖို့ လုပ်ငန်း ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်
ကြံစည်မိ၏။ ထိုနောက် ဦးဖိုးဘနှင့် ဆုံသောအခါ `ဦးလေးရေ
တော့ အလုပ်ပြောင်းပြီး လုပ်ချင်နေပြီ၊ ဘာအလုပ်လုပ်ရင် ကောင်း
ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးဖိုးဘက ခေါင်းညိတ်ပြီး `အလုပ်ထဲမှာ စိတ်
ကိုယ်နှစ် ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်ကိုင်နေရင် အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အ
သစ် အမြင်သစ်တွေ ရလာတတ်တယ်၊ မင်းအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
လမ်းသစ်တွေလည်း မြင်လာပုံရတယ် `ဟုဆိုလိုက်လေရာ မောင်
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး `ငွေတစ်မူးစုရုံနဲ့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဦး
ကျုပ် ဘယ်အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ `ဟုမေးမြန်းလိုက်
ဦးလေးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး `ငါ့ကို မေး
ငါသိရင်တောင် မင်းကို ပြောမပြနိုင်ဘူး မင်းအလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရော
ပါ နှစ်ပြီးလုပ်ကိုင်နေရင် သဘာဝလောကကြီးက မင်းအတွက်အရာ

ဆစ်ခိုကို လမ်းညွှန်ပြသလိမ့်မယ်ကွ၊ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်
 ဆက်သီးဆုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်မဲ့ အစား လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ရင်ဆိုင်ပါ `ဟုပြော
 ဆရာ မောင်မိုးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် `ဘာ..လက်သီးဆုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်
 အစား လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ရင်ဆိုင်ပါ `ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဖိုးဘက
 လောကကို ရင်ဆိုင်တဲ့ အခါမှာ အင်အားစိုက်ထုတ်ပြီး ရင်မဆိုင်ရဘူး
 ဘူး အားစိုက်ထုတ်ခြင်းဟာ အပေါ်ယံပဲ၊ အတွင်းထဲကို မရောက်ဘူး၊ ဒီလို
 ဆော့တရားတွေကို ရှင်းပြရတာ နက်နဲလွန်းပါတယ်ကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ဆလုပ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် လုပ်မယ်ဆို
 ဆောင်မြင်မဲ့ နည်းလမ်းတွေ သူ့အလိုလို တွေ့လာလိမ့်မယ်၊ အလုပ်ထဲ
 ဆ စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် မလုပ်ဘဲ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားတာကို ကောင်းကင်
 ဆ ရုပ်ကြယ်ကို ခူးဆွတ်ဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ အတူတူပဲကွ၊ ဒီလို လူမျိုးဟာ
 ဆ ဘာရ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ ရလာလိမ့်မယ် `ဟုပြောလေ၏။

ဆ အခါ မောင်မိုးက `ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက အလာဒင်မီးခွက်စောင့်တဲ့
 ဆ လူနဲ့ တွေ့ပြီး လိုတရစွမ်းရည်သတ္တိတွေ ရရင်ကောင်းမယ်လို့ စိတ်
 ဆ သည်ခဲဖူးတယ် `ဟုရယ်မောပြီး ပြောဆိုလေ၏။ ဦးဖိုးဘက သက်ပြင်းချ
 ဆ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီးလုပ်လိုက်တာနဲ့ အလာဒင်

အဆက်အသွယ်တွေ၊ ကူညီ ထောက်ပံ့ပေးမဲ့ သူတွေအများကြီး လိုတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို အချိန်တိုလေးအတွင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ စိတ်ရှည်သည်းခံဖို့ လိုတယ်ပေါ့။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို တစ်ဆင့်ချင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ကွ ` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်သူဌေးဖြစ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ကြာနေဦးမယ်ပေါ့” ဟုပြောလေရာ ဦးဖိုးဘက ခေါင်းညိတ်ပြီး “ဘာဖြစ်လို့ အရင်လို နေတာလဲ ကွ၊ လောကမှာ မင်းအတွက် အချိန်တွေအများကြီးရှိသေးတယ် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကနေ တစ်ဆင့်ချင်း ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားပါကွာ ဒီနေ့ မင်းရဲ့ အစွမ်းက သေးငယ်ရင် သေးငယ်နေမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ။ ကိုယ့်အရည်အချင်း မြင့်တက်လာလိမ့်မယ် ကိုယ်လုပ်မဲ့အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ်သာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရင် တစ်နေ့ နေ့မှ ကိုယ်ရောက်တဲ့ နေရာက ပြန်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ထက်မြင့်မားပါတယ် ဆိုတဲ့ သူတွေတောင် ကိုယ့်အောက်ရောက်နေတာ မြင်ရလိမ့်မယ်” ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ၏ စကားကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွ သွားပြီး ထိုနေရာမှ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

ဦးဖိုးဘက မောင်မိုး၏ အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောကာ ``မင်းကို
 ကြည့်ရတာ ပြဿနာရပ် တစ်ခုပေါ်တိုင်း ငါ့ဆီကို ပြန်လာပြီး ငါ့ဆီက
 ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေ တောင်းတယ်၊ ငါက အဖြေတစ်ခုပေးလိုက်ရင်
 ကျေနပ်ပြီး မင်း ပြန်သွားတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ မင်းကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေ
 မပေးနိုင်တဲ့နေ့ ရောက်ရင် မင်း စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ် ၊ တကယ်တော့
 ကြီးပွား ချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ ဇွဲရှိရမယ်ကွ၊ ဇွဲဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ် ``
 ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုအချိန်မှစပြီး မိမိအလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်
 နှစ် လုပ်ကိုင်ပြီး ဘဝတိုးတက်ရန် နည်းလမ်းကို ရှာကြံလေတော့၏။ ထိုသို့
 ရှာကြံရင်း မိမိလုပ်ငန်း တိုးတက်ရန် နည်းလမ်းများကို အစဉ်အမြဲ ရှာကြံ
 နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အဘိုးကြီး ရန်ကနားက ဗယာကြော် ဒိုးထဲသို့ မုန့်နှစ်များထဲ
ထည့်ရင်း ``ဗယာကြော် ကြော်တာထက် စမူဆာကို ပို ကြော်ချင်တာတွေ
စမူဆာကို မြို့ကြီးတွေမှာ လူတွေ ပိုစားတယ်ကွ `` ဟု ပြောရာ စမူဆာ
မမြင်ဘူးသော မောင်မိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ``စမူဆာ ဆိုတာ ဘာလဲ
ရန်ကနား `` ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ရန်ကနားကခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း
``မင်းကို မနက်ဖြန်စမူဆာ ကြော်ပြမယ်၊ ငါ့ဆီကိုစောစော ရောက်အောင်

လာခဲ့ ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ရန်ကနားပြောသော စမူဆာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားဂိတ်တွင် ဗယာကြော် ရောင်းသောအလုပ်ကို လက်စသတ်ပြီး ရန်ကနားထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရန်ကနားထံသို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးရန်ကနားက ကတိအတိုင်း စမူဆာကြော်ပြုရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ရန်ကနားက စမူဆာကြော်သည် နည်းလမ်းကို မောင်မိုးအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြလေ၏။

စမူဆာ ကြော်ဖို့အတွက် ဂျုံကို အစေးပေါက်အောင် နဲ့ပြီး တစ်လိမ့်တုံး နဲ့အပြားလေး တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။ ဂျုံ အပြားလေးတွေ ဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင် ဆားနဲ့ ပဲစိမ်းမှုန့် နည်းနည်း ရောပြီး တလိမ့်နဲ့ ထပ်လှိမ့် ပေးရတယ်။ အနေတော် လောက်ဖြစ်သွားရင် စမူဆာတစ်ခု ကြော်ဖို့ ချိန်ဆပြီး လှီး ရတယ်။ လှီးပြီးတဲ့ ဂျုံကို အပြားလေးတွေ ဖြစ်အောင် တလိမ့်တုံးနဲ့ လှိမ့် လိုက်တဲ့ အခါ စမူဆာကြော်ဖို့ အနေတော် အပြားလေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီအပြားလေးတွေ ထဲမှာ အာလူးကြက်သွန် မဆလော ရောနှောထားတာ ထည့်ပြီး စမူဆာပုံစံ ကတော့ထိုးပြီး ကြော်ရပါတယ်။ ကြော်တဲ့ နေရာမှာ အသားတစ်မျိုးမျိုး ပါရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ လုပ်စဉ်

စမူဆာလုပ်ရတာ နည်းနည်းကြာပေမဲ့ နောက်ပိုင်း အလေ့အကျင့် ရလာရင် တစ်နေ့ကို စမူဆာ သုံးလေးရာ အသာလေး လုပ်နိုင်တယ်ကွ။ အဓိကက ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို စေတနာ ထားပြီး လုပ်ဖို့ပဲကွ ` ဟုပြောလေတော့၏။

မောင်မိုးသည် ရန်ကနားထံမှ စမူဆာကြော်သည်။ နည်းလမ်းကို ကြားသိပြီးနောက် ကုလားကြီးထံမှ ဗယာကြော်များကို ယူပြီး မြို့ပြင်ကားဂိတ်၌ ရောင်းချမည်အစား စမူဆာကို ကိုယ်တိုင်ကြော်ပြီး ရောင်းလျှင် အမြတ်အစွန်း ပိုမို ရရှိနိုင်ကြောင်း တွက်ဆမိလေ၏။ ထိုကြောင့် ရန်ကနားအား ခွင့်တောင်းရာ ကုလားကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟား... လောဘသားလေးပါလား။ မြို့ပြင်မှာ စမူဆာကို ကိုယ်တိုင်ကြော်ရောင်းပြီး ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်တော့ မှာလားကွ။ အကြံတူရင် ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားမယ်နော် ` ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက ခေါင်းခါပြီး

“ကျုပ်က မြို့ပြင်ကားဂိတ်မှာ ရောင်းမှာ။ ရန်ကနားက မြို့ထဲမှာ ရောင်းမှာ။ အဝေးကြီးပါဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ အကြံတူ ရန်သူ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ

“ဟုငြင်းဆိုလေ၏။ မောင်မိုး၏ စကားကြောင့် ရန်ကနားက ရယ်မောပြီး

“ဟားဟားဟား... မင်းကိုငါ ကျီစားတာပါကွာ။ စမူဆာတွေကို ငါတောင်း

ကောင်း လှုပ်တတ်ပေမဲ့ ဗယာကြော်ပဲ ရောင်းမှာပါကွာ၊ ဗယာကြော်က ငါ့
ငယ်ချစ်ဦးလို ဖြစ်နေပြီကွ ` ဟုပြောဆိုလေရာ မောင်မိုးသည် စမူဆာကို
ကိုယ်တိုင်ကြော်ရောင်းရန် လွန်စွာ စိတ်အားထက်သန်သွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် စမူဆာကြော် ရောင်းချရန် လွန်စွာ စိတ်အား ထက်သန်နေ
သဖြင့် ရန်ကနား ထံတွင် စမူဆာကြော်မည့် နည်းလမ်းများကို သေချာစွာ
မေးမြန်းလေ၏။ သူသည် ဗယာကြော်ကို ကိုယ်တိုင်ကြော်ပြီး အမြန်ဆုံး စ
ရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာပင် ဘယာကြော် ရောင်းချရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဈေးကြီး၌ သွားရောက်ဝယ်ယူလေ၏။ ထိုနောက် သူ၏ ဆရာဖြစ်သူ ဦးဖိုးဘ ရှိနေသော ဘုရားကြီး ဇရပ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဗယာကြော် ရောင်းမည် အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဖိုးဘက

“ဗယာကြော်ကို ကုလားကြီး ရန်ကနားဆိက ဝယ်ပြီး ရောင်းတာနဲ့စာရင် စမူဆာကို ကိုယ်တိုင် ကြော်ရောင်းတာ ပိုမြတ်စွန်းမှာ သေချာတယ်။ ဘာ

www.burmeseclassic.com

လုပ်လုပ် ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို အကောင်းဆုံး လုပ်မယ် ဆိုတဲ့
 စိတ်မျိုးနဲ့ လုပ်မယ် ဆိုရင် အောင်မြင်တာပဲကွ၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ပြီး
 လုပ်မယ် ဆိုရင် အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တွေ ရ
 သာနိုင်တယ်ကွ၊ အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်း
 အလုပ်ဟာ တိုးတက်မှု မရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်း ကျဆုံးသွားမှာပဲကွ
 မှာကြားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ၏ စကားများကို သေချာစွာ
 ဖတ်သားထားလေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့မှစပြီး မြို့ပြင်ကားဂိတ်တွင် စမူဆာ ရောင်း
 ပြင်ဆင်လေ၏။ သူသည် စမူဆာရောင်းရန် ပထမဆုံးကြုံရသော
 အခက်အခဲမှာ စမူဆာကြော်ရန် လိုအပ်သော ဒယ်အိုး၊မီးဖို အစရှိသော
 ဝတ္ထုများကို မြို့ပြင်ကားဂိတ်သို့ သယ်ဆောင်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုပစ္စည်းများ
 သယ်ဆောင်ရန် အတွက် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ငှားရမ်းရပေမည်။ ထိုသို့
 မြင်းမည်ဆိုလျှင်ပင် မနက်စောစော မြင်းလှည်းငှားရန် အခက်အခဲ ရှိနေ
 ပေမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဈေးရောင်းရန် တွန်းလှည်းတစ်စီး ရှိရန်လို
 ကြောင်း တွေးမိလေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် တွန်းလှည်းကို လိုက်လံရှာဖွေ
 သောအခါ မြို့လယ်ဈေးကြီးတွင် မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းလေ့ရှိသောအဘိုး

ကြီး၏ တွန်းလှည်း အစုတ်ကြီး တစ်စီးကို သွားတွေ့လေ၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည် အသက်ကြီးရင့်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး မရောင်းနိုင်တော့သဖြင့် တွန်းလှည်းအစုတ်ကြီးကို ဈေးပေါပေါ်ဖြင့် ရလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသည် စမူဆာကြော်ရန်ပစ္စည်းများ စုံလင်သွားသဖြင့် နောက်ထပ်နေ့မှာပင် ဆိုင်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ မောင်မိုးသည် နောက်နေ့နံနက်တွင် အိပ်ယာမှ စောစောထပြီး စမူဆာများကို စတင်ကြော်လေ၏။ သူ၏ စမူဆာကို ဆိတ်သားအနည်းငယ်နှင့် အာလူး၊ ကြက်သွန်၊ မဆာစသည်ဖြင့် စားလို့ကောင်းအောင် စီမံလေ၏။ ထိုနောက် စမူဆာကြော်လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး မြို့ပြင်သို့ လှည်းကြီးတွန်းခဲ့လေ၏။ မြို့ပြင်ကားဂိတ်ရှိ အရိပ်ရသော သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ တန့်ပြီး စမူဆာများကို စတင်ကြော်လေ၏။ မောင်မိုး စမူဆာကြော်နေသည့်သူ၏ ဈေးရောင်းဖော်များ ရောက်ရှိလာပြီး မောင်မိုးကို တစ်ယောက်တည်းပေါက် ဝေဖန်ကြကုန်၏။ မောင်မိုးသည် စမူဆာကြော်ပြီးသောအခါ မိမိတစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေသော ဈေးသည်များကို စမူဆာကြော်ကွေးမွေးလေရာ ဈေးသည်များသည် စမူဆာကို မြည်းစမ်းကြည့်ပြီး သက်ကြောင်း ချိုးမွမ်းကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် လော်ရီကားကြီး တစ်

ထိုးရပ်လာပြီး မောင်မိုး၏ စမူဆာများကို ပယ်ယူလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ စမူဆာများကို ပထမဆုံးနေ့အနေဖြင့် ပိုက်ဆံမယူဘဲ အခမဲ့ ကျွေးမွေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေရာ ဒဂိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ရာကိုပိုက်ဆံပင် မယူဘဲ ကျွေးမွေးလေရာနှစ်ယောက်စလုံးက စမူဆာများ ရောင်းကောင်းပါစေ ဟု ဆုတောင်းပေးကြလေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့မှစပြီး စမူဆာများကို အခကြေးငွေယူပြီး
 ရောင်းချလေရာ ပထမဆုံးနေ့မှာပင် အမြတ်အစွန်းများ ထွက်ခဲ့လေ၏။
 သူသည် ရန်ကနားထံမှ ဗယာကြော်များ ရောင်းချရသည်ထက်ပင် ပိုမို
 အမြတ်အစွန်းများ ရရှိခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆရာဦးဖိုးဘ၏ သင်ကြား
 ချက်များအတိုင်း မိမိအလုပ်ထဲတွင် စိတ်ကို နှစ်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား
 ကိုင်လေရာ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြံ့သစ်များ ရရှိလေ၏။ ထိုအခါ

www.burmeseclassic.com

သစ်များအရ စမူဆာကို ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး စားသုံးနိုင်ရန် စားပွဲခုံခွေးခြေ နှင့် ရေခွေးကြမ်းအိုး၊ အချဉ်ရည်တို့ကို ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မောင်မိုး စမူဆာကြော်သော နေရာသည် အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသောနေရာ ၌ တည်ရှိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အကြော်စားသူများနှင့် စည်ကားစပြုလာ လေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိဆိုင်ကလေးတွင် လူစည်ကားစပြုလာသဖြင့် စမူဆာ သာမက ဗယာကြော်နှင့် အာလူးကြော်ကိုပါ ပူးတွဲကြော်ပြီးရောင်း ချလေ၏။ ထိုအခါ စားသောက်သူများ တဖြည်းဖြည်းစည်ကားလာလေ၏။ ထိုပြင် စမူဆာကို ကျွတ်ရွှနေစေရန် တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်မျှ ကြော်လေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် သူ၏ စမူဆာကို နှစ်သက်သူ များပြားပြီး ဝင်ငွေတိုးပွား ခဲ့ရ လေတော့၏။ မိမိ လုပ်ငန်း အောင်မြင်သည် သတင်းကို သူ၏ ဆရာဖြစ် သူ ဦးဖိုးဘကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဖိုးဘက `ပိုက်ဆံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းထားကွ၊ ပိုက်ဆံစုဆောင်းပြီး သူဌေးမဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ လိုအပ်တဲ့အခါ အရင်းအနှီးဖြစ် နိုင်တယ်ကွ၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့ သူဟာ ငွေကို အကျိုးမဲ့ မဖြုန်းတီးပစ် ချဘူးပိုက်ဆံကို မစုဆောင်းတဲ့သူဟာ ဖြုန်းတီးတဲ့ အကျင့်ရသွားနိုင်တယ် ဝိုက်ဆံကို သုံးကာနီးရင် တကယ်လိုအပ်လို့ သုံးတာလားလို့ သုံးသပ်နိုင်ရ

မယ်၊ ငွေကို ပညာရေးနဲ့ ကျမ်းမာရေး ကိစ္စကလွဲလို့ ခြွေတာပြီး အသုံးပြု
 သင့်တယ်၊ ပိုက်ဆံကို အတိုင်းအမဲ့ သုံးစွဲတဲ့သူဟာ အကျင့်စရိုက်ပျက်ပြား
 နိုင်တယ်ကွဲ့ ဟု မှာကြားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆရာဦးဖိုးဘ သင်ကြား
 ထားသည် အတိုင်း မိမိ အလုပ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး
 လုပ်ကိုင်လေရာ မောင်မိုး၏ စမူဆာကောင်းသတင်းသည် မြို့ထဲရှိ လူများ
 ထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ စီးပွားရေး အလုပ်များကို
 လုပ်ကိုင်သော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်း၏အလုပ်
 များကို မပျက်မကွက် လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

တစ်နေ့ သ၌ မောင်မိုး၏စမူဆာရောင်းသော ဆိုင်ကလေးသို့ ယောဂီဝတ်
အမျိုးသမီးများ ရောက်ရှိလာပြီး စမူဆာများ ဝယ်ယူစားသောက်လေ၏။

မောင်မိုးသည် အမျိုးသမီးများ စားသုံးရန် စမူဆာများကို တို့စားရန် အချဉ်
နှင့်တကွ သန့်ပြန့်စွာ ပြင်ဆင်ပြီး ကျွေးမွေးလေ၏။ ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီး
များအနက် ဒေါ်လှလှဆိုသောအမျိုးသမီးက `စမူဆာလေးက ကျွတ်ရွှ်ပြီး
အရသာ ရှိလိုက်တာအထဲက ဆိတ်သားနဲ့ အာလူးတွေကလည်း စားလို့

တောင်းတယ်၊ နောက်လ ပရိတ်ပွဲ လုပ်ရင် လမင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က...
 လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် မကျွေးတော့ဘူး၊ သူတို့ဆိုင်က ဘာတစ်ခုမှမခွဲတော့
 ဘူး။ ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက ယောဂီဝတ် အမျိုးသမီးများကို ဖော်
 ရွေ့သော အမူအယာဖြင့် ဧည့်ခံပြီး ပရိတ်ပွဲအတွက်စမူဆာကို အကောင်း
 ဆုံး ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေရာ ယောဂီဝတ်များ
 က ပရိတ်ပွဲနေ့ ကျရင် မှာကြားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည်အမျိုးသမီးများ ထွက်ခွါသွားသော မြို့လယ်ခေါင် ရှိ လမင်း
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေ၏။ ထို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 သည်မိဘများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်က ကြီးစားသောကြောင့် နံမည်ဂုဏ်
 သတင်း ထွက်ခဲ့သော်လည်း သားသမီးများလက်ထက်တွင် ဆိုင်ကို ဂရု
 မစိုက်ဘဲ ပစ်ပယ်ခဲ့သောကြောင့် ဆိုင်၏ နံမည် ဂုဏ်သတင်း ပျက်ဆီး ခဲ့
 ရ၏။ သူတို့ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်သည် အလွန်ညံ့ပြီး နွားမဒါန်းသေးရည်
 သာသာ ရှိ၏။ မုန့်များမှာလည်း အရသာ မရှိဘဲ နံပြားမှာလည်း အလွန်
 သေးငယ်၏။ ထိုပြင် ဆိုင်ရှင် ညီအမနှစ်ယောက်သည် အလွန်ဆက်ဆံရေး
 ခေါင်းပါးသူများ ဖြစ်ပြီး လာရောက်စားသုံးများကို ရန်သူလို သဘောထား
 ဆက်ဆံသူဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆက်လက် ရပ်တည်နိုင်

ခြင်းမှာ ဆိုင်၏ ဖောက်သည်များသည် မိဘများလက်က သံယောဇဉ်ဖြင့် ဆိုင်ကလေးကို လာရောက်အားပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မောင်မိုးသည် အောင်မြင်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၏ အား နည်းချက်များကို လေ့လာသုံးသပ် မိပြီးနောက် ``မိဘတွေလက်ထက်က အောင်မြင်ကြီးပွီးတဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကြီးဟာ သားသမီးတွေ လက် ထက်မှာ ကြီးစားမှု မရှိခဲ့ရင် ကျဆုံးမှာ သေရှာတယ်၊ အခု သူတို့ရဲ့ဆိုင်.. ကျဆုံးသေးတာက မိဘတွေလက်ထက်က ကြီးစားခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက် ကြောင့်ပဲ၊ ငါ့ဆိုင်ကို သူတို့ဆိုင်လို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး ``ဟု ဆုံး ခြတ် လိုက်လေတော့၏။

မောင်မိုးဆိုင်သို့ ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးများ လာရောက်စားသောက်ပြီး
 တစ်ပတ်အကြာတွင် ဆိုင်သို့ ဒေါ်လှလှဆိုသော အမျိုးသမီး ရောက်ရှိလာ
 ပြီး `အဒေါ်တို့ ယောဂီအဖွဲ့က တစ်လှည့်စီ ပရိတ်ပွဲလုပ်ကြတယ်၊ ပရိတ်
 ပွဲ လုပ်တဲ့အခါတိုင်း အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို တစ်ခုခုကျွေးရတယ်။ ဒီ
 တစ်ပတ်အဒေါ်အိမ်က ပရိတ်ပွဲမှာ မင်းရဲ့ စမူဆာကို ကျွေးချင်တယ်ကွယ်
 ကောင်းကောင်းကြော်ပေးနော် ` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးက မိမိအဖွဲ့

www.burmeseclassic.com

အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းဟု ယူဆကာ စိတ်ချပါအင်္ဂါရယ်၊ ကျွန်တော်
 အမြတ်မရရင်နေပါစေ၊ ကုသိုလ်ရအောင် အကောင်းဆုံး ကြော်ပေးပါမယ်
 ဟု ကတိပေးလိုက်သောအခါ ဒေါ်လှလှသည် အလွန်သဘောကျပြီး ပြန်
 သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ယခုပွဲတွင် မိမိနဲ့မည်ယူရမည်ဟု ကြံစည်ပြီး
 အမြတ်အစွန်းကို ပမက မထားဘဲ စမူဆာကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
 ဆိတ်သားနမ်းချင်းထည့်ပြီး ကြော်ပေးလိုက်ရာ ထိုနေ့က ပရိတ်ပွဲလာသူ..
 အပေါင်းသည် မောင်မိုး၏ စမူဆာကောင်းလှပါသည်ဟု ချီးမွမ်းကြ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ယောဂီအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး ၎င်းတို့အိမ်တွင် ပရိတ်ပွဲပြု
 လုပ်သောအခါ မောင်မိုး၏ စမူဆာများကို မှာယူကျွေးမွေးလေ၏။ ထိုသို့
 ကျွေးမွေးသည် အခါတိုင်း မောင်မိုးသည်အမြတ်မရသော်လည်း ကုသိုလ်
 ရသည်ဟု သဘောပိုက်ကာ စမူဆာကို အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်ပေးလေ၏။
 ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးသောကြောင့် မောင်မိုး၏ စမူဆာကောင်းသတင်းသည်
 မြို့ကလေး၌ မွှေးပျံ့လာပြီး အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ပြုလုပ်သည် အခါမောင်မိုး
 ၏ စမူဆာကို မှာယူကြကုန်၏။ ထိုအခါ မောင်မိုးသည် စမူဆာကြော်ရန်
 သူတစ်ယောက်တည်းပင် မနိုင်တော့ဘဲ လူနှစ်ယောက်ကို ထပ်မံ ငှားရမ်း
 ရလေ၏။ မောင်မိုး၏ စမူဆာဆိုင်ကလေး အောင်မြင်သည် သတင်းကို..

ဆရာတော်ကြီး ကြားသိသောအခါ နှစ်ထောင်းအားရဟန်ဖြင့် အလုပ်ကို ဆက်လက်ပြီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရန် မိန့်လေ၏။ သူ၏ ဆရာဦးဖိုးဘက

“အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရင် အောင်မြင်မှုရဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို ခံစားရမယ်ဆိုတာ ယုံပြီ မဟုတ်လား။ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တဲ့ လူဟာ ပိုမိုလွယ်ကူတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အလိုလို မြင်လာရတယ်။ ဒီအခါ မှာ အောင်မြင်မှုရဲ့ အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေကို မြင်ရပြီး အန္တရယ်ကို တိမ်းရှောင်နိုင်တယ်ကွ” ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရင် ဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူးလား” ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးဖိုးဘက သက်ပြင်းချပြီး

“ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အခက်အခဲ အတားအဆီးကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲကွ အခက်အခဲ မရှိတဲ့အလုပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတဲ့သူ ဟာ အောင်မြင်မဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ကြုံတွေ့တတ်လို့ အန္တရယ်ကြုံတွေ့ တဲ့အခါ နတ်မျက်စိရသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် နတ်မျက်စိကို လိုချင်ရင် အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ကိုယ်နှစ် ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်ပါလို့ ဆိုတာပဲ။ နောက်ပြီး အရေးကြီးတာက အချိန်ကို တန်ဖိုးထားခြင်းပဲကွ။ တကယ်တ လူ့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေ မတိုတောင်းပါဘူးကွ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အချိန်

၂၄ နာရီကို ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ အချိန်မရှိဘူးဆိုတာ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးပစ်
 လို့ကွ။ အောင်မြင်သူနဲ့ ကျရှုံးသူ ကွာခြားသွားတာက အချိန်ကို အကျိုးမဲ့
 ဖြုန်းတီးမှုကြောင့်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အခြားသူထက် အချိန် ၂၈ လုပ်
 ရင် ၂ရက် ရှေ့ရောက်သွားတာပဲကွ။ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ တန်ဖိုး
 ရှိလွန်းပါတယ်ကွ။ အချိန်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြုန်းတီးမပစ်ပါနဲ့။ အောင်မြင်
 မဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့နေ့ အချိန်တွေကို ငါဘယ်လို ဖြုန်းတီးနေ
 လဲလို့ သုံးသပ်နေရတယ်ကွ ` ဟု မှာကြားလေရာ မောင်မိုးသည် ကျေးဇူး
 ရှင် ဆရာ ဦးဖိုးဘဝကားကို သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။ ထိုနောက်
 ဦးဖိုးဘက ` ဒီဘုရားကြီးရဲ့ ဂေါပကလူကြီးတစ်ဦး က ငါ့ဆီမှာ တောက်
 တဲ့ကျင်း ဆိုတဲ့ ပညာရပ်ကို သင်ကြားနေတာ တော်တော်ကြာပြီကွ။ ငါ မြို့
 စာ ထွက်ခွါဖို့ အချိန်တန်ပြီ ` ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘနှင့် ခွဲ
 ရတော့မည်ဟု တွေးမိပြီး စိတ်အားငယ်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုကြောင့်
 မောင်မိုးက ` ဦးလေး ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ` ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးဖိုးဘက သက်ပြင်းချပြီး ` မြန်မာပြည်အနှံ့ပဲကွ။ ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေတဲ့
 သူတွေကို ကူညီမယ်။ ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေ့ပြီး လမ်းပျောက်နေသူကို
 ကူညီပေးတယ် ` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက ဦးဖိုးဘကို ကြည့်ပြီး ` ဒါ

ဆိုရင် ဦးဖိုးဘက လမ်းပြကြယ်ကြီးပေါ့ `ဟုပြောလေ၏။ ဦးဖိုးဘက ရယ်
 လိုက်ပြီး `မင်းပြောမှ ငါဟာ တော်တော်ကြီးကျယ်မှန်း သိရတော့တယ်
 မင်းနဲ့ငါ လမ်းမခွဲမီမှာ မင်းကိုငါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မှာစရာ ရှိတာ မှာရဦး
 မယ်။ အောင်မြင်မှု မရမီမှာ မနာလိုသူတွေရဲ့ ရန် အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရ
 တတ်တယ်။ ဒီလိုကြုံတွေ့တဲ့အခါ နောက်မတွန့်ပဲ တိုက်စရာ ရှိရင်တိုက်
 ရိုက်စရာ ရှိရင်ရိုက်ကွ `ဟုပြောနေသဖြင့် မောင်မိုးသည် ဆရာဖြစ်သူတို့
 အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး `ဦးလေးရဲ့ ဒီနေ့ သြဝါဒက အထူးအဆန်း
 ပါလား။ လူမိုက်ဆန်သလိုပဲ `ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ဦးဖိုးဘက ရယ်လိုက်
 ရမ်း `ငါ လူမိုက်စကား ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွာ။ တစ်ခါတစ်လေ ငြိမ်းချမ်း
 ရေး လုပ်လို့ မရတဲ့ နေရာမှာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတဲ့ နေရာတွေ ရှိတယ်
 ငါတို့ မြန်မာပြည် ငြိမ်းချမ်းရေး ရဖို့အတွက်ဆို နယ်ချဲ့အစိုးရဆီက လက်
 ပါး ဖြန့်တောင်းလို့ မရဘူးကွ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရဲရဲဝံ့
 ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ပြီး တောင်းယူရမယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး စကားပြောနေရင်
 အချိန်တွေ ပိုကြာသွားလိမ့်မယ် `ဟု ပြောပြလေရာ မောင်မိုးသည် ဆရာ
 ဦးဖိုးဘ၏ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်နေမိ၏

တစ်နေ့သ၌ မောင်မိုးစမူဆာရောင်းသော နေရာသို့ ဘဝတူ ဈေးသည်..
 ကျော်ဝင်းနှင့် ဋ္ဌေးဦး ရောက်ရှိလာပြီး စမူဆာများကို ဗန်းထဲမှ မပြောမဆို
 ယူစားလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ကားဂိတ်၌ မောင်မိုး၏ စမူဆာရောင်းကောင်း
 သောကြောင့် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေသူများ ဖြစ်၏။ ကျော်ဝင်း နှင့်ဋ္ဌေးဦး
 သည် စမူဆာတစ်ခု နှစ်ခုကို ဝါးစားပြီးနောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ရိပ်
 ပြကာ မောင်မိုး၏ စမူဆာ အရသာ မရှိကြောင်း၊ညံ့ဖျင်းကြောင်း၊ စမူဆာ

တစ်ခုကို တစ်ပဲ မတန်ကြောင်း ပြစ်တင်ဝေဖန်ကြလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဘဝတူ ဈေးသည် အချင်းချင်း နောက်ပြောင်သည်ဟု သဘောပိုက်ကာ ၎င်းတို့၏ စကားကို ငွေမယူဘဲ နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ခရီးသည်တင် ကားကြီး ရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များ ဆင်းလာပြီး စမူဆာဝယ်ယူရန် ပြင်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ဝင်းနှင့် ငွှေးဦးက စမူဆာဝယ်မည် သူများကို တားမြစ်ပြီး ကျော်ဝင်းနှင့် ငွှေးဦးက `စမူဆာထဲက ဆိတ်သာ တွေ သိုးနေလို့ပါ။ ကျုပ်တို့တောင် စားပြီး ပျိုချင်သလို အန်ချင်သလို ဖြစ်နေပြီ` ဟု သံပြိုင် ပြောဆိုလေရာ ခရီးသည် များသည် စမူဆာ မဝယ်ယူတော့ဘဲ ရှောင်ကွင်းသွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် သူ၏စမူဆာများ ဈေးဦးပင် မပေါက်သဖြင့် ကျော်ဝင်းတို့ကဲ့ မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘဝတူချင်းဖြစ်သဖြင့် ရန်မပြုတော့ဘဲ `မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ဈေးသည်အချင်းချင်း နောက်တာ ပြောင်တာ ဝိနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခရီးသည်တွေကိုတော့ မနောက်သင့်ပါဘူးကွာ ဟုပြောလိုက်ရာ ကျော်ဝင်းက မျက်နှာရှုံ့မဲပြီး `မင်းကို နောက်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါတို့က မှန်တာပြောတာကွာ၊ စမူဆာ တွေ မကောင်းလို့

www.burmeseclassic.com

မကောင်းဘူးပြောတာ၊ နောက်ခရီးသည်ကားတွေ ရောက်လာရင်လည်း ပြောဦးမှာပဲ` ဟုရိုင်းပြော ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

မောင်မိုးသည် ထိုအခါမှပင် ကျော်ဝင်းနှင့် ငွှေဦးတို့ မိမိကို မနာလိုဝန်တို စိတ်ဖြင့် စီးပွားဖျက်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ မိမိ၏.. ကျေးဇူးရှင် ဆရာဦးဖိုးဘ၏ မိန့်မှာချက်များကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ မိ၏။

အောင်မြင်မှု မရမီမှာ မနာလိုသူတွေရဲ့ ရန်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတာ တယ်ဒီလို ကြုံတွေ့ခဲ့ရင် နောက်မတွန့်ပဲတိုက်စရာရှိရင်တိုက် ရိုက်စရာ ရှိရင်ရိုက်ကွ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်လို့မရခဲ့ရင် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ပြီး တောင်း ယူရမယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး စကားပြောနေရင် အချိန်တွေ ပိုကြာသွားလိမ့်မယ်

မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ၏ အမှာစကားများကို ကြားယောင်ပြီး လူယုတ်မာ များကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုကြောင့် တဟားဟား ရယ်နေ သော ကျော်ဝင်း၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ထိုးချလိုက်ပြီး လျှင် ငွှေဦး၏ ပုနေသော ဝိုက်ကြီးကို ဆက်ပြီး ထိုးလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး အော်ဟစ်ပြီးလဲကျသွားဈေးသည်များ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကာ စိတ်ယုတ်မာ မွေးသော ကျော်ဝင်းတို့

ကို ဈေးသည်များက ပိုင်းဝန်ပြီး အပြစ်တင်ကြလေ၏။ မောင်မိုးသည် ထို နေ့မှစပြီး မိမိကြုံတွေ့ရသော ရန်အန္တရာယ်များကို ဖြေရှင်းရန် အလိုရှိ ပါးရင်းတုတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို ဆောင်ထားလေ၏။

တစ်နေ့နံနက်စောစောအချိန်၌ မောင်မိုး စမူဆာကြော် နေစဉ်၌ မြို့ပိုင် သား နှင့် အပေါင်းအပါများသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်ရှိလေတော့၏။ မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်သားနှင့် သူဌေးသားပိုက်ဆံဝါလားများ၏ စိတ်ဓါတ် ကို ရွံ့ရှာလွန်းသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ဂရုမထားဘဲ စမူဆာကိုသာ ဆက်ကြော် နေလေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးမောင်မိုး ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး `ဗယာကြော်ကနေတိုးပြီး စမူဆာတောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ စီးပွားဖြစ်နေပုံရတယ်` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် ယခင် က သူ့အလွန်အထင်ကြီးသော မြို့ပိုင်သားနှင့် အပေါင်းအပါများကို ရွံ့ရှာ စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး `ခင်ဗျားတို့ အရှက်မရှိဘူးလား၊ ဗယာကြော်နဲ့ ငွေတစ်ကျပ်ကို ဗလောင်းဗလဲ လုပ်တဲ့ လူတွေ` ဟုပြောလေ၏။ အရှက် ကင်းမဲ့သော မြို့ပိုင်သားက လှောင်ပြောင်လိုဟန်ဖြင့် `မင်းက ဈေးသည် လုပ်ပြီး ဆက်ဆံရေး ညံ့လှချည်လား၊ ငါတို့က ဒီတစ်ခါ လက်ငင်းဝယ် ပါကွ` ဟုဆိုကာ မောင်မိုး၏ ရှေ့တွင် ငွေတစ်မူးကို ထောင်ပြလိုက်၏။

မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်သားနှင့် အပေါင်းအပါများ၏ စိတ်ကို လွန်စွာ ရွံ့ရှာ
 နေသဖြင့် ``ဒီမှာ အရှက်မရှိတဲ့ လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မရောင်းနိုင်
 ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ် အကြော်နဲ့ မတန်ဘူး`` ဟုဆိုလိုက်ရာ မြို့ပိုင်
 သားသည် ၎င်းတို့ အနိုင်အထက် ပြုကျင့်ခဲ့ခြင်းကို သတိမမူ မိတော့ဘဲ..
 ဆင်းရဲသား နှင်းပြား အကြော်သည်တစ်ယောက်က မိမိတို့ ကဲ့သို့ သူဌေး
 သား ပိုက်ဆံဝါလားများကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံသည်ဟု ယူဆကာ
 ဒေါသ ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး တက်ခေါက်ကာ

``တောက်...နှင်းပြားကောင်ကများ ငါတို့ကို ပြန်အံ့တုတယ်၊ ငါတို့ ဘာ
 ကောင်လဲ ဆိုတာပြရတာပေါ့`` ဟုကြုံးဝါးကာ စမူဆာဗန်းကို ခြေဖြင့်လွဲ
 ဝန် လိုက်ရာ စမူဆာများ မြေပေါ်တွင် ပြန်ကြဲသွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် သူဌေးသားများ၏ အပြုအမူကို ကြည့်ရင်း ဆရာဦးဖိုးဘ၏
 စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။ အောင်မြင်မှု မရမီမှာ မနာလို
 သူတွေရဲ့ ရန်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ ရတတ်တယ်ကွ၊ ဒီလိုကြုံတွေ့တဲ့အခါ
 ဆက်မတွန့်ပဲ တိုက်စရာ ရှိရင်တိုက် ရိုက်စရာ ရှိရင်ရိုက်ကွ

မောင်မိုးသည် ဆရာဦးဖိုးဘ၏ စကားကို ကြားယောင်ပြီး သူဌေးသားများ
 ဆိုက်စရာ ရှိရင် တိုက်ရမယ်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ၏ လက်သုံးတော်

ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်ပြီး မြို့ပိုင်သားနှင့် သူဌေးသားတစ်စုကို ဝါးရင်းတုတ်
 ဖြင့် လိုက်လံ ရိုက်လေရာ သူဌေးသားများသည် သတ္တိနည်းသူများ ဖြစ်
 သဖြင့် ဖနောင်နှင့်တင်သား တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးကြ၏။
 မောင်မိုးသည် ထွက်ပြေးသွားသော သူဌေးသားများ၏ နောက်ကျော
 ကြည့်ပြီး ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို မြှောက်ကာ

ဆင်းရဲသား နင်းပြား ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်မယ်တော့ မကြံနဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းစေ
 စကားပြောလို့ မရရင် ဝါးရင်းတုတ်စာ မိသွားမယ်၊ ဘာအောက်မေ့လဲ
 ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးနှင့် မြို့ပိုင်သား ရန်ပွဲဖြစ်ပွားသည် သတင်းကို ဘဝတူဈေးသည်
 သိရှိပြီးနောက် မောင်မိုးကို မြို့ပိုင်မင်း၏ တပည့်တပန်းများက ရန်ငြီး
 နှင့် စိုးရိမ်ကြလေ၏။ ထိုကြောင့် ဈေးမထွက်ဘဲ ခေတ္တခဏနားထားရန်
 ကြံပြုကြ၏။ သို့သော် မောင်မိုးသည် မိမိက အမှန်တရားဖြစ်သဖြင့် ရန်
 နှစ်ရယ် ဟူသမျှ ရှင်းလင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မြို့ပိုင်မင်း၏ တပည့်များ

နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်
 မစွာဖြင့် မြို့ပိုင်မင်း၏ ရန်ရှာခြင်း မခံရဘဲ အေးဆေးသက်သာစွာ ဆက်
 လက်ပြီး ဈေးရောင်းရလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏စမူဆာများ ရောင်းချ
 ဝယ်ပန်း ကောင်းသော်လည်း တစ်လလျှင် ဥပကျပ်မျှသာ စုဆောင်းမိ
 ၏။ ထိုခေတ်က အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပင်လျှင် တစ်လငွေဥပကျပ်
 စုဆောင်းရန် မလွယ်သောကာလတွင် မိမိ အနေဖြင့် ငွေဥပ စုဆောင်း
 သော်လည်း သူဌေးဖြစ်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း တွေးမိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ သူ၏ဆရာ ဦးစိုးဘနှင့် တွေ့သောအခါ ဦးစိုးဘက ပန်း
 ပုတ်ပြီး `ငါ မနက်ဖြန်ဘဲ ဒီမြို့က ထွက်သွားတော့မယ်ကွ၊` ဟုဆိုလို
 ရာ မောင်မိုးသည် ဦးစိုးဘ အနီးတွင် မရှုတော့သဖြင့် အားငယ်သလို အ
 သွားလေ၏။ ဦးစိုးဘက မောင်မိုး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကံ ကိုကြည့်
 `အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ လူဟာ လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းလာ
 ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာပါ။ မင်းကိုငါ ဘာ ရင်ဆိုင်
 နည်း အမျိုးမျိုးကို သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းတစ်နေ့ ပန်းတိုင် ရောက်မှာ
 ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မိုးက ဦးစိုးဘမျက်နှာကို
 ကြည့် လိုက်ပြီး `အားမငယ် တော့ပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေး မရှိပေမဲ့ ဦး

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

သင်ပေးတဲ့ ပညာတွေ ကျွန်တော်ဆီမှာ ရှိနေပြီ။နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း နည်းလမ်းတစ်ခု ပေးခဲ့ပါဦး` ` ဟုမေးမြန်း လိုက်လေ၏။ဦးဖိုးဘက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာ အောင်မြင်မှုကို အခါမလပ် ရှာဖွေနေတာကိုး၊ တနေ့မှာ မင်း အောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်၊ အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ဆိုတာ ယုံကြည်တဲ့ လူအတွက် မှန်ကန်တဲ့ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်ပေမဲ့ မယုံကြည်တဲ့ လူအတွက် စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တာ ခံရ ဆတ်တယ်ကွ၊ အောင်မြင်ချင်တဲ့သူဟာ အဆိုးမြင်ဝါဒသမားတွေကို ဝေး ဝေး ရှောင်ရမယ်၊ သူတို့စကားတွေကို နားထဲမသွင်းရဘူး၊ အကောင်းမြင် ဝါဒထားပြီး ကိုယ့် ရည်မှန်းချက်ကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်အောင် လုပ်ရ မယ်၊ ကိုယ်ရောက်တဲ့ နေရာဟာ ဒီနေ့ နိမ့်ပါးရင် နိမ့်ပါးမယ်၊ တစ်နေ့နေ့ နာ ကိုယ်ထက် မြင့်မားတဲ့ သူတွေတောင် ကိုယ့်အောက်ကိုယ်နောက်.. ရောက်နေတာ မြင်ရလိမ့်မယ်` ` ဟုပြောလေ၏။မောင်မိုးသည် ဦးဖိုးဘ ၏ စကားများကို နာယူပြီး စိတ်ခါတ်တက်ကြွ လာလေ၏။

ဦးဖိုးဘက ဆက်လက်ပြီး` ` ဒီနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အရာတွေဟာ တချိန် တ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အရာတွေပဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အဆိုးမြင်စိတ် ထား

www.burmeseclassic.com

ခဲရင် လေယျာဉ်တွေ၊ ဓါတ်စက်တွေ ရေဒီယိုတွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူးဘူး၊
 ဒါတွေအားလုံး ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားတီထွင်
 ခဲ့လို့ပဲ။ လောကမှာ ယုံကြည်မှု ရှိရင် အရာရာဖြစ်နိုင်တယ်။ ယုံကြည်မှုက
 အရေးအကြီးဆုံးပဲကွ။ မနက်ဖြန် ငါဒီမြို့က ထွက်တော့မယ်ကွ။ မင်းနဲ့
 ခွဲခွါကာနီး နောက်ဆုံးလက်ဆောင် တစ်ခုပေးလိုက်မယ်။ ငါ့ဆီကို နံနက်
 စောစောထပြန် ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ။ ဟုပြောပြီးနောက် ဦးစိုးဘဏ
 သူ၏မှတ်သားဖွယ် စကားများကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

ဆောင်မိုးသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ဦးဖိုးဘ ပေးမည်လက်ဆောင်..
 တိုသာ တွေးတောနေမိ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောထပြီး မောင်မိုး
 သည် ဆရာဦးဖိုးဘထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဦးဖိုးဘသည် ကာကီအကျိုးနှင့်
 ဆောင်ဘိပွဲကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ဦးဖိုးဘ
 သ မောင်မိုးကို မြင်သောအခါ ဖရပ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး

မင်းရောက်လာပြီပေါ့။ ငါအခုပဲမင်းကိုလက်ဆောင်ပေးပြီးရင် ခရီးတွင် တော့မလို့ ဟုဆိုကာ သူ၏ ကြီးမားသော အိတ်ကြီးထဲရှိ ဗူးသီးခြောက် ရေဘူးလေးကို ထုတ်ကာ မောင်မိုးကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးလေးကို မင်းကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့မလို့ကွ။ ဒီရေဘူးလေးကို နယ် နယ်ရရ မမှတ်နဲ့။ ငါ့ကို ဒဿနတစ်ရပ် သင်ကြားပေးခဲ့တယ်ကွ။ မင်းကိုလဲ ဒဿနတစ်ရပ် သင်ကြားပေးမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန် ကိုတော့ စောင့်ရဦးမယ်ကွ ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးလေးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး အဲဒါလေးက ဒဿနသင် ပေးမယ် ဟုတ်လား ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ဦးဖိုးဘက တစ်နေ့တစ် နေ့ချိန်ချိန် လူ့ဘဝကြီးကို ငြီးငွေ့တဲ့အခါ ဘူးသီးခြောက် ရေဘူးလေး ခြေဖြည့်ပြီး သောက်ကြည့်စမ်းပါ။ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားပြီး မင်းကို တစ်ခု သင်ကြားပေးပါလိမ့်မယ် ဟုဆိုကာ သူ၏ အရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သော ဘတ်စ်ကားကြီး ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဘတ်စ်ကားကို ခိုတွယ်ပြီး သောအခါ ဦးဖိုးဘက တကယ်တော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်အရာကိုမှ လုံခြုံအောင် ထိမ်းချုပ်ထားလို့ မရဘူးဒီလို ထိမ်းချုပ်ထားတာကိုက မလုံခြုံခြင်း မဟုတ်လားကွ။ ဘဝ မီးအိမ်တွေဖြစ်မှ အများအကျိုးကို သယ်ပိုးဖို့ ဝိသေ့ပြန်တွေ့ကြမယ် ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဘတ်စ်ကားကြီးနှင့်အတူ

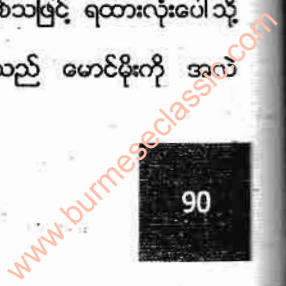
သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး တက်သွားသော ဘတ်စ်ကားကို မျက်စေ့တစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွား သယောင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်မိုးသည် နံနက်စောစော တွန်းလှည်းကြီးကို တွန်းပြီး စမူဆာရောင်းရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုး၏ လှည်းကြီး မြို့ပြင်ကားဂိတ် သို့ မရောက်မီ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်နှောက်မှ လူသုံးယောက် ထွက်လာပြီး မောင်မိုး၏ သွားရာလမ်းကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသည် သူ၏လမ်းကို ပိတ်လိုက်သော လူသုံးယောက်ကို မသံကာ ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ‘‘ဟေ့လူတွေ..ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’’ ဟုမေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ထိုသူ သုံးယောက်အနက် ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော လူက ‘‘ငါတို့တာဝန်ကမင်းကိုခေါင်းကွဲအောင်ရှိက်ဖို့’’ ဟုဆိုလိုက်ပြီး မောင်မိုး ကိုတုတ်ကိုယ်စီဖြင့်ပင်ရောက်ရှိန်နက်လေ၏။ မောင်မိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိကို ပင်ရောက် တိုက်ခိုက်သူများကို နားမလည်နိုင်ဘဲ လှည်း ကို ပတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းရလေ၏။ ထိုသို့ ရှောင်တိမ်းရင်း သူ၏လှည်းပေါ်တွင် အသင့်ဆောင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို လျှင်မြန်စွာ ထုတ်ပြီး ရန်သူ များကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ရန်သူသုံးယောက်သည် မောင်မိုးက ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် ပြန်လည် ခုခံသဖြင့် အလွယ်တကူ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ၎င်းတို့သည် အခကြေးငွေယူပြီး ရိုက်နှက်သော လက်မရွံ့လူမိုက်များ ဖြစ်နေသဖြင့် မောင်မိုးကို အရအမိ တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ မောင်မိုးသည်မိမိနှင့် ရန်ငြီးရန်စမရှိဘဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူများကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဝါးရင်းတုတ်ကို အားကုန် မွေ့ယမ်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေရာ လူမိုက်များ အနောက်သို့ ဆုတ်သွား လေ၏။

သို့သော် လူမိုက်များသည် မောင်မိုးကို အလဲအကွဲ ရိုက်နှက်ရန် ဝိုက်ဆံယူထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဇင်းတို့၏ လူမိုက်ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန်ကြံလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူမိုက်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရထားလုံးတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာရင်း မောင်မိုး၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံးပေါ်ရှိ လူက ``မြန်မြန်တက်လိုက်ပါ`` ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် အရှိန်နှင့် မောင်းနှင်သွားသော ရထားလုံး အနောက်သို့ ခိုတွယ်ပြီး လိုက်သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ကားဂိတ်တွင် ဈေးရောင်းလေ့ရှိသော ဈေးသည် တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ရထားလုံးပေါ်သို့ ကျွမ်းကျင်စွာခိုတွယ်တက်နိုင်၏။ လူမိုက်များသည် မောင်မိုးကို အလဲ

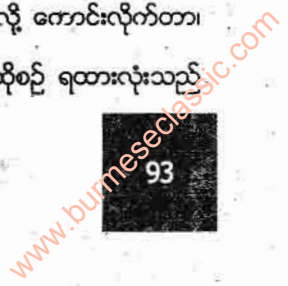

အကွဲ ရိုက်ရန် ကြံရွယ် ထားသော်လည်း ရထားလုံးပေါ်သို့ လျှင်မြန် ခိုဆွဲ
တက် သွားသောကြောင့် လက်လျော့ လိုက်ရလေ၏။

မောင်မိုးသည် ရထားလုံးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကယ်တင်ရှင်အား ငဲ့
 စောင်းကြည့်ရာ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း
 တွေ့လိုက်ရ၏။ မိန်းမလှက ရထားလုံးကို အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်
 ပြီး အရှိန်လျော့ကာ မောင်မိုးကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ရင်း ``ဘယ်လို
 ဖြစ်ကြတာလဲ`` ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မိုးက ``ကျုပ် ဒီနေ့နံနက်က
 ဈေးရောင်းဖို့ ထွက်လာတုန်း သစ်ပင်နောက်ကွယ်က လူသုံးယောက်
 ထွက်လာပြီး ကျုပ်ကို မပြောမဆို ရိုက်နှက်တော့တာပဲ`` ဟု နားမလည်

ဟန်ဖြင့်ပြောလေတော့၏။ မိန်းမလှက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ``ရှင်မှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိရမယ်`` ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ မောင်မိုးသည် မိန်းမလှကိုမြို့ထဲတွင် မမြင်ဘူးသဖြင့် ``အစ်မကို ဒီမြို့မှာ မမြင်ဖူးဘူးနော်`` ဟု မေးမြန်း လိုက်ရာ မိန်းမလှက ``အစ်မ ဒီမြို့ကို ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ မြို့စွန်က ဒေါ်မိန်းကလေး ကျောင်းမှာ ဆရာမ ပင်လုပ်နေတယ် ဟုဆိုလိုက်လေရာ မောင်မိုးသည် ဒေါ်မိန်းကလေးကျောင်းကို ကောင်းစွာ သိသဖြင့် ``ဪ...ဆရာမကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးကျောင်းမှာ လုပ်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် ရထားလုံးကို မြင်ဖူးသလို ရှိနေတာ၊ နံနက်အစောကြီး အစ်မ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ`` ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက ``ရန်အောင်မြင် ဘုရားမှာ ပန်းသွားကပ်ပြီး ပြန် လာတာလေ.. မင်းဒီနေ့ ဈေးရောင်းလိုဖြစ်ပါ့မလား`` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်မိုးက သက်ပြင်း ချလိုက် ပြီး ``ကျုပ်တို့ ဈေးသည်တွေက စည်းလုံးတယ်၊ တစ်ယောက်ကို ထိရင်မခံဘူး၊ ဒါကြောင့် လူမိုက်တွေ ဈေးသည် တွေကို မထိရဲပါဘူးဗျာ၊ ဈေးဆက်ရောင်းမှာပါ`` ဟုပြောလေတော့၏။ မိန်းမလှကမူ မောင်မိုးကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ``မင်းရဲ့ သတ္တိလည်း မခေဘူးနော်၊ လူမိုက်တွေကို ဝါးရင်းတုတ် တစ်ချောင်းနဲ့ ပြန်ချ နေတာ ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့`` ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုစဉ် ရထားလုံးသည်

မြို့လယ်ဈေးရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသဖြင့် မောင်မိုးက ဆင်းရန်ပြင်လိုက်၏။
 မိန်းမလှက ``သတိ ထားဦးနော်၊ အစ်မသွားပြီ`` ဟု ဆိုပြီး ရထားလုံးကို
 ထွက်ရန် ပြင်နေစဉ် မောင်မိုးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ``နေပါဦးအစ်မ
 ရယ်...နံမည်လေးတော့ ပြောသွားခဲ့ပါဦး`` ဟုဆိုလိုက်ရာ မိန်းမလှက
 ``လှိုင်ထိပ်ထား`` ဟုဆိုပြီး ရထားလုံးကို မောင်းနှင်သွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် ``လှိုင်ထိပ်ထား`` ဆိုသောအမည်ကို တီးတိုး ရေရွတ်ပြီး
 ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် မိမိရန်ပွဲ ဖြစ်ပွားသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်
 သောအခါ သူ၏ စမူဆာများ အားလုံး မြေပေါ်သို့ ပြန်ကြွနေကြောင်း
 တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် မြေပေါ်သို့ ပြန်ကြွနေသောစမူဆာများ
 ကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ကာ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးက မောင်မိုးကို ..
 နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ``မင်း..ဘာလို့ ဒီနေ့စမူဆာ မရောင်းတာ
 လဲ`` ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မိုးက လူမှိုက်သုံးယောက်၏ ရန်ပြုခြင်း ခံရ
 ခြင်း အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချပြီး
 ``မင်းမှာ အန္တရာယ် ရှိနေပြီ။ သတိထားရတော့မယ်`` ဟုပြောလေ၏။
 မောင်မိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ``ဒီကောင်တွေကို ကျုပ် မကြောက်ဘူး
 ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက မောင်မိုးကိုကြည့်ပြီး ``မင်းသတ္တိကောင်း

တာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အများနဲ့ တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရတာ နောက်ပြီး မင်းရင်ဆိုင်နေတဲ့ သူတွေက သြဇာအာဏာရှိတဲ့ မြို့ပိုင်သားနဲ့ အပေါင်းအပါတွေ၊ နံနက်စောစော မင်းဈေးရောင်းထွက်ရင် ငါကိုယ်တိုင် အဖော်လိုက်ပေးမယ် `` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး တစ်ဦး၏ အဆက်အနွယ် ဖြစ်သည် ဟု သိရပြီး ကပ္ပိယကြီး နေ့စဉ် တုတ်သိုင်းလေ့ကျင့်နေခြင်းကို မြင်တွေ့နေ၏။ မောင်မိုးက ကပ္ပိယကြီး၏ ပခုံးကို ဖက်ပြီး `` ကပ္ပိယကြီး လိုက်မယ်ဆို ရင်တော့ ကျုပ် အတွက်တော့ ဘယ်သူကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး `` ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည်မနက်စောစောမောင်မိုးဆိုင်ထွက်သည် အချိန်၌ အဖော် အဖြစ် လိုက်ပါ ပေးလေ၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါပေးသော်လည်း တစ်ပတ်ကြာ သည်အချိန်ထိ မည်သည် အန္တရာယ်မျှ ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိသည်။ အတွက် မောင်မိုးက ကပ္ပိယကြီးကို နောက်နေ့မှစပြီး မိမိနှင့် မလိုက်ရန် ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက မောင်မိုး၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းပြီး

`` ဒီကောင်တွေကို လျော့မတွက်နဲ့ မင်းကိုဒုက္ခတစ်ခုခု ပေးမယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်နောက်နေ့တော့ ငါလိုက်ခဲ့ဦးမယ်ကွာ `` ဟုပြော

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

လေရာ မောင်မိုးက သက်ပြင်းချပြီး `ကပ္ပိယကြီးတော့ကျောင်းရဲ့ အလုပ်
တွေပျက်ကုန်ပြီ `ဟုပြောလိုက်၏။ကပ္ပိယကြီးက `ကျောင်း အလုပ်တွေ
ပျက်ပါ သူ့ကွာ၊ မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ငါ အတူရှိနေဦးမယ် `ဟုပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ မောင်မိုးနှင့် ကပ္ပိယကြီးသည် လှည်း
ဦး ကိုတွန်းပြီး ဈေးရောင်းရန် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးသည်
ဈေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးညည်းပြီး လိုက်ပါလာလေ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အနောက်မှ တုတ်
တိုယ်စီ ကိုင်ထားသော လူမိုက်ငါးယောက် ထွက်လာလေတော့၏။

ကပ္ပိယကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့် `မင်းခည်သည်တွေနဲ့ တူတယ် ` ဟု
ဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက သူ၏ လှည်းပေါ်ရှိ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ယူလိုက်
လေ၏။ရန်သူများသည် မပြောမဆိုဖြင့် မောင်မိုးနှင့်ကပ္ပိယကြီး တို့ကို
ပင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေ၏။ မောင်မိုးတို့လည်း ပြန်လည် ခုခံရလေ၏။
ကပ္ပိယကြီးသည် သိုင်းသမားပိပိ ရန်သူများကို လက်ဝလာဖြင့် ပြန်လည်
ခံလေ၏။မောင်မိုးကသူ၏ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် ရန်သူကို လွှဲရိုက်ရန်ကြိုး
စားလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် ရန်သူတစ်ဦး၏ တုတ်ကို လုယူပြီး ပြန်လည်
ထိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူများ အထိနာပြီး ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက

နောက်ဆုံးထွက်ပြေးရန် ကြံနေသော ရန်သူကို လှဲချပြီး ခြေနင်းကာ
 ဟေ့ကောင် ငါတို့ကို ရိုက်ဖို့ မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ ပြောစမ်း။
 မေးမြန်းလိုက်ရာရန်သူက ထိတ်လန့် ဟန်ဖြင့် မလုပ်ပါနဲ့ မြို့ပိုင်သား
 ခိုင်းလို့ပါ။ ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်နှိပ်ရင် ငွေ ငါးဆယ် ပေးမယ်ဆိုပြီး ခိုင်း
 ပါ။ ဟုထွက်ဆိုလေရာ ကပ္ပိယကြီးက လူဆိုးကိုဖြန်းခနဲ ပါးရိုက်ကာ
 နောက်တခါဆို မင်း ဒီထက်နာမယ် နားလည်လား။ ဟုကြုံးဝါးကာ
 လွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ လူဆိုးသည် ဖနောင်နှင့်တင်သား တစ်သားတည်း
 ကျအောင် ထွက်ပြေးလေ၏။

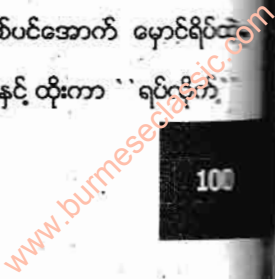
ထိုအချိန်မှစပြီးလူမိုက်များသည်မောင်မိုးကို လာရောက် နောက်ယှက်ခြင်း
 မရှိဘဲ အေးချမ်းစွာ ဈေးရောင်းနိုင်လေ၏။ တစ်ညသ၌ မောင်မိုးသည်
 ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လောကနိတိစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရှုနေစဉ် ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က
 မောင်မိုးကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ကျောင်းအနောက်ဘက်မှ
 ဆွက်လိုက်ရာ ဆရာမလှိုင်ထိပ်ထားကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မောင်မိုးက
 လှိုင်ထိပ်ထားကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေစဉ် လှိုင်ထိပ်ထားက `ရှင်မှာ

အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ အဝတ်တစ်စုံနှစ်စုံကို ယူပြီး ကျွန်မ နောက်လိုက်ခဲ့ပါ။
ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

ကျုပ်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီဟုတ်လား။ ရှင်းပြပါဦး။ ကျုပ်တော့ နားမလည်
နိုင်တော့ဘူး။ ဟုပြောလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက `ရှင်ကိုရှင်းပြဖို့ ကျွန်
မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အမြန်ဆုံးသွားပြီး ပြင်စမ်းပါ။` ဟု လောဆော် နေ
မောင်မိုးသည် အဝတ်တစ်စုံနှစ်စုံကို လွယ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး
ကပ္ပိယကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ လှိုင်ထိပ်ထား၏ အနောက်သို့
လိုက်ခဲ့၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက သူမ၏ ရထားလုံးကို ကျောင်းအနောက်၌ ရပ်
ထား၏။ မောင်မိုး ရထားလုံးပေါ် ရောက်သောအခါ သူမက ရထားလုံးထဲ
ကိုယ်တိုင် မောင်းလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက ရထားလုံးကို ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အနောက်ဘက်လမ်း
မောင်းထွက်လေ၏။ ထိုစဉ်ကျောင်း၏ အရှေ့ဘက်လမ်းမှ ဝင်လာသော
ပုလိပ်များသည် ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားသည် ပုလိပ်များနှင့် ဝေးကွာသောလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်အောက် မှောင်ရိပ်ထဲ
ပုလိပ်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကာ `ရပ်လိုက်`

ဟုတားဆီးခြင်း ခံရလေ၏။ ထိုအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက ``ကျွန်မက မြို့ပြင်
 ကျောင်းက ဆရာမလှိုင်ထိပ်ထားပါ။ ဟုဆိုလိုက်ရာ ပုလိပ်တစ်ယောက်က
 ``ဪ... မြို့ပြင်ကျောင်းက ဆရာမလေးပါလား ညကြီးအချိန်မတော်
 ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ `` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက အမူအယာ
 မပျက်စေဘဲ `` ဆရာတော်ကြီး အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲ့နေလို့ လိမ်းဆေး
 လာကပ်တာပါ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ကျွန်မကိုသာကြောင့် တားတာလဲ `` ဟုမေး
 မြန်းလေ၏။ ပုလိပ်က `` ကျုပ်တို့က အရေးကြီး တရားခံ တစ်ယောက် ကို
 ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လာဖမ်းတာပါ သွားတော့ ဆရာမလေး `` ဟု ဆိုရာ
 လှိုင်ထိပ်ထားက ရထားလုံးကို ဟန်မပျက် မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားသည် ရထားလုံးကို မြို့ပြင်ရှိ ဒေါ်မိန်းကလေး၏ စာသင်
 ကျောင်းလေးသို့ မောင်းနှင်သွားပြီး လူသူအရိပ်အခြေ ကြည့်ကာ
 မောင်မိုးကို ခြံထဲသို့ ဝင်ခိုင်းလေ၏။ မောင်မိုးခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ
 လှိုင်ထိပ်ထားက သစ်လုံး အိမ်လေးထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ခိုင်းလေ၏။
 အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက `` ဒေါ်မိန်းကလေး ကြား
 သွားမှာစိုးလို့ သတိထားပါ ဟု ဆိုလိုက်ပြီး မီးရောင်ကို မှိန်ပျံ့ ထွန်းထား
 လေ၏။ မောင်မိုးက လှိုင်ထိပ်ထားရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး `` ကျုပ်ကို

အပူတပြင်းခေါ်လာတဲ့အကြောင်းကိုပြောပါဦး။ ဟုမေးမြန်းလိုက် လေ၏။
 လှိုင်ထိပ်ထားက ။ ရှင်မှာ အန္တရာယ်ကြီး တစ်ခုကျရောက်တော့မယ်
 ဆိုတာကြိုသိနေလို့ပါ။ တကယ်တော့ရှင်ဟာမြို့ပိုင်သားကို ရိုက်နှက်လိုက်
 တဲ့အတွက် ရန်ငြိုးရန်စကြီးတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်တွေနဲ့ ရန်ပွဲ ဖြစ်လိုက်
 သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မြို့ပိုင်သားနဲ့ အပေါင်းအပါ လူရမ်းကား
 တွေဟာ လူမိုက်တွေကို အခကြေးငွေ အများကြီး ပေးပြီး ရိုက်နှက်ခိုင်း
 ခဲ့တယ်။ သူတို့ လုပ်ရပ် မအောင်မြင်တဲ့အခါ ရန်ငြိုးရန်စ ပိုပိုကြီးလာပြီး
 ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ အကြံနဲ့ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံး
 မှာ သူတို့အတွက် အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ အခွင့်အရေးကြီး တစ်ခုပေါ်လာ
 ပြီး ရှင်ကို ဒုက္ခတွင်းထဲကိုဆွဲသွင်းဖို့ ကြံစည်လိုက်တယ်။ ဟုပြောလေရာ
 မောင်မိုးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ။ ဘယ်လို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲသွင်းမှာလဲ။
 ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက သက်ပြင်းချပြီး ။ ဒီ ကိစ္စမှာ နိုင်ငံရေးတွေ ပါနေလို့ ရှင်
 ကို အထိနာစေမယ်ဆိုတာ သူတို့ ရိပ်စားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုကောက်
 ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်ကို ကြံစည်လိုက်တာပဲ။ အာရှတိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်း
 အင်အားကြီးလာပြီးပြီတိသျှတွေကိုပုခုံးချင်း ယှဉ်နိုင်လာတဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံဟာ

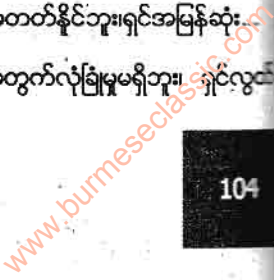
ကျွန်မတို့ နိုင်ငံထဲကို သူလျှိုတွေ စေလွှတ်လေ့ရှိ တယ်။ ဒီလို စေလွှတ်
 တဲ့ နေရာမှာ ဂျပန်လူမျိုးတွေကို စေလွှတ်သလို သူတို့ လေ့ကျင့်ထားတဲ့
 မြန်မာတွေကိုလည်းစေလွှတ်လေ့ရှိတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာလည်း ငြိတိသျှ
 ကို တော်လှန်လိုလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေ ရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူလျှို လုပ်နေတဲ့ လူတွေ
 ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လလောက်က ကျွန်မတို့ မြို့ကို ဂျပန်သူလျှို တစ်ယောက်
 ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရတဲ့အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက လူကြီးတွေ
 ဟာ ဂျပန်သူလျှိုရဲ့ သတင်းကို အပြင်းအထန် ထောက်လှမ်းနေကြတယ်။
 ဒါကိုရိပ်မိတဲ့ မြို့ပိုင်သားအဖဟာ ရှင့်ကိုဂျပန်သူလျှို ဆိုပြီး ချောက်တွန်းဖို့
 ကြံစည်လိုက်တာပဲ။ ဂျပန်သူလျှို ဆိုပြီး စွဲချက်တင် ခံရရင် ထောင်ဒဏ် နှစ်
 ရှည်ကျပြီး ရှင့်ဘဝလုံးပဲ နာလန်ထူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စောစောတုန်းက
 ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကိုဝင်လာတဲ့ ပုလိပ်တွေဟာ ရှင့်ကို ဂျပန်သူလျှိုဆိုပြီး
 လာဖမ်းကြတာပဲ။ ရှင်က ကောင်းလို့ကပ်သီလေး လွတ်လာခဲ့တာပဲ `` ဟု
 ပြောလိုက်ရာ မောင်မိုးက လက်သီးဆုပ်ပြီး `` ကျုပ်က ဂျပန်သူလျှိုမှ မဟုတ်
 တာ။ ကျုပ်ကို မတရားစွတ်စွဲပြီး ဖမ်းဆီးလို့ ရမလားဗျ `` ဟု ဒေါသတကြီး
 ပြောဆိုလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက သက်ပြင်းချပြီး `` ရှင့်ကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ဝန်ခံခိုင်းမှာ
 ပေါ့ကိုလိုနီပုလိပ်တွေဟာ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်။

သူတို့ဟာ လူသတ်မှုနဲ့မပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုမတရားနှိပ်စား
ပြီး လူသတ်မှုတရားခံအဖြစ် ဝန်ခံခိုင်းနိုင်တယ်။ ရှင်ဟာ ညှင်းပန်း နှိပ်စား
မှုကို မခံနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးမှာ တရားခံအဖြစ် ဝန်ခံရမှာပဲ` ` ဟုပြော၏။

မောင်မိုးက မခံချိမခံသာဟန်ဖြင့် အံ့ကို ကြိတ်လိုက်ပြီး ` ` နေပါဦး ဒါ
လျှို့ပုက်ချက်ပဲ ဆရာမက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ` ` ဟုမေးမြန်းလေ၏။
လှိုင်ထိပ်ထားက ` ` ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာ နေတဲ့အေးမီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ မြို့ပိုင်မင်းအိမ်မှာ အိမ်စေလုပ်တယ်လေ။ အေးမီဟာ မြို့ပိုင်မင်း
ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတာကို ကြားသိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ပိုင်မိသားစု
အကြံကို ကျွန်မ ကြိုသိနေတာပဲ။ ဒီနေ့ညနေ မအေးမီ အိမ်ပြန်လာတော့
ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ညနက်ပိုင်းမှာ ပုလိပ်တွေ ပိုင်းမယ်လို့သိရတယ်
ဒါကြောင့် ကျွန်မအချိန်မီ လာကယ်နိုင်တာပဲ` ` ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားခင် စကားကြောင့် သူ၏လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး
` ` ဒီအတိုင်းဆိုရင် မြို့ပိုင်သားက အတော် ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တာပဲ
ကျုပ်ဒီကောင်ကိုလုံးဝမကျေနပ်နိုင်ဘူး` ` ဟုပြောလေရာလှိုင်ထိပ်ထားက
` ` ရှင်မကျေနပ်ရင်လည်းဒီအချိန်မှာဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်အမြန်ဆုံး
ဒီမြို့က ထွက်ပြေးရမယ်။ ဒီမြို့မှာ ရှင်အတွက်လုံခြုံမှုမရှိဘူး။ ရှင်လွတ်

မြောက်ဖို့အတွက် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကူညီပေးပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်
 ဒီနောက်ကအခန်းလေးမှာ နေရမယ်၊သတိထားရမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်
 မထွက်ဘဲသစ်လုံးအိမ်ထဲမှာငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေဖို့ပဲ ````ဟု မှာကြားလေ
 ၏။ ထိုနောက် မောင်မိုးသည် သစ်လုံးအိမ်လေး၏ အနောက်ရှိ အခန်းထဲ
 သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

မောင်မိုးသည်အခန်းထဲရှိကွပ်ပစ်လေးပေါ်တွင်လှဲရင်း ယုတ်မာကောက်
 ကျစ်သောမြို့ပိုင်သား၏စိတ်ဓါတ်ကို ဒေါသပုန်ထနေမိ၏။ မြို့ပိုင်သားသည်
 သေးငယ်သော ရန်ငြိုးရန်စကိုအကြောင်းပြုပြီး မိမိကို သူလျှို့တစ်ယောက်
 အဖြစ်ထောင်ထဲသို့ နှစ်ရှည်ပို့ဆောင်ရန် ကြံစည်ခြင်းသည် ယုတ်မာ
 ကောက်ကျစ် လွန်းလှ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးမိပြီး ပိုမို
 ရှဒါသပုန်ထလာကာ မြို့ပိုင်သားကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ဆုံးမချင်စိတ်

များ တဖွီးဖွီး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိစိတ်ကို ထိမ်းချုပ်
မရနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ အသံမကြားအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြီး
ခြံတခါးကို ဖွင့်ကာ မြို့ပိုင်မင်း၏ နေအိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြို့ပိုင်မင်း၏ အိမ်သည် မြို့တောင်ဘက်တွင် ရှိလေ၏။ မောင်မိုးသည်
မြို့ပိုင်မင်း၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းပြီး အကဲ
ခတ်လေရာ ဒရဂမ် အိပ်ပျော်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးသည်
အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်ကာ တိုက်ကြီးအနီးသို့ ခြည်းကပ်သွားပြီး
ပြတင်းပေါက်ပေါင်များကို တွယ်ကပ်တက်ပြီး ဝရန်တာကို ကျော်နင်းပင်
ရောက်သွားလေ၏။ ဝရန်တာသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးမကြီးကို
ဖွင့်ရက်သား ဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ပင်ရောက်သွား၏။

အိမ်ထဲသို့ချည်းနင်း ပင်ရောက်သွားသောအခါ မီးရောင်မှိန်မှိန် လင်းနေ
သောအခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေသောမြို့စားမင်းနှင့် မြို့စားကတော်ကြီး
ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဒုတိယမြောက် အခန်းတစ်ခန်းသို့
တိုးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် အိပ်စက်နေသော
မြို့ပိုင်သားကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါသစိတ်များ ထောင်းခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
အခန်းထဲသို့ ပင်ရောက်ရန် တံခါးကို တွန်းကြည့်ရာ အခန်းတံခါးကို

အထဲမှ ချက်ချထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီးမြို့ပိုင်မင်းကိုဆုံးမရန်အတွက် အခက်တွေ့သွားပြီး နောက်မှ အကြံရကာ အခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လေ၏။

မြို့ပိုင်သားသည်တံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားပြီး ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်မိုးက မဖြေတော့ဘဲ တံခါးကိုသာ ဆက်လက်ပြီး ခေါက်နေလေ၏။ မြို့ပိုင်သားသည် တံခါးခေါက်သံကိုသာ ကြားနေရပြီး ခြေသံမကြားရသဖြင့် ဒေါသတကြီးဆဲဆိုပြီး တံခါးကို ထဖွင့်လေ၏။

မောင်မိုးသည် တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် မြို့ပိုင်သား၏မျက်ခွက်ကို လက်သီး ဖြင့်ဒိုင်းခနဲထိုးလိုက်ရာ မြို့ပိုင်သားအခန်းထဲသို့ ပက်လက်လန်လဲလေ၏။ မောင်မိုးသည် အခန်းတံခါးကို လျှင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ပြီး မြို့ပိုင်သား၏ လည်ကုတ်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်၏။

ထိုနောက်မြို့ပိုင်သား၏ မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲချလိုက်ပြီး ‘ဟေ့ကောင်... ငါ့မျက်နှာကိုသေသေချာချာကြည့်စမ်း’ ဟုဆိုလိုက်၏။ မြို့ပိုင်သားသည် မောင်မိုး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဟင်...ဗဟာကြော် ရောင်းတဲ့ကောင်မင်းဘယ်လိုငါ့အခန်းထဲကိုဝင်လာတာလဲ’ ဟုမေးမြန်း ၏။မောင်မိုးက မြို့ပိုင်သားကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ပြီး ‘မင်းလော့ဘော်

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဓါတ် အောက်တန်းကျတဲ့ကောင်ပါလား။ မင်းဟာ မြို့ပိုင်သား ဖြစ်ပြီး ငါ့ဆီက ဗယာကြော်ကို အကြွေးဝယ်စားပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ နေတယ်။ အကြွေးတောင်းတဲ့အခါမင်းတို့ မပေးတဲ့အတွက် ရန်ပွဲတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာသရေ ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ကောက်ကျစ်ယုတ်မာဖို့ မသင့်ဘူးကွ 'ဟုဆိုလိုက်ရာ မြို့ပိုင်သားက 'ဟားဟား...ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းတော့ မလွယ်တော့ဘူး။ မင်းကို သူလျှို့မူနဲ့ ထောင်ဒဏ်နှစ်ရှည်ကျလိမ့်မယ် 'ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် ဒေါသပုန်ထပြီးမြို့ပိုင်သားကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်ဆင့်ထိုးရာ မြို့ပိုင်သား မေ့မြောသွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် မြို့ပိုင်သားကို ဆုံးမလိုမဝနိုင်သေးဘဲလွန်စွာ စတိုင်ထုတ် လေ့ ရှိသော မြို့ပိုင်သားကို ဆုံးမလိုသဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ကတ်ကြေးကို ယူကာ မြို့ပိုင်သား တသသ လုပ်နေသော ဘိုကေကို ကွတ်တိကွက်ကျား ဖြစ်စေရန် ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ပစ်လိုက်၏။

မနက် မိုးလင်း မြို့ပိုင်မင်းသား မေ့မြောနေရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ ကွတ်တိကွက်ကျား ဖြစ်နေသော ဘိုကေကို မြင်လျှင် မူးမေ့လဲမတတ် စိတ်ဆင်းရဲမှာ သေချာ၏။

မောင်မိုးသည် မောင်ရိပ်ခိုပြီး ဆရာမ အိမ်သို့ အန္တရာယ် ကင်းစွာ ပြန်
လာနိုင်ခဲ့၏။ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက မောင်မိုးစားရန်
ကောက်ညှင်းပေါင်း ပန်းကန်ယူလာပေးပြီးနောက် မောင်မိုး၏ မျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး ``ရှင်ဟာ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းပြီးရှာတဲ့သူပဲ၊ ရှင်ရဲ့
မိုက်ရူးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် မြို့ထဲမှာပုလိပ်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေပြီ``ဟု
ပြောလေရာ မောင်မိုးက ``ကျုပ်က ဘာကြောင့်မိုက်ရူးရဲ့ အလုပ်တွေကို

လုပ်ရမှာလဲ `ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက `ကျွန်မ ညတုန်းက သတိနဲ့ အိပ်တော့ ခြံတံခါး ဖွင့်သံတိုးတိုးလေး ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် မသံကလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရှင် အိပ်ယာမှာ ရှင်မရှိဘူး။ ဒီကတည်းက ရှင်မြို့ပိုင်သားကို ဆုံးမမယ်ဆိုတာကျွန်မ ရိပ်စားမိတယ်။ ဒီနေ့ မနက် ကျွန်မ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မြို့ထဲမှာ ပုလိပ်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေပြီ။ ရှင်လုပ်ရပ်ဟာ သိပ်မှားတယ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ပုလိပ်တွေဟာ ဒီမြို့မှာ ရှင် ရှိနေတာ ရိပ်စားမိသွားပြီ။ သူတို့ မြို့အဝင်အထွက် တွေကို ပိတ်ဆို့ပြီး ရှာလိမ့်မယ်။ သံသယဖြစ်တဲ့ နေအိမ်တွေကိုလည်း ရှာဖွေလိမ့်မယ်။ ရှင် ဒီမြို့က ရှောင်ပြေးဖို့ သိပ်ခက်သွားပြီ `ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူမ၏ စကားကြောင့် မိမိ၏ လုပ်ရပ်ကို နောင်တရချင်သလိုလို ဖြစ် သွားသော်လည်း မြို့ပိုင်သားကို ဆုံးမလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်အားရ စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး `ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ကို ကျုပ် လက်သီးစာ ကောင်းကောင်း ကျွေးလိုက်ရတယ်။ သူအင်မတန် တန်ဖိုးထားတဲ့ ဘိုကေ ထိုတောင်ကျုပ် ကပ်ကြေးနဲ့ တစစီထိုးကိုက်ခဲ့တယ် `ဟုပြောလေရာ လှိုင်ထိပ်ထားသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး `ရှင်ဟာ တော်တော်ကို ကလေးဆန် နေသေးတာပဲ နော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းပြီး ဒီမြို့က ထွက်လို့ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ရှင် ဒီမြို့က

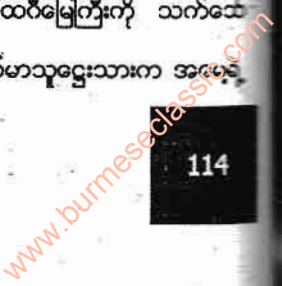
ထွက်လို့ရအောင် ကျွန်မအစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်` `ဟုပြော၏။ မောင်မိုးက
 ` `ဆရာမလည်း.. ကျုပ်ကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါပြီဗျာ.. ဆရာမကို
 အားနာပါတယ်ဗျာ` `ဟုပြောလေရာလှိုင်ထိပ်ထားခင်က` `ရှင် ကျွန်မကို
 အားနာစရာမလိုပါဘူးရှင်၊ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေကို ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ
 ကူညီမယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကို ကတိပေးထားပါတယ်` `ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထား၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ပြီး
 ` `လူတွေကို ကူညီရမယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကို ကတိပေးထားတယ်
 ဟုတ်လား` `ဟုမေးမြန်းလေ၏။လှိုင်ထိပ်ထားကသက်ပြင်းချပြီး

` `ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြရင် ရှည်လျားထွေပြား လွန်းပါတယ်၊ ကျွန်မ
 အေးအေး ဆေးဆေးမှ ပြောပြပါမယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်မနေတဲ့
 အိမ်နဲ့ ဆရာမကြီးဒေါ်မိန်းကလေးရဲ့အိမ်ကနီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်အနေ
 အထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့လိုတယ်၊ ကျွန်မဒီနေ့ ကျောင်းမှာ စာသင်ချိန် ရှိတယ်၊
 စာသင်ချိန်ပြီးရင် ရှင်ဆီကို ပြန်လာပြီး ရှင်စားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်၊
 ရှင်ပျင်းရင်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေရှိတယ်` `ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
 လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားသည် နေ့လယ်ခင်း စာသင်ပြီးသောအချိန်၌ ပြန်လည်
 ရောက်ရှိလာပြီး မောင်မိုး စားသောက်နိုင်ရန် အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်
 တစ်ထုပ် ကိုယူဆောင်လာ၏။ မောင်မိုး ခေါက်ဆွဲကြော် စားပြီးနောက်
 လှိုင်ထိပ်ထားက သူ၏ အရှေ့စားပွဲသို့ ရေခဲခွေးကြမ်းခရားကို ယူဆောင်
 လာပြီး 'ကျွန်မဘဝရဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို ရှင်သိအောင် ပြောပြ
 ရင်တယ်' ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး
 'ပြောပါဦး ကျုပ်က ဆရာမဘဝကို စိတ်ဝင်စားနေတာ' ဟုဆိုလိုက်၏။
 လှိုင်ထိပ်ထားက ကျွန်မဘဝနောက်ကြောင်းက အလွန် ထူးဆန်းပြီး
 စိတ်ဝင်စားဖို့ တကယ် ကောင်းပါတယ်။ ဆန်းကြယ်ထွန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်
 တွေကြောင့် ကြားရတာယုံနိုင်မယ်တောင် မထင်ဘူး' ဟုပြောကာ
 ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်လိုက်၏။ ထိုနောက် လေသံတီးတိုး
 ဖြင့် 'ကျွန်မရဲ့ မိခင်ဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဇာတိ ရွာကလေးတစ်ရွာကပါ။
 အမေဟာ အားကိုးစရာ မိဘလည်းမရှိဘဲ ရွာစဉ်လည် အကြော်ရောင်းပြီး
 ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းခဲ့ပါ တယ်။ တစ်နေ့အမေဟာ
 အကြော်ရောင်းရင်း ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဇရပ်ပျက်တစ်ဆောင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး
 အနားယူနေမိတယ်။ ဒီလို အနားယူ နေတုန်း လူရမ်းကားသူဌေးသား
 တစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်စော်ကားခြင်းခံလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ မိခင်က

ဝင်းနည်းပတ်လက်နဲ့ သူဌေးသားရဲ့ မိဘတွေကို သွားရောက်
 တိုင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးချင်း မစာနာဘဲ ငွေဂုဏ်ရဲ့
 မှတ်နာကိုသာ ကြည့်တဲ့ သူဌေးမသားစုရဲ့ မတူမတန်တဲ့ စကား
 တွေကိုသာ ကြားခဲ့ရပြီး အမေကို ဖော်ကားတဲ့ ကာယံကံရှင် သူဌေး
 သားကိုယ်တိုင် အမေကို မြင်တောင်မမြင်ဖူးပါဘူးလို့ လိမ်ညာပြောဆို
 ခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ သူဌေးမိသားစုက မိခင်ကို သူတို့ရဲ့ ငွေဂုဏ်တွေကို
 မက်မောပြီး သူဌေးသားကို အရချိုင်ချင်တဲ့ မိန်းမ ဝါတို့သားနဲ့
 အမေနဲ့တူသလားတန်သလား ပိုင်းလုံးမဆိုတဲ့ ရိုင်းပြတဲ့ စကားတွေ
 ပြောဆိုပြီး အိမ်ပိုင်းထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်။ အမေဟာ လူလယ်ခေါင်မှာ
 သူ့အရှက်ခွဲခံရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းလို့ လူယုတ်မာခဲ့
 မျက်နှာကို မီးစင်းပင်းတောက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ရှင်ဟာ
 လူယုတ်မာ ကျွန်မဘဝကို ရှင်ရဲ့ တဏှာရာဂအတွက် ရက်ရက်စက်စက်
 ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကိုမဟာပထဝီမြေကြီးကို သက်သေ
 ပြုပါ တယ် လို့ဆိုပြီး မြေကြီး လက်တစ်ဆုပ်ကို ကောက်ယူပြီး လက်နဲ့
 ဆုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ရဲ့ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုတွေအတွက်
 သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေပါစေလို့ မဟာပထဝီမြေကြီးကို သက်သေ
 ပြုပြီး ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ လူယုတ်မာသူဌေးသားက အမေရဲ့

ဆုတောင်းကို တဟားဟား ရယ်မောပြီး ပြက်ရယ်ပြုတယ်။ အမေဟာ အကြော်ရောင်းပြီး အဖေမပေါ်တဲ့ ကလေးကို မွေးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အမေဟာ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းပြီး ကျွန်မကို မွေးခဲ့ရတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ထူးခြားတာ တစ်ခုကတော့ အမေ့ကို ဖော်ကားသွားတဲ့ ကျွန်မအဖေ လူယုတ်မာဟာ သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုလား အမေ့ ကျိန်စာရဲ့ အစွမ်းပဲလား မသိဘူး။ ကျွန်မအဖေ လူယုတ်မာသေပြီးတော့ အဖေ့ရဲ့ မိဘတွေဟာ သူတို့သား သေဆုံးတဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး အဖေ့ဆီမှာလာ တောင်းပန်ကြတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ကျေးမွေးပြုစု ပါရစေလို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ မာန်မာန်ကြီး တဲ့ အမေဟာ သူတို့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမေဟာ ကျွန်မကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာနဲ့ မွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ နောက်ကျွန်မအသက် ၁၈နှစ်အရွယ်မှာ ကျွန်မ ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး လူ့လောကထဲက ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အမေ မရှိတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်မ ဆရာရဲ့ ငရဲစတင်တာပဲ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်ဆိုတဲ့ အလွန်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမကြီး ဆီကို ရောက်သွား ခဲ့ရတယ်။ မိန်းမကြီးမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိန်းမကြီးရဲ့ သမီးတွေကလည်း မိန်းမကြီးလိုပဲ

စိတ်သဘောထား ယုတ်မာတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ထက်
 တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မွေးဖွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့
 အိမ်မှာ အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်လို သဘောထားဖို့ မွေးဖွားခဲ့တာ
 သူတို့နဲ့ နေရတဲ့ ကျွန်မဘဝဟာ တကယ် ဘဝငဲ့ပါပဲ။ သူတို့
 ကျွန်မကို မဝရေစာ ကျွေးပြီး အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ခိုင်းစေခဲ့ကြတယ်။
 သူတို့ စိတ်ထဲမှာ မထင်ရင်မထင်သလို ရက်ရက်စက်စက် နိုင်စေ
 ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မဟာ ညစာ မစားဘဲ ငိုခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ သိပ်များတယ်။
 အဲဒီတုန်းက လူမမယ် ကလေးငယ် အရွယ်မို့ အလွန်စိတ်အားငယ်ပြီး
 ငိုနေဖြစ်တာများတယ်။ ဟုပြောရင်းသူမ စကားကို ခဏမျှရပ်တန့်
 ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူမ
 စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားခင်က ဆက်လက်ပြီး ညတစ်ညမှာ ကျွန်မရဲ့
 အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ အဲဒီညက အဒေါ်ဟာ ဝက်သား
 ရလာလို့ အချိန်မတော်မှ ဟင်းချက်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ခိုင်းတယ်။
 ကျွန်မဟာ တစ်နေ့ကုန် သူတို့သားအမိတွေ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ခိုင်း
 တဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ဝက်သားဟင်းကြည့်ရင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတယ်။

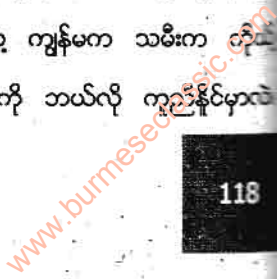
www.burmeseclassic.com

ကျွန်မလန်နီးလာတော့ ဝက်သားဟင်းအိုး တူးနေပြီ။ ဝက်သားတူး
 ဘာကိုလည်း သိရော အစားမက်တဲ့ အဒေါ်ဟာ ကျွန်မကို ဒေါသတကြီး
 ချိတ်နှက်ခဲ့တယ်။ လူမမယ်ကလေးသာသာ ရှိတဲ့ ကျွန်မကို ရက်ရက်
 စက်စက်ရိုက်နှက်ရုံနဲ့ အားမရသေးဘဲ ` နင့်မှာအပြစ်ရှိတဲ့ အတွက်
 ဘစ်ညလုံးအိမ်ပြင်မှာအိပ်ပေတော့ ` ဆိုပြီးကျွန်မကို ညမှောင်ကြီးမည်း
 မည်း ထဲမှာအိမ်ပြင်ကို အတင်းဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ
 လူမမယ် ကလေးငယ် သာသာ ဖြစ်လို့ အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ တုန်
 လှုပ်ခဲ့တယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ အိမ်ထဲဝင်ခွင့် ပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ငိုယိုပြီး
 တောင်းပန်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးချင်မညာတာတဲ့ အဒေါ်ဟာ
 ကျွန်မလို လူမမယ်ကလေးငယ်လေးကို ညအချိန် မတော် အိမ်ပြင်
 ဆုတ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ အိမ်အပြင်က ကြောက်လွန်းလို့
 ငိုယိုတောင်းပန် နေပေမဲ့ မထူးတဲ့အဆုံးမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဘုန်းကြီး
 ဆရာဝန်ဘက်ကို ပြေးခဲ့တယ်။ ကလေးပီပီ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တဲ့အခါ
 ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အားကိုးအားထား တစ်ခုအနေနဲ့ သွားရောက် ခဲ့တာ
 ။ ဒီလိုနဲ့ အမှောင်ကြီးထဲမှာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးထွက်ရင်း
 ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းဝန်းထဲကို ရောက်တော့
 ဆရာဝန် ဝန်း အနောက်က ဇရပ်မှာ မီးအိမ်လေးတစ်လုံး လင်းနေတာ

တွေ့တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မဟာ မီးရောင်ရှိရာ ဘက်ကို အားကိုးအားထားပြီး
 ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။ ဇရပ်ပေါ်ကို ရောက်သွားတော့ တရားထိုင်နေ
 ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။ ရသေ့ကြီးဟာ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းဇရပ်မှာ နေနေတာ နှစ်တော်တော်ကြာပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်
 ကျွန်မဟာ ရသေ့ကြီးကြီးအနီးကို အားကိုးတကြီးနဲ့ တိုးကပ် သွား တယ်
 ရသေ့ကြီးက တရားထိုင် နေရာက မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်ပြီး `ညကြီး
 အချိန်မတော် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ သမီး` လို့ ရသေ့ကြီး
 မေးလိုက်တော့ တွန့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းလာပြီး ကျွန်မ
 ဘဝငဲ့တွေကို ရသေ့ကြီးကို ဝိုင်းပြီး ပြောပြနေမိတယ်။ ရသေ့ကြီးဟာ
 ကျွန်မရဲ့ စကားတွေကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီး `ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
 ဒုက္ခကြီးလိုက်တဲ့ သမီးရယ်..သမီးရဲ့ လက်လေးကိုပေးစမ်းပါ လို့ဆိုပြီး
 ရသေ့ကြီးဟာ ကျွန်မလက်လေးကို ဆုပ်မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အာရုံ
 ကြည့်တယ်။ ခဏကြာသွားတော့ ရသေ့ကြီးရဲ့ မျက်နှာဝင်းပ သွားပြီး
 `ငါ့သမီး ဘာမှမပူနဲ့တော့ ငါ့သမီးနဲ့ အဘဟာ ပဋ္ဌန်းဆက်တွေ့
 အဘတို့ ပဋ္ဌန်းဆက်တွေ့ဟာ ကိုယ်နဲ့ ပဋ္ဌန်းဆက် ပါသူတွေကို နှု
 ဖွေပြီး ကူညီပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုက်တော့ ကျွန်မက သမီးက ဘာ
 ကိုယ်ကိုယ်တောင်မကူညီနိုင်တာ သူများကို ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာလဲ

နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိမရှိ သမီးဘယ်လို သိမှာလဲလို့
 ရသေ့ကြီးကို မေးကြည့်လိုက်တယ်။ ရသေ့ကြီးက `ပဋ္ဌာန်းဆက် ရှိမရှိ
 ရင်ထဲကအလိုလို သိလာလိမ့်မယ်။ သမီးဟာ လူတွေကို ကူညီဖို့ မွေးဖွား
 လာတာလို့ သဘောထားပါ။ သမီးမှာ ကြုံတွေ့နေတဲ့ အခက်အခဲ တွေ
 ကိုလည်း လူတွေကို ကူညီ နေတယ်လို့ သဘောထားပါလို့ ပြောတယ်။
 ဒီတော့ကျွန်မက အဒေါ်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက်က ကျွန်မကို နှိပ်စက်လွန်းတဲ့
 အကြောင်းပြောပြလိုက်တယ်။ ရသေ့ကြီးက `ဒီအတွက်မပူနဲ့တော့ သမီး၊
 သမီးကို အဘ ကာကွယ်ပေးမယ်။ အကာအကွယ်အနေနဲ့ ဟောဒီက
 ဓါတ်လုံး လက်စွပ်လေးကို ဝတ်ထား `ဆိုပြီး သူ့လက်မှာဝတ်ထားတဲ့
 လက်စွပ်လေးကို ကျွန်မကို စွန့်ကြဲလိုက်တယ်။ မောင်မိုးက ဆရာမရဲ့
 ဓါတ်လုံးလက်စွပ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ လှိုင်တိပိထားက
 `ဒီလက်စွပ်လေးရဲ့ အစွမ်းက သိပ်ထူးခြားတယ်။ ဒီလက်စွပ်လေး ကျွန်မ
 ဆီရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး အဒေါ်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ထူးထူးခြားခြား
 ပြောင်းလဲသွားပြီး ကျွန်မကို အနိုင်မကျင့်တော့ဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်မကို
 မုန်းတီးစိတ်ရှိပေမဲ့ အနိုင်ကျင့် စော်ကားလိုစိတ် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့
 ကံကြမ္မာလည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှု တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မဟာ ကြီးပွားတိုးတက် ချင်စိတ်နဲ့ ရှိစုမဲ့စုငွေလေး
 တွေစုပြီး ရွာထိပ်ကကုန်စုံဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး
 မြို့ပေါ်ထိဆိုင်က ထိတစ်စောင်ကို ထိုးခိုင်း လိုက်တယ်။ တရုတ်ကြီးဟာ
 ကျွန်မမှာလိုက်တဲ့ ထိလက်မှတ်လေးကို မြို့က ပယ်လာပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့
 ထိဖွင့်ချိန်ရောက်တော့ တရုတ်ကြီးမြို့တက်ပြီး ကုန်ဝယ်တဲ့အခါ ကျွန်မ
 ပိုင်တဲ့ ထိ လက်မှတ် လေးကို တိုက်ပေးဖို့ ပေးလိုက်တယ်။ တရုတ်ကြီးဟာ

www.burmeseclassic.com

ညနေစောင်းမြူက ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ ထိလက်မှတ်လေး မပေါက်
 သူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း မျှော်လင့်ချက်လေး ပျောက်သွား လို့
 စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မလည်း ထိ လက်မှတ်
 လေးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သတိထားမိတာက
 ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး သုံးလလောက်အကြာမှ တရုတ်ကြီးဟာ သူ့အိမ်ကို ဖျက်ပြီး
 အသစ်ပြန်ပြင် ဆောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဆိုင်ကိုလည်း နှစ်ဆသုံးဆ
 လောက် တိုးချဲ့ခဲ့တယ်။ တရုတ်ကြီးဟာ တရိုက်ထိုးစီးပွားတိုးတက်သွားတာ
 အံ့မခန်းပါပဲ။ မကြာပါဘူး တရုတ်ကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့် မောင်အုန်းကို
 သဘောမတွေ့လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ မောင်အုန်းဟာ တရုတ်
 ကြီးကို မကျေနပ်တဲ့အတွက် သူ့ဆရာရဲ့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုတွေ
 ကို လာပြီး ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မရဲ့ထိလက်မှတ်လေးက
 ငါးသောင်းဆူပေါက်သွားတာ သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဟာ တရုတ်ကြီးကို
 ဒေါသ ချောင်းချောင်း ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မလို မိဘမရှိတဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ငွေလေးကိုတောင် ဖြတ်စားရက်တယ် ဆိုပြီး
 တော့ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယိုနေခဲ့မိတယ်။ နောက်တော့မှ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်
 သေးလို့ပေါ့ ဆိုပြီး ဝမ်းနည်း ငိုယိုတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့
 လက်စွပ်လေးရဲ့ အစွမ်းပဲလား တရုတ်ကြီးလည်း မဟုတ်တာလုပ်လို့

အပြစ်ဒဏ်ခံရသလားမသိဘူး။ အိမ်ဆောက်ပြီး နောက်နှစ်မှာ တရုတ်
 ကြီး အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ခံရလို့ တရုတ်ကြီးလည်း ဆင်းရဲသွားတယ်။
 ဆင်းရဲပြီး တစ်လလောက်တောင်မကြာဘူး။ အိမ်မီးလောင်ခံရလို့ တရုတ်
 ကြီး ရူးသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဖရပ်မှာ နေတဲ့
 ရသေ့ကြီးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပြီး မကြာခင်က သွားလာနေခဲ့တယ်။
 တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ရသေ့ကြီးဟာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့
 အစ်ကိုအရင်း ဖြစ်ပေမဲ့ လောကီပညာရပ်တွေကို အလွန်ဝါသနာထုံလို့
 လိုက်စားနေတာပဲ။ ရသေ့ကြီး ရဲ့ လောကီပညာရပ်တွေကို အားကိုး အား
 ထား ပြုချင်သူတွေဟာ ရသေ့ကြီးဆီကို ဆည်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ရသေ့ကြီးဟာ ဘယ်သူကိုမှ ချည်းကပ်ဖို့ လက်မခံတဲ့အတွက်
 အခက်ကြုံနေကြတယ်။ ရသေ့ကြီးဟာ တစ်ရွာလုံးမှာ ကျွန်မတစ်
 ယောက်တည်းကို လက်ခံတာမို့ မနာလိုသူတွေက သွားပုတ်လေလွင့်
 ပြောချင်ကြတယ်။ ဆရာ ရသေ့ကြီးဟာ တစ်ရွာလုံး ကြောက်ရတဲ့
 ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်နေလို့သာ တော်သေးတယ်။
 ဒီလို ရသေ့ကြီးဆီကို တစ်ဦးတည်း ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ရနေတဲ့
 ကျွန်မကို စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့ အဒေါ်က မသွားရဘူးလို့ တစ်ချက်လွှတ်
 အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရသေ့ကြီးဆီကို ဝင်ထွက်သွား

www.burmeseclassic.com

လာတာကို အရင်ကထက် ဆင်ခြင်လာရတယ်။ ဓါတ်လုံး လက်စွပ်
လေးမှာ ထူးခြားတဲ့ အစွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ တခါက
အဒေါ်အကြွေးယူထားတဲ့ မြို့က ပွဲရုံကိုအကြွေးသွားဆပ်ရင်း လမ်းမှာ
ပတ္တမြားလက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းကို ကောက်ရတယ်။ ကျွန်မဟာ ကြီးပွား
တိုးတက်ချင်စိတ် ရှိပေမဲ့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင်
လိုချင်စိတ် မရှိလို့ သူကြီးဆီမှာ သွားအပ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး ပိုင်ရှင်
မပေါ်တဲ့အဆုံးမှာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူကြီးဟာ ကျွန်မကို လက်စွပ်
လေးကို ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်အဒေါ်လောဘအိုးကြီးက ကျွန်မရဲ့
လက်စွပ်လေးကို အပိုင်သိမ်းလိုက်တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခက်
အခဲကြုံတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ဇရပ်မှာနေတဲ့ ရသေ့ကြီးဆီကို
တိတ်တခိုးသွားပြီး အကူအညီတောင်းရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်တွေပြောင်းပြီး
ကျွန်မအပျိုပေါက် အရွယ်မှာ စပါးပွဲစားမောင်မဲဆိုတာ ရွာကို ရောက်လာ
ပြီး ကျွန်မကို မျက်စိကျရာက ပိုက်ဆံမက်တဲ့ အဒေါ်ကို လက်ဆောင်
ပဏ္ဏာအမျိုးမျိုးပေးပြီး ကျွန်မကို အရယူဖို့ကြံစည်တယ်။ တစ်ညတော့
စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့ အဒေါ်ဟာ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ပွဲကြည့်
မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကရှောင်ထွက်ပေးတယ်။ မောင်မဲဟာ ကျွန်မကို အန
နည်းနဲ့ ကြိုးစားလို့ မရတဲ့အတွက် အမွေနည်းနဲ့ ရယူဖို့ ကြံစည်

တာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကျွန်မဘက်မှာ ရှိတာလား။ လက်
 စွပ်လေးရဲ့ အစွမ်းလား မသိပါဘူး။ ကျွန်မကို အမွေပြုကျင့်ဖို့ ကြံစည်ပြီး
 ညအမှောင်ထဲမှာ အိမ်အနီးကို ချည်းကပ်လာရင်း ပိုးထိပြီး အသေဆုံးနဲ့
 သေဆုံးရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ ဆိုးရွားလှတဲ့ ကံကြမ္မာ
 တွေကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ဆရာရသေ့ကြီးဆီကို အပြေး ရောက်
 သွားခဲ့တယ်။ ဆရာ ရသေ့က ကျွန်မကိုမြင်မြင်ချင်း `ငါ့သမီး အချိန်ကျ
 နေပြီ` လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မက နားမလည်တာနဲ့ `ဘယ်လိုအချိန်ကျ
 တာလဲ` လို့မေးလိုက်တယ်။ ဆရာရသေ့က `လူတွေကို ကူညီဖို့
 အချိန်ကျပြီလို့ ပြောတာ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့လူ ဘယ်သူ
 မဆို ငါ့သမီးကူညီရတော့မယ်` လို့ ဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့ လက်မှာ ဝတ် ထား
 တဲ့ခါတ်လုံးလက်စွပ်လေးကို ပြန်တောင်းပြီး နောက် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို
 ဝတ်ခိုင်းတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မရွာကထွက်ပြီး ပဋ္ဌာန်းဆက်
 ရှိတဲ့သူတွေတိုင်း ကူညီခဲ့တယ်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့လူကို ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ
 အလိုလိုသိနေခဲ့တယ်။ ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ
 နားထောင်နေရာမှ `လူတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကူညီခဲ့တာလဲ` ဟုမေး
 မြန်းလိုက်လေ၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက ကျွန်မလို အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်က လူ
 တွေကို ကူညီတယ်ဆိုတော့ ရှင်အံ့ဩနေတာပေါ့။ တကယ်တော့
 လူတွေကို ကူညီဖို့ ရှင်ထင်သလောက် မခက်ပါဘူး။ ရင်ထဲက အတ္တကို
 ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် အလိုလို ပရ ဖြစ်တာပါပဲ။ အတ္တနဲ့ပရ ဆိုတာ ဒဂါး
 တစ်ချပ်ရဲ့ ခေါင်းနဲ့ပန်းလို ကျောချင်းကပ်နေတာပါ။ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး
 ညောင်တုန်းဘက်ကို ရောက် သွားတော့ မနာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ အဘိုး
 အဘွား လင်မယားနှစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်။ အဘွားအို က
 အိပ်ယာထ လဲနေပြီး အဘိုးအိုကလည်း စိတ်သာဆောင်နေပြီး လဲလှနီးနီး
 ဖြစ်နေခဲ့ တယ်။ ကျွန်မဟာ အဘိုးအဘွား လင်မယားနှစ်ယောက်ကို
 ညောင်တုန်းဈေးမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့တယ်။
 ကျွန်မရဲ့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေးဟာ တစ်လနှစ်လအတွင်းမှာ လက်မ
 လည်အောင် ရောင်းချရပြီး အဘိုးအဘွား လင်မယားလည်း ပြန်လည်
 ကျမ်းမာလာခဲ့တယ်။ ဇလအတွင်းမှာ အလွန်အောင်မြင်တဲ့ ကုန်ခြောက်
 ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မဟာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကို
 အဘိုးအဘွား လင်မယားလက်အပ်ပြီး ထွက်ခွါလာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်
 ညောင်တုန်းဆိပ်ကမ်း ဘက်မှာလည်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ တံငါသည်
 သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ် ၊ ဟုပြောလေ၏။

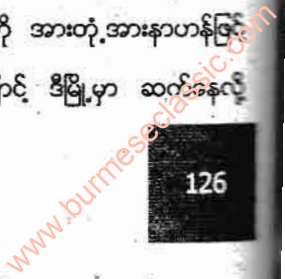
မောင်မိုးက လှိုင်ထိပ်ထား၏ စကားကို စိတ်ပင်တစား နားထောင်ပြီး ဆရာမ လူတွေကို ကူညီနေတာ အမြဲတန်း အောင်မြင် နေတာပဲလား။

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဆရာမ လှိုင်ထိပ်ထားက သက်ပြင်းချပြီး

အခက်အခဲတော့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး အောင်မြင်သွားတာချည်းပဲ။ ဒါတွေဟာ ဆရာရသေ့ရဲ့ ဓါတ်လုံးလက်စွပ် အစွမ်းလို့ပဲ ကျွန်မယုံကြည်တယ်။ ကျွန်မဟာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့သူတွေကို လိုက်လံကူညီရင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ပြီး ဆရာမရှိတဲ့ ကျောင်းလေးမှာ ပင်ပြီးလုပ်အား ပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဆရာမကြီးကျောင်းမှာ ကျွန်မအပြင် ဆရာမလေး နှစ်ယောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ကျွန်မ ဒီကျောင်းကထွက်သွားလို့ရပြီ။ ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးက သူမ၏ မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားက ဒီမြို့ကထွက်သွားတော့မလို့လား။ ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျွန်မ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေလို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို ကယ်တင်သွားတာကို ပုလိပ်တွေ ရိပ်စားမိသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ လိုက်ပါထွက်ပြေးမှ ရမယ်။ ဟုပြောလိုက်လေရာ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားကို အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဆရာမလည်း ကျုပ်ကြောင် ဒီမြို့မှာ ဆက်နေလို့

ရတော့ဘူး။ အားနာလိုက်တာဗျာ `ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက သက်ပြင်းချပြီး `ရှင်အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မဒီမြို့က ထွက်ခွါ ရခဲ့ အချိန်အခါကို ရောက်နေပြီ။ နောက်ပြီး ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ပဋ္ဌာန်း ဆက်ပါတဲ့သူဆိုတာ ကျွန်မရင်ထဲက အလိုလိုသိနေ တယ် ` ဟုပြော လေ၏။ မောင်မိုးက သူမ၏မျက်နှာကိုအံ့ဩဟန် ကြည့်ပြီး ` ဒါဆိုရင် လှိုင်ထိပ်ထား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ပြီး ` လူတွေကို ကူညီရင်း လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က ပုဂံမှာ သီလရှင်ဆရာမကြီး တစ်ယောက်နဲ့ဆုံပြီး ဆရာမကြီးရဲ့ ဗလာ ကျောင်းတော်ဆိုတာကို ကြားသိခဲ့တယ်။ ဆရာမကြီးက ကျွန်မ ကို ပြောတယ်။ ဗလာဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့ ၊ ဘာမှမရှိတဲ့အထဲက အရာ အားလုံးဖြစ်နိုင် တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘာမှမရှိခြင်းဟာ ပြီး ပြည်စုံခြင်း လို့လည်း ပြောတယ်။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာရဲ့ စကား တွေက ကျွန်မကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမရှိတဲ့ ဗလာကျောင်းတော်ကို ကျွန်မသွားမယ် ` ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားပြောသော ဗလာထဲမှာ အရာအားလုံးဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုသော ထူးဆန်းသော စကားကို စိတ်ဝင်စားမိလေ၏ ထိုကြောင့် သူမအနောက်သို့ လိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး လှိုင်ထိပ်ထားအနောက်သို့ လိုက်ပါလိုကြောင်း ပြောဆို

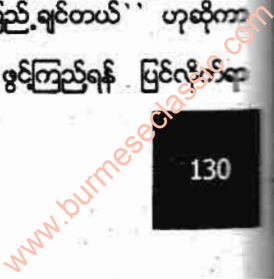
လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက မောင်မိုး၏ စကားကို လက်ခံလိုက်ပြီး ``ရှင်
 လည်း ဗလာကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ ထင်တယ်။ စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်မနဲ့
 အတူလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီဇွဲက မြန်မြန်ခွဲမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီဇွဲမှာ ကြာ
 ကြာဆက်နေရင် ဂျပန်စစ်သူလို့ အဖြစ်ရှင်ဖမ်းခံရလိမ့်မယ်``

ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက သက်ပြင်းချပြီး ``ကျုပ်တို့ ပြေးလို့ လွတ်ခဲ့
 မလား`` ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက အပေးဆီသို့ လှမ်း မှော်
 ကြည့်ရင်း ``ကျွန်မမှာ နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ကြံစည်ထားတာ ရှိတယ်
 ဒီနည်းလမ်းကို အသုံးပြုရင် ကျွန်မတို့ အောင်မြင်မယ်ထင်ပါတယ်။ ခင်
 စောစောအိပ်ပြီး မနက်ဖြန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီက သွား
 တော့မယ်`` ဟုဆိုကာ မောင်မိုး၏ အနီးမှ ထွက်ခွါသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားသည် မောင်မိုး
 စားသောက်ရန် ထမင်းကြော်နှင့် ဆတ်သားခြောက် ပန်းကန်ကိုယူပြီး
 ရောက်ရှိလာ၏။ မောင်မိုးက နံနက်စာကို ခပ်သွက် သွက် စားသောက်
 လိုက်ပြီး `ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပြေးမှာလဲ` ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက မောင်မိုးကို အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး ထင်းရှူး
 သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကိုညွှန်ပြလိုက်ပြီး ဒီသေတ္တာထဲကို ရှင်ပင်လိုက်ပါ။

ဒီသေတ္တာကို စာအုပ်သေတ္တာလို့ပဲ လူတွေသိကြတယ်။ ရှင်အသက် ရှုလို့ရအောင် လေပေါက်လေး တစ်ပေါက်ဖောက်ထားတယ်။ ရှင်အထဲ ကနေ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပါ။ ကျွန်မ ဒီအရပ်ကထွက်ခွါတော့မှာမို့ ဆရာမကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးနဲ့ ဆရာမလေးနှစ်ယောက် လာနုတ်ဆက် လိမ့်မယ် ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုး ထင်းရှူးသေတ္တာထဲကို ပင်လိုက် သောအခါ အနီးသို့ လူများရောက်လာသောအခါကို ကြားရလေ၏။ မောင်မိုးနားထောင်ကြည့်သောအခါ မိန်းမသုံးယောက်၏ အသံကို ကြားရလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးက လှိုင်ထိပ်ထားကို ဆရာမကြီးဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ဆရာမကြီးအခက်အခဲ ကြုံနေတုန်း ရောက်လာတော့ ပိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟုပြောလေ၏။ ထိုနောက် အသစ် ရောက်ရှိ လာသော ဆရာမလေးနှစ်ယောက်က လာရောက် နုတ်ဆက်ပြီး မြဲမြံဆိုသော ဆရာမက ထင်းရှူးသေတ္တာကိုကြည့်ပြီး စပ်စုဟန်ဖြင့် "ဒီ သေတ္တာလေးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ" ဟုမေးမြန်း လိုက်လေရာ လှိုင်ထိပ်ထားက "ကျွန်မစုဆောင်းထားတဲ့ ရှားပါးစာအုပ် လေးတွေပါ" ဟုဆိုလိုက်လေရာ လွန်စွာ စပ်စုလိုသော မြဲမြံဆိုသည် ဆရာမက "ဟင်...ဘာစာအုပ်တွေလဲ မြဲမြံကြည့်ရင်တယ်" ဟုဆိုကာ ထင်းရှူးသေတ္တာအဖုံးကို လက်ခဲဖက်ခဲဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ရန် ပြင်လို့မိရာ

လှိုင်ထိပ်ထားက သေတ္တာအဖုံးကို ကမန်းကတန်း လက်ဖြင့် ဦးအောင်
 ပိတ်လိုက်ပြီး သော့ကို ပိတ်လိုက်ရ၏။ ထိုနောက် လှိုင်ထိပ်ထားက
 ကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ မြင်းလှည်းငါးရန် ထွက်သွားလေ၏။ ဆရာမလေး
 ထွက်သွားသောအခါ မြေပြင်ပေါ်သော ဆရာမက `ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို
 လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့် လိုက်ပြီး `ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ
 မသိဘူး `ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျန်ဆရာမတစ်ဦးက `ဆရာမပြောသွားတာ
 ရှားပါးစာအုပ်တွေဆို `ဟုဆိုလိုက်၏။ မြေပြင် `ရှားပါးစာအုပ်တွေ
 ဆိုတာ ကျွန်မမယုံဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအတင်း ဖွင့်ဖို့လုပ်တာ
 သူကဦးပြီးသေတ္တာကို အမြန်သော့ပိတ်လိုက်တယ်လေ။ ရိုးသားရင်
 ကျွန်မကို ပြရမှာပေါ့ `ဟုပြောလေ၏။ ဆရာမကြီးကမူ ၎င်းတို့ စကားကို
 မကြားဟန်ဖြင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေ၏။ ဆရာမကြီးသည်
 လှိုင်ထိပ်ထား ခွဲခွါသွားသဖြင့် သတိတရ ရှိနေပုံရ၏။

ခဏကာလရှည် လှိုင်ထိပ်ထားပြန်ရောက်လာပြီး မြင်းလှည်းဆရာ၏
 အကူအညီဖြင့် ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်လိုက်လေ၏။
 မောင်မိုးသည် သေတ္တာထဲတွင် ကိုယ်ကို ကြီးစားဟန်ချက် ထိမ်းပြီး
 လိုက်ပါလာရလေ၏။ မြို့ပြင်ကားဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ သေတ္တာ

ကြီးကို မြင်းလှည်းပေါ်မှချပြီး ဘတ်စ်ကားစောင့်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက သေတ္တာအနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ရှင် နေရတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရဲ့လား။ အသက်ရှူလို့ရော ရသလား။ ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မိုးက

“ကျုပ်အတွက်ဘာမှ မပူပါနဲ့ နည်းနည်းညောင်းတာကလွဲလို့ အဆင် ပြေပါတယ်။ စောစောတုန်းက ဆရာမ မရှိတုန်းက မြမြဆိုတဲ့ မိန်းမ ကသေတ္တာကြီးကို မသံကာသလို ပြောနေသေးတယ်” ဟုဆိုလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက ခေါင်းညိတ်ပြီး “မြမြက သိပ်စပ်စုတယ်။ သူ့ အကြောင်း ကို သိလို့ ကျွန်မ အမြန်ပြန်လာတာ။ လောလောဆယ် ကျွန်မတို့ လမ်းမှာစားဖို့ တစ်ခုခုတော့ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ လှိုင်ထိပ် ထားသေတ္တာကြီး အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ခွေးတစ် ကောင်သည် သေတ္တာကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး တရံရံ နမ်းကြည့်ကာ တပုတ်ပုတ်ဟောင်လေ၏။ သေတ္တာထဲတွင် ရှိနေသော မောင်မိုးသည် ခေါင်းနပန်းကြီး သွားပြီး ခွေးကို အတွင်းမှ မောင်းနှင်ထုတ်၏။ ထိုအခါ မှပင် ခွေးက ပိုမိုဟောင်လာသဖြင့် အနီးအနားတွင် ကျားထိုးနေသော အလုပ်သမားတစ်စု သေတ္တာအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပိုင်းဝန်း စပ်စု ကြလေ၏။ ထိုအလုပ်သမားများထဲတွင် စုံထောက်ဝတ္ထုများ ဖတ်ထားပြီး စုံထောက်ရှု ရှုနေသော တင်လှဆိုသော အလုပ်သမားက

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်မှလွဲရော.. ဒါရာဇဝတ်မှခင်းတစ်ခုပဲဗျ။ အနံခံကောင်းတဲ့ ခွေးဟာ သေတ္တာထဲက အရာကို အနံခံပြီး ဟောင်နေပုံထောက်တော့ သေတ္တာထဲမှာ အလောင်းတစ်လောင်း ရှိပုံရတယ်။ လူသတ်သမားဟာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သေတ္တာထဲကို ထည့်ယူလာပုံရတယ်” ဟု အူကြောင်ကြောင်မှတ်ချက်ချလေရာလက်မြန်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အနီးတွင် ရှိသော သံတူရွင်း တစ်ချောင်းကို ယူလာပြီး သေတ္တာကို ဖွင့် ရန် ပြင်လိုက်ရာ သေတ္တာထဲတွင် ရှိသော မောင်မိုးသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေတ္တာအနီးသို့ လှိုင်ထိပ်ထား ပြန်လည်ရောက်လာပြီး “ရှင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ရပ်လိုက်စမ်း” ဟုတားဆီးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အလုပ်သမားများက သေတ္တာကို ခွေးဟောင်သောကြောင့် ဖွင့်ကြည့်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက လက်ကာပြလိုက်ပြီး “ကျွန်မသေတ္တာထဲမှာ စာအုပ်ဟောင်းတွေပဲရှိတယ်။ ခွေးဟောင်တာ သေတ္တာထဲ ကြွက်တွေ ဘာတွေဝင်လို့ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလေရာ အလုပ်သမားများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထိုအခါ

မှပင် လှိုင်ထိပ်ထားက `သေတ္တာအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး` ရှင့်ကို ခေါ် ထုတ် ရတာမလွယ်ပါလားနော်၊ မြို့ထဲမှာလည်း ပုလိပ်တွေ ခြေရင်း လိမ်ပြီး ရှင့်ကို ရှာနေကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ တော်တော် စွန့်စားရမယ်` ဟုပြောလေ၏။

ဋ္ဌာနအုပ်သောင်းညွန့်သည် အသုံးမကျသော သူ၏တပည့်ပုလိပ်များကို ဒေါသတကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။ `မင်းတို့ပုလိပ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ထဘီဝတ်ပြီး မိန်းမဘဝပြောင်းလိုက် ပါလား၊ စစ်သူလျှို မောင်နိုး ဟာ အတောင်ပေါက်ပြီး မပျံသန်းနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင် ဒီမြို့မှာပဲ ရှိသေး တယ်၊ ဒါတောင် မင်းတို့ဘာလို မိအောင်မဖမ်းနိုင်တာလဲ၊ ဒီမြို့မှာ အပ်တူ တာက အစ သိတယ်လို့ လေကြွားထားတဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာ အသုံးကျလည်း ပြောကြစမ်း၊ မောင်မိုးကို မဖမ်းဆီးနိုင်ရင် ငါတောင် ရာထူးက ကျသွားနိုင်တယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ နားလည်လား ဟု ဆိုကာ ဋ္ဌာနအုပ်က စားပွဲကို ဒေါသတကြီး လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်လေ၏။ ဋ္ဌာနအုပ် သောင်းညွန့် ဒေါသပုန် ထနေသဖြင့် ပုလိပ်သားများ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြရ၏။ ထိုအချိန်တွင် စိန်မော်ဆိုသော ပုလိပ်က အရဲ စွန့်ပြီး `ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေဆရာ၊ စစ်သူလျှိုမောင်နိုး`

သွားဖမ်းတဲ့ညက ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက
 ရထားလုံးမောင်းပြီး ထွက်လာတာတွေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသံကာ
 လို့ လှမ်းစစ်လိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီးကို သွေးဆေး လာကပ်တယ်လို့
 ပြောတယ်။ `ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်သောင်းညွန့်က ဒေါသတကြီး
 အော်ဟစ်လိုက်ပြီး စားပွဲကို ဒုန်းခနဲထုကာ `ခွေးကောင် ဒီအကြောင်းကို
 မင်းဘာလို့ အခုမှပြောတာလဲ၊ စစ်သူလျှို့မောင်မိုးကို ရအောင်မဖမ်းနိုင်
 ဘူးဆိုရင် ငါ ရာထူးပြုတ်ကျသွားမယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ဟေ့ကောင်
 စိန်မော်၊ အခုချက်ချင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်မိန်းကလေးကျောင်းကို သွားပြီး
 လှိုင်ထိပ်ထားကို စစ်ဆေးစရာ ရှိလို့ဆိုပြီး ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ၊ ငွှေးဦးက
 ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းကို သွားလျှောက် အဲဒီညက လှိုင်ထိပ်ထား
 ဆေးလာကပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား သိချင်တယ်`
 ဟုစေခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဌာနအုပ် သောင်းညွန့်သည် စစ်သူလျှို့ ဖမ်းဆီး
 ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လွန်စွာ စိုးရိမ်သောက ပွားနေလေ၏။ခကကြာလျှင်
 ငွှေးဦး ကမန်းကတန်း ပြန်ရောက်လာပြီး `လှိုင်ထိပ်ထားဟာ စစ်သူလျှို့နဲ့
 ပတ်သက်နေတာသေချာသွားပြီဆရာ၊ ဆရာတော်ကြီး အဲဒီညကသူ့ကို
 လှိုင်ထိပ်ထား ဘာသွေးဆေးမှ လာမကပ်ဘူးလို့ မိန့်လိုက်တယ်` ဟု
 ဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်သောင်းညွန့် ထုခနဲမတတ်ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်

စိန်မော်ဆိုသော ပုလိပ်ပြန်ရောက်လာပြီး ‘ဆရာမလှိုင်ထိပ်ထား မရှိ
 တော့ဘူး၊ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနဲ့ မနက်က မြို့က ထွက်သွားပြီ၊ သူနဲ့
 အတူ ပါသွားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာက မသံကာစရာ ကောင်းတယ်လို့ မြေ
 ဆိုတဲ့ ဆရာမက ပြော တယ် ‘ ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ်က ဒေါသတကြီး
 အော်ဟစ်ပြီး ‘တော်တော့ ငါတို့ မြို့ပြင်ကားဂိတ်ကို လိုက်ရင်မိနိုင်းသေး
 တယ် ‘ ဟုဆိုကာ ပုလိပ်ဌာနထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်သွားလေ၏။
 ပုလိပ်များကလည်း ဆရာဖြစ်သူအနောက်မှ ပရုန်းသုန်းကား ပြေးလိုက်
 သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လှိုင်ထိပ်ထားသည် ဘတ်စ်ကားမလာသေးသဖြင့် အဝေး
 ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်မောနေလေ၏။ ဘတ်စ်ကားသည် လာ
 သင့်သည် အချိန်ထက် များစွာ နောက်ကျနေ၏။ ဘတ်စ်ကား နောက်ကျ
 လျှင် သေတ္တာထဲတွင် ရှိသောမောင်မိုးအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သဖြင့်
 မိမိလက်တွင်ပတ်ထားသော ဓါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးကို မသိမသာ
 ပွတ်ပြီး ဆုတောင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဝေးဆီမှ ဘတ်စ်ကား
 သည် တအိအိ မောင်းပင်လာသဖြင့် လှိုင်ထိပ်ထားမသိမသာ သက်ပြင်းချ
 လိုက်လေ၏။ ဘတ်စ်ကားရောက်လာသောအခါ သေတ္တာကို ဘတ်စ်ကား

ပေါ်သို့မျက်နှာရှူး စပါယ်ရာ၏ အကူအညီဖြင့် တင်၏။ လှိုင်ထိပ်ထား၏
 သေတ္တာ အလွန်လေးလံသော်လည်း သူမ၏ ချောမောလှပသော ရှုပ်ရှည်
 ကြောင့် စပါယ်ရာသည် လေးလံသော သေတ္တာကြီးကိုပင် တပြုံးပြုံးတင်
 နေလေ၏။ သေတ္တာတင်ပြီးသော အခါ ဘတ်စ်ကားကြီး စက်နီးပြီး ထွက်
 ရန်ပြင်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဋ္ဌာနအုပ်ခေါင်းဆောင်သော ပုလိပ်များ
 လိုက်ပါလာသော မြင်းလှည်း ရောက်ရှိလာပြီး ဋ္ဌာနအုပ်ကဘတ်စ်ကားကို
 ရပ်ခိုင်းလေရာ လှိုင်ထိပ်ထား ရင်ထိတ်သွားလေ၏။ သို့သော် စပါယ်ရာက
 ပုလိပ်များကို မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ဒရိုင်ဘာဘက်သို့လှည့်ကာ
 ‘‘ ပုလိပ်တွေ လိုက်မလို့တားနေတယ်ဆရာ ပိုက်ဆံလည်း ရမှာမဟုတ်
 ဘူး၊ တင်မနေပါနဲ့ဆွဲဆရာ ‘‘ ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘတ်စ်ကားသည် မီးခိုးလုံး
 များထွက်ပြီး စတင် မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဋ္ဌာနအုပ် သောင်း
 ညွန့်သည် ဘတ်စ်ကား ရပ်မပေးသဖြင့် ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုကာ လက်သီး
 လက်မောင်းတန်းပြီး ကျန်ခဲ့လေ၏။

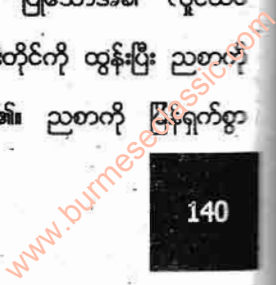
ထိုင်ထိပ်ထားသည် ကားဂိတ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသော
 ဌာနအုပ်ဦးဆောင်သော ပုလိပ်များကို ကြည်ပြီး ပုလိပ်များ မိမိတို့ကို
 သဲလွန်စ ရရှိသွားပြီဟု ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထိုကြောင့် ပုလိပ်များ၏ ရန်
 ရှောင်တိမ်းရန် အရေးကြီးသည်ဟု သုံးသပ်မိပီး မြို့တစ်မြို့၏ အစွန်
 ဘတ်စ်ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်၏။ စပါယ်ရာ၏အကူအညီဖြင့်
 သေတ္တာကြီးကို ကားပေါ်မှ ချလိုက်ပြီးသောအခါ စပါယ်ရာက လှိုင်ထိပ်

ထားကို ကြည့်ပြီး ``သေတ္တာကြီးနဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား `` ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက စပါယ်ရာကို မစိုးရိမ်ရန် လက်ကာ ပြလိုက်ပြီး `` ကျွန်မအမျိုးတွေက ဒီအနီးအနားရွာကပါ။ ခဏ ကြာရင် လှည်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့ရှင် `` ဟုပြောလေရာ စပါယ်ရာက ကားထွက်ရန် `` ဆွဲဆရာရေ `` ဟုအော်လိုက်လေတော့၏။

လှိုင်ထိပ်ထားသည် ကားထွက်သွားသောအခါမှပင် သေတ္တာသော့ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မောင်မိုးကို ထွက်စေလိုက်၏။ မောင်မိုးက သေတ္တာအတွင်းမှ ထွက်လိုက်ပြီး အညောင်းဆန်ကာ `` အခုမှ အသက်ဝဝ ရှုရတော့တယ် `` ဟုပြောလိုက်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်ရသော ဗရပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး `` ကျွန်မတို့ ဇရပ်မှာ ခဏအနားယူမယ်။ နေ့လယ်စာလည်း စားမယ်။ သေတ္တာကြီးကို ချောက်ဖျက်ပစ်ရအောင် ရှင်ထမ်းလာခဲ့ပါ `` ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ မောင်မိုးသည် သေတ္တာကြီးကို ထမ်းပြီး သူမအနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဇရပ်ကြီးသည် အရိပ်ကောင်း စွာ ရရှိသော သစ်ပင်ကြီးများ အောက်တွင်ရှိပြီး အနောက်ဘက်တွင် စမ်းချောင်းလေးကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးတို့သည် သေတ္တာကြီးကို မလှမ်းမကမ်းရှိ ချုံကြီးထဲတွင် ဖွက်ထား လိုက်ပြီး ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ လှိုင်

www.burmeseclassic.com

ထိပ်ထား ဂယ်ယူလာသော နေ့လယ်စာ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များကို စားလိုက်လေ၏။ နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက `ဒီ ဇရပ်ကလူသူ အရောက်အပေါက်နည်းပုံရတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီဇရပ်မှာပဲ တစ်ညလောက် ခိုအောင်းနေပြီး မနက်ဖြန် ဗလာကျောင်းတော်ရှိတဲ့ ရှမ်းပြည်ကို သွားကြမယ်` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးက မိန်းမသား တန်ဖဲ့ ခရီးကြမ်း နှင်နေရသော လှိုင်ထိပ်ထားကို ကြည့်ပြီး `ဆရာမလည်း ကျုပ်ကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေပြီနော်` ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက `မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ဆရာရသေ့က ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါသူတွေကို ကူညီရမယ်ဆိုပြီး အမိန့် ရှိပြီးသားပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေပါပြီ` ဟုဆိုလိုက်လေရာ မောင်မိုးက `ဆရာမရုပ်ရည်လေးနဲ့ အန္တရာယ်များလွန်းတယ်` ဟုဆိုလိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက သက်ပြင်းချပြီး `ဒီနေ့အထိတော့ ကျွန်မလောကကို အခက်အခဲ မရှိဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါလည်း ဆရာရသေ့ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု ကြောင့်လို့ ထင်ပါတယ်` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးတို့သည် ညနေစောင်းသောအခါ စမ်းချောင်းလေး၌ပင် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခဲ့လေ၏။ ညမှောင်ရီသန်းစ ပြုသောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက အသင့် ဂယ်ယူလာသော ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းပြီး ညစာကို ငါးသေတ္တာနှင့် ပေါင်မုန့်ကိုပင် စားကြလေ၏။ ညစာကို ဖြန့်ရှက်စွာ

မင်းပြတ်သူရ

စားရင်း မောင်မိုးက ``ထိပ်ထားက အစစအရာရာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်လာ
 တာပဲနော် ``ဟုချီးမွမ်းလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက ``ကျွန်မက လောက
 ထဲမှာ ကျင်လည်နေတဲ့လူလေး၊ အတွေ့အကြုံတွေက သင်ပေးသွားတယ်
 ``ဟုပြောလေ၏။ ထိုနေ့ညက မောင်မိုးနှင့်လှိုင်ထိပ်ထားသည် စောင်ပါး
 လေး ကိုယ်စီခြုံပြီး ဇရပ်ပေါ်၌ပင် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။

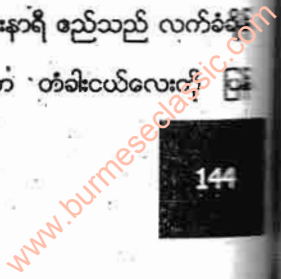
နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မိုးနှင့် လှိုင်ထိပ်ထားသည်
နံနက်စောစောထပြီး လော်ရီကားတစ်စီးကို ကားကြုံလိုက်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့
လေ၏။ ၎င်းတို့သည် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်သော အခါ ဒရိုင်ဘာစပယ်ရာ
တို့နှင့်အတူ နံနက်စာကို စားလေ၏။ နံနက်စာ စားရင်း လှိုင်ထိပ်ထား
သည် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ရာက ၎င်းတို့ကို ညားကာစလင်မယားဟု ထင်မြင်နေ
 လေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် မောင်မိုးတို့သည် လမ်းခရီး အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့်
 ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ မြို့တစ်မြို့၏အစွန်သို့ ရောက်သော
 အခါ၌မူ အနီရောင် အုတ်တံတိုင်း မြင်မြင်ကြီး ကာရံထားသော ဗလာ
 ကျောင်း တော်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ကျောင်းတော်ကြီး၏ အုတ်တံတိုင်း
 အပေါ်ပိုင်းတွင်အနီရောင် စက်ဝိုင်းကြီးများ အစီအရီ ရှိနေလေ၏။

မောင်မိုးက အနီရောင်စက်ဝိုင်းများကို ကြည့်ပြီး `ဘာသဘောလဲ မသိ
 ဘူး` ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက အနီရောင် စက်ဝိုင်းများကို
 ကြည့်ပြီး `ပုဂံမှာ ဆရာမကြီးနဲ့ တွေ့တုန်းက ဆရာမကြီး ဟောတဲ့
 တရားတွေ ကျွန်မနားထဲမှာ စွဲနေမိတယ်။ ဒါဟာ စက်ဝိုင်းတွေ ဟုတ်ပုံ
 မရဘူး။ ကျွန်မအထင် သူညာတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူညာ ဆိုတာ ဘာမှမရှိ
 တဲ့ ဗလာသဘောတရား လို့ ထင်တယ်။ လောကကြီးမှာ ဗလာက အရေး
 အပါဆုံးလို့ဆိုတယ်။ ဗလာဟာ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံတယ်တဲ့။ ဗလာထဲမှာ
 အရာရာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ အနတ္တ သဘောတရားနဲ့ ဆိုင်
 မလားမသိဘူး။ ဆရာမကြီး တရားတွေဟာ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ။
 ကျွန်မတို့ ကြားဖူးနားဖူး ရှိတဲ့ တရားတွေနဲ့ မတူဘူး။ ဥပမာ ဆရာမကြီး

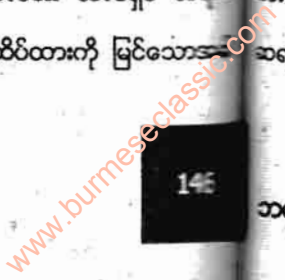
ကျောင်းမှာ အလှူလုပ်မယ်ဆိုရင် ဂုဏ် ပကာသနကို ရည်စူးပြီး ကမ္ဘည်း
 စာတန်းအကြီးကြီးတွေ ရေးထိုးခွင့် မရှိဘူး၊ အလှူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါလှူ
 တယ်ဆိုတဲ့ တကုာစိတ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်အလှူကို နောက်လာ
 နောက်သားတွေ အမှတ်အသားပြုဖို့အတွက် အလွန်သေးငယ်တဲ့ကမ္ဘည်း
 စာတန်းလေးသာထိုးခွင့်ပေးတယ် ။ ဟု ပြောလိုက်လေရာ မောင်မိုးက
 ခေါင်းညိတ်ပြီး ။ ဒါဆိုရင်တော့ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သဘောချင်း တူတယ်၊
 ဆရာတော်ကြီး ဟောဗူးတယ်၊ အချို့လူတွေဟာ လူလယ်ခေါင်မှာ ငါ
 ဘယ်လောက်လှူလိုက်တာ၊ ငါ့အလှူ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ်လို့
 ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ အလှူအပေါ် တကုာစိတ်နဲ့ တွယ်ပြီနေတဲ့
 သဘောလို့ဆိုဖူးတယ် ။ ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဗလာကျောင်း
 တော်၏ အလွန်ကြီးမားသော တံခါးပေါ်ရှိ အလွန်သေးငယ်သော တံတား
 လေးပွင့်သွားပြီး သီလရှင်တစ်ပါး အပေါက်မှ ထွက်လာကာ ။ ဘာကိုစွဲလဲ
 ဒကာလေး ။ ။ ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက ။ ဆရာမကြီး ဒေါ်
 မာလာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ လှိုင်ထိပ်ထားဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရောက်နေတယ်
 လို့ ဆရာမကြီးကို လျှောက်တင်ပေးပါ ။ ဟုပြောလေရာ သီလရှင်က
 ။ ဘယ်လို ဧည့်သည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညနေလေးနာရီ ဧည့်သည် လက်ခံခိုက်
 ရောက်တော့မှ တွေ့ဆုံလို့ရမယ် ။ ဟုဆိုကာ ။ တံခါးငယ်လေးကို ဖြေ

လည်ပိတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မောင်မိုးက သီလရှင်လေး၏ နောက်
ကျောက် ကြည့်ပြီး `ဒါတော့ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ကွာတယ်၊
ကျုပ်တို့ ကျောင်းတွေက ဧည့်သည်ကို တံခါးမရှိ ခါးမရှိ ပင်ထွက်
သွားလာလို့ရတယ်` ဟုပြောလေ၏။ ခဏကြာလျှင် တံခါးငယ်လေး
ပွင့်သွားပြန်ပြီး သီလရှင်ဆရာမလေးအနီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး
`ဆရာမကြီးက ကျောင်းထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်၊ အနောက်က
လိုက်ခဲ့ပါ` ဟုဆိုကာ အနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ မောင်မိုးနှင့်
လှိုင်ထိပ်ထားသည် သူမ၏ အနောက်မှ လိုက်ပါသွားရင်း ကျောင်းဝန်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလေရာ ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းစင်
ကြယ်နေလေ၏။ ထိုပြင် ကျောင်းဝန်း အလယ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော
ကျောက်ပြားငယ်လေးများသည် ပင်လျှင် ပြောင်လက်ပြီး တဖိတ်ဖိတ်
တောက်ပြောင်နေလေ၏။ မောင်မိုးက အံ့သြဟန်ဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တာ
လက်ဖျားခါတယ်ကွ၊ ကျောင်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းလိုက်တာ အမှိုက်လေး
တစ်စတောင် မရှိဘူး `ဟုပြောလေ၏။ ကျောင်းဝန်းအတွင်း အမှိုက်လှဲ
ကျင်းနေသော သီလရှင်များကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးက အမှိုက်လှဲ
ကျင်းနေသော သီလရှင်များကို ကြည့်ပြီး `သီလရှင်တွေ အမှိုက်လှဲနေ
တာ ထူးဆန်းတယ်၊ သူတို့ဟာ ခေါင်းတွေကို ငုံ့ပြီး အမှိုက်လှဲတဲ့ အလုပ်

ကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ငဲ့စောင်းလို့တောင် မကြည့်ဘူး။
 ``ဟုပြောလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက သီလရှင်များကို ကြည့်ပြီး ``သူတို့
 ဟာ ရိုးရိုးတန်း အမှိုက်လွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လုပ်ရင်း တရားကျင့်
 နေတာ။ ဆရာမကြီးနဲ့ ပုဂံမှာတွေ့တုန်းက သူတို့ တရားကျင့်ပုံကို
 ပြောပြဖူးတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အာရုံကို နှစ်ထားပြီး အခြား အာရုံတွေ
 မဝင်အောင် ထိမ်းချုပ်တဲ့နည်းနဲ့ တရားကျင့်လို့ ရတယ်ဆိုပဲ `` ဟုပြော
 လေရာ မောင်မိုးက တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး ``ဒီလို တရားကျင့်တာမျိုး
 တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး `` ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးတို့သည် သီလရှင်လေး အနောက်သို့ လိုက်လာရင်း ကျောင်း
 တော်ကြီး၏ ကျယ်ဝန်းမှုကို သတိပြုမိ၏။ ထိုနောက်စမ်းချောင်းလေးကို
 အုတ်တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းပြီးနောက် လှပသော သစ်သားအိမ်ငယ်
 လေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သီလရှင်လေးသည် အိမ်လေးဆီသို့
 ဝင်ရောက် သွားပြီး ဆွဲတံခါးလေးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငြောင်
 လက်နေသော ကြမ်းပေါ်တွင် ဖုံလေးတစ်ချပ်ခင်းပြီး ထိုင်နေသော
 သီလရှင်ဆရာမကြီး တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သီလရှင် ဆရာ
 ကြီးသည် ဥပတိရုပ် အလွန်ကောင်းပြီး လှိုင်ထိပ်ထားကို မြင်သောအခါ

လှိုင်ထိပ်ထားလာမယ် ဆိုတာ အလိုလို သိနေပြီးသားပါ။ လှိုင်ထိပ်ထားနဲ့အတူ အဖော်တောင်ပါသေးတယ်နော်။ ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက ဆရာမကြီးကို ကြည့်ပြီး ဆရာမကြီးက ဘယ်လိုသိနေသလဲ။ ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဆရာမကြီးက ဗလာထဲမှာ နေရင် အရာရာကို ကြိုတင်သိမြင်ပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက

ဗလာကို စိတ်ဝင်စားလို့ ကျွန်မလည်း လာခဲ့တာပဲ။ ဗလာကို ပြောပြပါလား။ ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဆရာမကြီးက ဗလာကို ဖော်ပြလို့ မရဘူး။ ဖော်ပြလိုက်တာနဲ့ ဗလာဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်။ စကားလုံးနဲ့ ဖော်ပြလို့လည်း မရဘူး။ ဗလာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုချင်လို့ မရဘူး။ လိုချင်နေသရွေ့ ဆုံးရှုံးနေမှာပဲ။ နောက်ျားမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဒီကျောင်းတော်မှာ လှိုင်ထိပ်ထားကို တခါမရှိ ခါးမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးနိုင်ပေမဲ့ ဟောဒီက မောင်ရင်လေးကိုတော့ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးသည် မိမိလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မိန်းမသားများသာ ရှိသော ဗလာကျောင်းတော်တွင် လက်မခံလိုကြောင်း ရိပ်စားမိလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လှိုင်ထိပ်ထားက ပင်ရောက်ပြီး သူ့ကို ဆရာမကြီးရဲ့ ကျောင်းမှာ အလုပ်တစ်ခုပေးလိုက်ရင် မဖြစ်ဘူးလား။

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဆရာမကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး 'အလုပ်တစ်ခု ဟုတ်လားဒါဆိုရင်တော့ ပေးနိုင်တာပေါ့။ မောင်ရင်လေး လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ လို တယ်ကျုပ်တို့ ဗလာကျောင်းတော်မှာ လုံခြုံရေးလိုအပ်နေတယ်။ လုံခြုံရေး အလုပ်ကို မောင်ရင်လုပ်နိုင်မလား လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ရင်ကို ဗလာကျောင်းတော်မှာ နေခွင့်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မောင်ရင်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး အတွက် ဗလာကျောင်းတော်က တာဝန်ယူပါတယ်။ မောင်ရင်အတွက် လုပ်ခလစာကို မောင်ရင် မနှစ်နာအောင်ပေးမယ်' ဟုပြောလိုက်လေရာ မောင်မိုးသည် ဗလာကျောင်းတော်တွင် နေထိုင်လို သော လှိုင်ထိပ်ထား ၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်စည်းသော အနေဖြင့် ဆရာမကြီး၏ စကားကို လက်ခံ လိုက်လေ၏။ ဆရာမကြီးက သီလရှင်ငယ်လေးကို ခေါ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထား အား ကျောင်းတွင်းရှိ အဆောင်ငယ်လေးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မောင်မိုးဘက်သို့ လှည့်ပြီး

မောင်ရင်ကတော့ ယောက်ျားစစ်စစ် တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အတွက် ကျောင်းဆောင် မှာနေထိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ကျောင်းရဲ့ အနောက်က အိမ် ငယ်လေးမှာ နေထိုင်ရမယ်။ မောင်ရင် မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး ဗလာ ကျောင်းတော်ရဲ့ တံခါးမကြီးမှာ အစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူရမယ်။

မင်းမြတ်သူရ

ကျောင်းဆောင်တံခါးကြီးရဲ့ အနီးမှာ မောင်ရင်နားနေဖို့ အစောင့်ရုံလေး ဆောက်ပေးမယ် `ဟုပြောလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာသည် အလွန် စေ့စပ်သူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။မောင်မိုးနှင့် လှိုင်ထိပ်ထား သည် မိမိတို့ နေထိုင်ရန် နေရာ အသီးသီးသို့ ထွက်ခွါခဲ့လေ၏။

ညနေခင်းထမင်းစားဆောင်တွင် မောင်မိုးနှင့် ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထား တွေ့မြင်ခွင့်ရလေ၏။လှိုင်ထိပ်ထားက မောင်မိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး `ရှင်ကို ကြိုတင်တိုင်ပင် မထားဘဲဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာဆီမှာ အလုပ် တောင်းမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ကျွန်မလည်း ဆရာမကြီးနဲ့ တွေ့မှ အကြံ ပေါ်လို့ပါ။ရှင်မှာပုလိပ်တွေရဲ့ ရန်က ရှိသေးတော့ ဗလာ ကျောင်းတော်မှာ ခက ခိုအောင်းနေတာ ကောင်းပါတယ်။ကျွန်မလည်း ဗလာကျောင်းတော် မှာ နေပြီး ဆရာမကြီးရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို လေ့လာချင်သေးတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့ ဗလာ သဘောထားတွေထဲမှာ ဓမ္မရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ရှင်လည်း ကျောင်းတော်မှာ မပျော်တဲ့အချိန်မှာ ဆရာမကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ရှင်သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ခွင့်တောင်း ရော မလိုပါဘူး။ နုတ်ဆက်ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ တကယ်တော့ လူတွေ ဘာ ခွဲခွါရမဲ့အတူတူ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နုတ်ဆက်နေတာ

www.burmeseclassic.com

အပိုပါပဲ။ အိမ်ရှင် မရှိဘူး အာလုံး ဧည့်သည်တွေပဲလေ `` ဟုပြောလေ၏။
 မောင်မိုးက လှိုင်ထိပ်ထား၏ နားလည်ရခက်သော စကားကို နား ထောင်
 ပြီး `` ဆရာမ ဒီကျောင်းမှာ နေနေမဲ့အတူ ကုသိုလ်ရအောင် သီလရှင်
 ဝတ်လိုက်ပါလား `` ဟုနောက်ပြောင်လိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက မောင်မိုး
 ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး `` ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကို
 မမြင်ချင်တော့ဘူးလား။ ကုသိုလ်ရခြင်း မရခြင်းဟာ ကျွန်မခေါင်းပေါ်က
 ဆံပင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်
 လို့ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကျွန်မစိတ်ကူး မရှိဘူး `` ဟု
 ပြောလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် မောင်မိုးသည် သီလရှင်ကျောင်း၏ အစောင့်အဖြစ် လုပ်ကိုင်
 ရင်း ပုလိပ်များလက်မှ ရှောင်တိမ်းနေလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားသည် သီလ
 ရှင်ကျောင်း၌ ဆရာမကြီး၏ တရားဓမ္မကို နာယူရင်း ဗလာတရားတော်
 များကို လေ့လာနေလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားသည် ဗလာတရားတော်၏
 နက်ရှိုင်းသောသဘောကို လေ့လာရင်း ပိုမို စိတ်ဝင်စားပြီး ဉာဏ် အလင်း
 ရောက်အောင် ကျင့်ကြံနေလေ၏။ ဗလာကျောင်းတော်၌ မောင်မိုးကဲ့သို့
 သီလရှင်ကျောင်း၌ အခကြေးငွေယူပြီး လုပ်ကိုင်နေသော မတင်လှဆိုသူ

တစ်ယောက်ရှိ၏။ မတင်လှသည် ဗလာကျောင်းတော်၏ သီလရှင် သုံးရာ
 ကျော်၏ စားရေးသောက်ရေးအတွက် တာဝန်ယူထားသူ ဖြစ်၏။
 မတင်လှသည် မြို့ထဲတွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး သီလရှင်များ စားသောက်ရန်
 နေ့စဉ်လာရောက် ချက်ပြုတ်ပေး နေလေ၏။ မတင်လှသည် မောင်မိုးကို
 ရန်လိုမုန်းထားစိတ်ထားသူဖြစ်ပြီး ကျောင်းတော်၌ တစ်ဦးတည်း ချယ်
 လှယ်လိုသူ ဖြစ်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက မတင်လှ၏ အမှုအကျင့်ကို မကြိုက်
 သောကြောင့် သတိထားဆက်ဆံရန် ပြောလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထားက တရုတ်ခေါက်ဆွဲကြော်
 စားချင်သည်ဆိုသဖြင့် မြို့တွင်းရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ သွားရောက်ပြီး
 ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ် ဝယ်လေတော့၏။ ခေါက်ဆွဲကြော် နေ့စဉ် ဆိုင်၏
 အခန်းတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားပြောသံကို ကြားဖူးသလို
 ရှိသဖြင့် နားစွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မတင်လှဆိုသော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း
 သိရလေ၏။ မောင်မိုးသည် ခန်းဆီးကို မသိမသာ လှုပ်ပြီး ချောင်း ကြည့်
 လိုက်ရာ မတင်လှနှင့် မိန်းမလျာတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
 မိန်းမလျာက မတင်လှကို လေသံတီးတိုးဖြင့် `ဟဲ့.. ကောင်မ ငါတော့
 မစောင့်ချင်တော့ဘူးဟယ်၊ ငါတို့ ဒီလအတွင်းမှာပဲ လှုပ်ရှားကြတော့

မယ် `ဟုဆိုကာ ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်များကို တိုင်ပင်လေရာ
 မတင်လှနှင့် အပေါင်းအပါများသည် ဗလာကျောင်းတော်မှ ရွှေဒဂါး
 သေတ္တာကို ခိုးယူဖို့ ကြံစည်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ မောင်မိုးသည်
 အလွန်အရေးကြီးသော သတင်းကြောင့် ခေါက်ဆွဲကြော် ကြော်ခြင်းကို
 ပြီးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ဗလာ ကျောင်းတော်သို့ တက်သုတ်ရိုက်ပြီး
 ပြန်ခဲ့လေ၏။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားနှင့်
 တွေ့ဆုံပြီး မတင်လှတို့၏ ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကို ပြောပြလေ၏။
 မတင်လှက သက်ပြင်းချပြီး `ကျွန်မ ဒီမိန်းမရဲ့ ရုပ်သဏ္ဍန်ကို ကြည့်ပြီး
 မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျောင်းတော်ကို ရောက်နေတယ်လို့
 ထင်သားပဲ `ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး `ကျုပ်တို့
 ဆရာမကြီးကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား `
 ဟုဆိုလိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက ခေါင်းခါယမ်းပြီး `ဆရာမကြီးကို ပြော
 လိုက်ရင် ကျန်သီလရှင်တွေ သိသွားပြီး မတင်လှ ရိပ်မိသွားနိုင်တယ်။
 ကျွန်မတို့ ဘာသာ မတင်လှရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့် ဦးမယ် `
 ဟုဆိုလိုက်၏။ မောင်မိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး `ဗလာကျောင်းတော်လို
 နေရာမျိုးဟာ ရွှေဒဂါးသေတ္တာနဲ့ မအပ်စပ်သလိုပဲ ` ဟုဆိုလိုက်၏။

လှိုင်ထိပ်ထားက ခေါင်းခါယမ်းပြီး ဆရာမကြီးကို တစ်လွဲမမြင်ပါနဲ့ရှင်၊
 ဆရာမကြီးတို့ သီလရှင်တွေ အနှစ်နှစ် အလလ အလှူခံပြီး စုဆောင်း
 ထားတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေပါ။ သုညကျောင်းတော်ကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
 ကြာမြင့်တဲ့အတွက် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ရုံမကဘူး၊ ကျောင်းတော်ကြီးကို
 သာသနာအကျိုးအတွက် တိုးချဲ့ဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ ဆရာမကြီးဟာ
 ဗလာကျောင်းတော်ကြီးကို တိုးချဲ့ချင်တဲ့ အိပ်မက်အကြီးကြီး ရှိတယ်။
 ဗလာကျောင်းတော်ကြီးကို မတိုးချဲ့ရဘဲ သူသေသွားမယ် ဆိုရင်တောင်
 အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမကြီးက ရွှေဒဂါးသေတ္တာကို ဘုရား
 ခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတာ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မတို့
 ဗလာကျောင်းတော်ကြီးက ရွှေဒဂါးသေတ္တာကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်
 ရမယ် ``ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်
 လိုက်ပြီး ``ဟုတ်တယ်။ ဗလာကျောင်းတော်ကြီး အသစ်ပြန်လည် တည်
 ဆောက်နိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ ကာကွယ်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်
 ရှိတယ် `` ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်တစ်နေ့မှစပြီး မတင်လု၏ ခြေလှမ်းများကို
 စောင့်ကြည့်လေရာ မတင်လုသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ မကြာခဏ

သွားရောက်ပြီး လူနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။
 မောင်မိုးသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှိ စားပွဲထိုးလေးကို တည်အောင်ပေါင်းပြီး
 မတင်လှ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ကြံလေ၏။ မောင်မိုးသည်
 စားပွဲထိုး လူငယ်နှင့် ခင်မင်အောင် ပေါင်းသင်းရင်း ဈေးသို့ အတူတူ
 သွားရာမှ လူငယ်သည် ဂီတပါသနာပါသူဖြစ်ပြီး ကုလားကုန်စုံဆိုင်ရှိ
 ဘာဂျာ တစ်လက်ကို အလွန်လိုချင်နေကြောင်း သိရ၏။ မောင်မိုးသည်
 ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး လူငယ်အလွန်လိုချင်နေသော ဘာဂျာ
 ကို ကုလားကုန်စုံဆိုင်မှ ဝယ်ပေးလိုက်သောအခါ လူငယ်သည် မောင်မိုး
 ၏ လူဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုကြောင့် မတင်လှနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့သူ နှစ်ဦး၏
 အကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိရလေ၏။ လူငယ်၏ စုံစမ်းချက်အရ မတင်လှနှင့်
 ချိန်းဆိုတွေ့သူ နှစ်ဦးမှာ မိန်းမလျှာ လှလှနှင့် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဖိုးထူး
 ဆိုသူဟု သိရလေ၏။ မိန်းမလျှာလှလှသည် မြို့ပေါ်တွင် နတ်ကနား
 ပွဲများ ကျင်းပလေ့ရှိသော နတ်ဝင်သည် တစ်ဦးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။
 ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ဖိုးထူးသည် အနီးအနားမြို့မှ ဖြစ်ပြီး ဗလကျောင်း
 တော်ကို ဖောက်ထွင်းမှု လုပ်ရန် မကြာခဏ ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြောင်း
 သိရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

စားပွဲထိုးလူငယ်သည် မတင်လှတို့ သုံးဦး ဆွေးနွေးသည်အခါ အခန်း
 အပြင်မှ မယောင်မလည်လုပ်ပြီး နားထောင်လေရာ လာမည်လကွယ်ည
 တွင် ဗလာကျောင်းတော်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ပြီး ရွှေဒဂါး
 သေတ္တာကို ခိုးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ မောင်မိုးသည် အဖိုးတန်
 သတင်းကို ရရှိသောအခါ ဗလာကျောင်းတော်သို့ ပြန်ပြီး လှိုင်ထိပ်ထားနှင့်
 တိုင်ပင်သောအခါ လှိုင်ထိပ်ထားက ``သူတို့ အကြံအစည်ကို ကျွန်မ
 တို့ကြိုသိပြီဆိုတော့ အစီအစဉ်တွေ ကြိုဆွဲလို့ ရတာပေါ့ `` ဟုပြောလေရာ
 မောင်မိုးက ``ကျုပ်တို့က ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာကို မပြောဖူးလား `` ဟု
 မေးမြန်းလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက ``ပူလောင်မှုတွေကို ဗလာကျောင်း
 တော်ကို တတ်နိုင်သမျှ မပေးချင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ အစွမ်းနဲ့ပဲ ကာကွယ်
 လိုက်ချင်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက မတင်လှကို လက်ရ ဖမ်းဖို့ ကြံစည်
 မယ်။ ရှင်က ဖောက်ထွင်းဂိဇာ ဖိုးထူးနဲ့ မိန်းမလျာကို ဖမ်းဖို့ တာဝန်ယူ ``
 ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးက သူ၏ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ``ကျုပ်ရအောင်
 ဖမ်းပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အမှားအယွင်း မရှိအောင် တိုင်ပင်မှဖြစ်မယ်။
 သူတို့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ကတော့ ဘုရားခန်းထဲက ရွှေဒဂါး သေတ္တာ ထည်
 ထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာပဲ `` ဟုပြောလေရာလှိုင်ထိပ်ထားက စာရွက်ကြီး
 တစ်ရွက်ကို ယူပြီး ဗလာကျောင်းတော်၏ မြေပုံကို အကြမ်းဆွဲကာ

သူတို့ရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ ဘုရားခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာဆိုတာ ကြိုသိ
နေတာ ကျွန်မတို့ဘက်က အားသာချက်ပဲ။ ထိုနောက်တွင်မူ သူခိုးများကို
ဖမ်းဆီးရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။ အတန်ကြာအောင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
ပြီးနောက် သူခိုးများကို ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းကို ရလေ၏။

လကွယ်ညသို့ နီးကပ်လာသောအခါ မတင်လှသည် အရင်နေ့များကဲ့သို့
မြို့သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဗလာကျောင်းတော်၌ပင် ညအိပ်ကြောင်းတွေ့ရလေ
၏။ မတင်လှသည် ထိုရက်များအတွင်း ဘုရားခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်မည်
ဟု အကြောင်းပြကာ မကြာက ဝင်ကြောင်းလည်း တွေ့ရလေ၏။

လကွယ်ည သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မတင်လှသည် ကြို
တင် စီစဉ်ထားသည် အတိုင်းပင် ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ အုတ်နံရံကို
လှေခါးထောင်ပေးပြီး ဖောက်ထွင်းသမားဖိုးထူး ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ကူညီ
ပေးလေ၏။ မိန်းမလျှာလှလှက မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် ကျောင်းပြင်ပ၌
စောင့်ကြပ်ပေးနေလေ၏။ မိန်းမလျှာလှလှ မြင်းလှည်းအနီးတွင်စောင့်
နေစဉ် လှည်းအနီးသို့ လူတစ်ဦး ခြည်းကပ်လာသဖြင့် ဖောက်ထွင်းသမား
ဖိုးထူးဟု ယူဆကာ လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ‘‘ဖိုးထူး မြန်လှသည်လား’’
ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အမှောင်ထဲမှလူက မိန်းမလျှာလှလှ အနီးသို့

www.burmeseclassic.com

ကပ်သွားပြီး ဖိုးထူးမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ထောင်ထဲပို့မဲ့လို့ ဟုဆိုကာ လှလှ၏ ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့် တအားဆောင်ကန်လိုက်ရာ လှလှသည် ပေါင်ကြားကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး အားခနဲ အော်ကာမေ့မြောသွားလေ၏။ ထိုအခါ အမှောင်ထဲကလူက လှလှကို ကြိုးဖြင့်တုတ်ပြီးနောက် ခြံထဲသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။

ဖောက်ထွင်းသမား ဖိုးထူးသည် မတင်လှက ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများရှိသော ဗလာကျောင်းတော်၏ ဘုရားခန်းထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် မီးခံသေတ္တာကို ကျမ်းကျင်စွာ ဖွင့်လှစ်လိုက်နေလေရာ ခဏအကြာတွင် မီးခံသေတ္တာပွင့်သွားလေ၏။ သေတ္တာထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာငယ်လေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လေချွန် လိုက်လေ၏။ ဗလာကျောင်းတော်တွင် အဖိုးတန် ရွှေဒင်္ဂါး သေတ္တာ ရှိသည် ဆိုသော သတင်းကို သူအတိအကျ ရရှိသည်။ အချိန်မှစပြီး ဗလာကျောင်းတော်သို့ တစ်ဦးတည်း ဝင်ထွက်ခွင့် ရရှိသူ မတင်လှကို ကပ်ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ မတင်လှနှင့် ရင်းနှီးရန်အတွက် ထိုမြို့တွင် ရှိသောမိန်းမလျှာလှလှ၏ အကူအညီယူရ၏။ မိန်းမလျှာလှလှသည် ကနားစီးအလုပ်ကို သာမက အောင်သွယ်

အလုပ်မျိုးစုံကိုလည်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မိန်းမလျာလှလှ၏ အကူအညီဖြင့် မတင်လှကို ရှည်းကပ်ကာ မိန်းမလျာ၏ အိမ်မှာပင် မတင်လှကို သိမ်းသွင်းခဲ့ရ၏။ ထို စီမံကိန်းအတွက် လပေါင်းရင်းနှီးခဲ့ရ ၏။ ယခု မိမိ၏ ကြိုးစားမှု အသီးအပွင့် အဖြစ် လက်ထဲသို့ ဗလာကျောင်း တော်၏ ရွှေဒဂါးသေတ္တာ ရရှိနေပေပြီ။ ဖောက်ထွင်းသမားရွှေထူးသည် မိမိလက်သို့ ရွှေဒဂါးသေတ္တာ ရရှိသည်နှင့် မတင်လှနှင့် မိန်းမလျာကို ခေါက်ထားပြီး အပေးသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ထား၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မတင်လှသည် ရွှေထူး၏ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ‘‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ကျွန်မတို့ အောင်မြင်သွားပြီ’’ ဟုဆိုလိုက်ရာ ရွှေထူးက မတင်လှကို ပွေ့ဖက်နှမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး ‘‘ကိုယ်တို့ မကြာမီ ပြန်ဆုံကြမယ်၊ အခုတော့ ကိုယ်သွားတော့မယ်’’ ဟုဆိုကာ ကျောင်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လေ၏။ ရွှေထူးသည် မတင်လှ ပြင်ဆင်ထားသော လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ဗလာကျောင်းတော် အုတ်တံတိုင်းသို့ ကျော်တက်လိုက်၏။ ရွှေထူးသည် လှေခါးပေါ်မှ တွယ်ဆင်းနေစဉ် မြေပေါ်မှ စောင့်နေသော လှလှက ‘‘သေတ္တာပေး’’ ဟုဆိုသဖြင့် သေတ္တာကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး လှေကားပေါ်မှ နောက်ပြန်ဆင်းလိုက်၏။ ရွှေထူးမြေပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ မိန်းမလျာလှလှကို ကြည့်ပြီး ‘‘ငါတို့ဒီကနေ ပြေးကြမယ်ဟေ့’’

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

ဟုဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ လှလှက `ပြေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျားထောင်
ထဲသွားရတော့မယ် ` ဟုဆိုသဖြင့် ရွှေထူးသည် လှလှကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မှောင်ထဲတွင် စောင့်နေသူသည် မိန်းမလျှာ
လှလှ မဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ ထိုကြောင့် အံ့သြဟန်ဖြင့်

`မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ ငါ့သေတ္တာပေးစမ်း ` ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ လှစိမ်းက ရွှေထူး၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်
ပြီး `ကျုပ်က ဗလာကျောင်းတော်ရဲ့ တခါးစောင့်ပဲဗျ။ ကျောင်းတော်ရဲ့
ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားထိလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျား ထောင်ထဲကိုပဲ သွားလိုက်တော့
` ` ဟုဆိုကာ မောင်မိုးက ရွှေထူး၏ ခေါင်းကို ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် ဒိုင်း
ခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။ ရွှေထူးသည် မျက်လုံးထဲတွင် ကြယ်မြင်လမြင် ဖြစ်ပြီး
မေ့မြောသွားလေ၏။

မတင်လှသည် ဖောက်ထွင်းသမားရွှေထူး အောင်မြင်သွားသည်အတွက်
အလွန် ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ သူမသည် ကျောင်းတော်ကြီးတွင် တစ်လခန့်
ဟန်ပြလုပ်ပြီး သူ၏ချစ်သူရွှေထူး နောက်သို့ လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ထားလေ၏။ မတင်လှသည် ဘုရားခန်းမှ ထွက်ပြီး သူမ၏ အခန်းသို့
ဟန်မပျက်ပြန်နေရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ၏ အနောက်မှ အသံလိုလို

www.burmeseclassic.com

ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထား ဆိုသော မိန်းမကို
 တွေ့သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မတင်လှက လေသံတုန်တုန် ယင်ယင်
 ဖြင့် 'ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ' ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက
 'ကျောင်းတော်ရဲ့ ရတနာတွေကို ခိုးတဲ့အတွက် ရှင်မှာအပြစ်ရှိတယ်။
 ရှင်အပြစ်ကို ရှင်ခံရမယ်' ဟုဆိုလိုက် ရာ မတင်လှက တုန်လှုပ်သွားပြီး
 'ငါ့က ဘာရတနာခိုးလို့လဲ၊ နှင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ သွားစမ်း'
 ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားက မတင်လှကို စကားအပိုမပြော
 တော့ဘဲလက်ထဲရှိ တုတ်ဖြင့်ခေါင်းကို လွှဲရိုက်လိုက်ပြီး 'ရှင်သာ ထောင်
 ထဲကိုသွားရမှာ' ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နနက်တွင် သီလရှင်ဆရာမကြီးဒေါ်မာလာသည် ရွှေဒဂါး
 သေတ္တာ ဖောက်ထွင်းခံရခြင်း အကြောင်းကို သိရှိသွားပြီးနောက်
 မောင်မိုးတို့ကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်သွားပြီး 'ဗလာကျောင်းတော်
 ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး တိုးချဲ့ဖို့ဟာ ဆရာမကြီးရဲ့
 အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်ပါ။ အခုလို အနှစ်နှစ်အလလက ဆရာမ
 ကြီးတို့ သီလရှင်လေးတွေ အလှူခံပြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတွေ ဖောက်
 ထွင်းခံရမယ်ဆိုရင် ဆရာမကြီးတို့ ကျောင်းတော်တစ်ခုလုံး ကံဆိုး

မိုးမှောင်ကျမှာပါ။ အခုလို ရွှေဒဂါးတွေ သူခိုးလက်က ပြန်ရပြီး သူခိုး တွေ
ကို ပုလိပ်လက်အပ်နိုင်တာ မောင်မိုးနဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်
ပါပဲ။ ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက ``တပည့်တော်မတို့က ဗလာ
ကျောင်းတော်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူလို့
မဆုံးပါဘူး။ တပည့်တော်မတို့ကို ဗလာကျောင်းတော်မှာ ခိုလှုံစေပြီး
တရားဘာဝနာတွေ ကြားနာခွင့် ရတာကို ကျေးဇူးတင် ပမ်းမြောက်မိပါ
တယ်။ ဆက်လက် ခိုလှုံခွင့်ပေးဖို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟုဆိုလေ
၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာက ဆက်လက်ပြီး ``လှိုင်ထိပ်ထားကို ဗလာ
ကျောင်းတော်က အမြဲ ကြိုဆိုပါတယ်။ ဗလာကျောင်းတော်မှာ လူပတ်
ကြောင်နဲ့ နေမယ်ဆိုရင်လည်း နေခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ဗလာ
ကျောင်းတော်ရဲ့ ဘဝမီးအိမ်အဆောင်လေးကို လှိုင်ထိပ်ထားကို အပိုင်
စားပေးပြီးနေထိုင်ခွင့် ပြုပါတယ်။ ဟုပြော လေရာ မောင်မိုးသည် လှိုင်
ထိပ်ထား၏ သဘောကို မြင်မိပြီး ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသယောင်
ခံစားရလေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားသည် ဗလာကျောင်းတော်၏ ဒဿနတရား
များကို ယုံကြည် သက်ဝင်ပြီး တရားတော်၌ပင် မွေ့လျော်တော့မည်
ထင်၏။ မောင်မိုးသည် ဗလာကျောင်းတော်၌ လှိုင်ထိပ်ထားနှင့်အတူ လ
ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် သူမကို သံယောဇဉ် တွယ်မိနေပြီ ဖြစ်

၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သီလရှင်ဆရာမကြီးက မောင်မိုး၏ ဘက်သို့ လှည့်ပြီး `ဒကာလေးလည်း ဗလာကျောင်းတော်မှာ ပျော်နေပြီလား` ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ မောင်မိုးသည် ဆရာမကြီး၏ အမေးကို ဖြေရန် တွေဝေသွားလေ၏။ သူသည် လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် အတူတူ နေထိုင်ပြီး သံယောဇဉ် တွယ်ပြီခဲသော်လည်း မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက်များလည်း ရှိနေသေး၏။ ထိုရည်မှန်းချက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အတွက် သံယောဇဉ်ကိုလည်း ဖြတ်သင့်လျှင် ဖြတ်နိုင်ရပေမည်။ သံယောဇဉ်ဟူသည် ကြီးတစ်ချောင်းဆိုလျှင် ထိုကြီးကို ဖြတ်သင့်သည် အချိန်တွင် ဖြတ်တောက်နိုင် ရပေမည်။ ထိုကြောင့် မောင်မိုးသည် အထစ်ထစ်အဝေါ့ဝေါ့ဖြင့် `တပည့်တော်ဗလာကျောင်းတော်မှာ မပျော်တော့ဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖို့ပါ။ တပည့်တော် ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့အတွက် ကြိုးစားချင်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတော်က ထွက်ခွာခွင့်ပြုပါ` ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားသည် မောင်မိုး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ သီလရှင်ဆရာမကြီးက `မပျော်တော့လည်း တားလို့မရပါဘူး၊ တကယ်တော့ လောကမှာ တားခြင်းရပ်ခြင်း ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး၊ မောင်မိုး ကျောင်းတော်က ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျောင်းတော်အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့အတွက်

ဆရာမကြီးက ပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုပါရစေ` ဟုပြောကာ ကျောင်းဆောင်ထဲ
သို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆရာမကြီးသည် ယွန်း
သေတ္တာလေး တစ်လုံးကို ယူပြီး ပြန်ထွက်လာလေ၏။ မောင်မိုးက ယွန်း
သေတ္တာလေးကို ကြည့်ပြီး `အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုရင်တော့ တပည့်တော်
လက်မခံပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ` ဟုဆိုလိုက်၏။ ဆရာမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး
`အဖိုးတန် ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်.. ပေပုရပိုဒ် လေးတစ်ချပ်ပါ`
ဟုဆိုကာ မောင်မိုးအားအနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ပေပုရပိုဒ်လေးဖွင့်ပြလေ၏။
ဆရာမကြီးက ဆက်လက်ပြီး `ဆရာမကြီးရဲ့ အဘိုးက နန်းတွင်းက
သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ အဘိုးဟာ နန်းတွင်းမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့
သွေးဆေးတော်ကြီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လျှို့ပုတ်ပြီး သိမ်းဆည်း ထားခဲ့
တယ်။ သူ့ရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်ကို နန်းတွင်းသွေးဆေးတော်ကြီးကို လက်
ဆင့်ကမ်းပြီး အသုံးပြုစေလိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဖေဟာ ဆေးသမား
တော် အလုပ် ကို ပါသနာ မပါဘဲ ပန်းသိုဇော်ဘွားကြီး ဦးအောင်မြတ်ရဲ့
နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတပ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် နန်းတွင်းသွေး
ဆေးတော်ကြီးကို အသုံးမပြုဘဲ ဆရာမကြီးပဲ လျှို့ပုတ်ပြီး သိမ်းဆည်း
ထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဆေးနည်းလေးကို ဆရာမကြီးက မောင်မိုးကိုပြန်မျှပေ

ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီနန်းတွင်းဆေးနည်းတော်ကြီးကို အသုံးပြုပြီး အများ
အကျိုးအတွက် အသုံးပြု စေချင်ပါတယ်` ဟုပြောလေ၏။

မောင်မိုးက ဆရာမကြီး စကားကို နားထောင်ပြီး `အများအတွက် အကျိုး
ရှိမယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ကြီးစားပြီးဖြန့်ဝေပါ့မယ်။ အမြတ်လည်း
အနည်းအကျဉ်းပဲ ယူပါ့မယ်` ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ပုရပိုဒ်ထဲမှ
ဆေးမြစ် ဆေးဥများကို ကူးယူပြီး မြန်မာဆေးဆရာတစ်ဦးကို အကူအညီ
တောင်းပြီး ရှာဖွေလေရာ ဆေးမြစ်ဆေးဥများကို ရရှိလေ၏။

မောင်မိုးသည် ဆေးမြစ်ဆေးဥများနှင့်ကိုယ်တိုင် သွေးဆေးတော်ကြီးကို
ဖော်စပ်ပြီး သောက်ကြည့်ရေ၏။ ထိုသို့ သွေးဆေးတော်ကြီးကို ဖော်စပ်ပြီး
ကိုယ်တိုင်သောက်ကြည့်လေရာ ထိုဆေးကို စတင်သောက်သည် နေ့မှာ
ပင်စားဝင်အိပ်ပျော်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် ရောက်သောအခါ အားအင်
ပြည့်ဖြိုးနေသလို ခံစားရလေ၏။ သွေးဆေးတော်ကြီး၏ ထူးခြား အစွမ်း
ထက်သည် အာနိသင်များကို သောက်ကြည့်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းသိသိ
သာသာ ခံစားရလေ၏။ မောင်မိုးသည် နန်းတွင်း သွေးဆေးတော်ကြီး၏
အစွမ်းကို အလွန်သဘောကျသွားပြီး ပြည်သူများ သောက်သုံးနိုင်ရန်
ဖော်စပ်ရောင်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်

ကျေးဇူးရှင် ဆရာမကြီး သောက်သုံးရန် သွေးဆေးကို ဖော်စပ်ပြီး ဦးစွာ ဆက်ကပ်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထား သောက်သုံးရန်လည်း သွေးဆေးဖော်စပ် ပေးခဲ့၏။ ထိုနောက်တွင် မောင်မိုးသည် မိမိ၏ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ဗလာကျောင်းတော်ကို စွန့်ခွာရန် စီစဉ်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် မိမိဖူးစာ မှန်ရင် ပြန်ဆုံမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

မောင်မိုး ဗလာကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာကာနီးတွင် လှိုင်ထိပ်ထားသည် ရထားလုံးကို သူမကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကားဂိတ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မောင်မိုးက ``တစ်နေ့ သူဌေးဖြစ်မှ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့`` ဟုဆိုလိုက် ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက ``ဘဝဆိုတာ.. မီးအိမ်တစ်လုံးလို လင်းလက် တောက်ပ နေတယ်လို့ ကျွန်မမြင်မိတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘဝ မီးအိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မီးအိမ်ကို ကိုယ် ထွန်းညှိကြတယ်။ မီးအိမ်ရဲ့ အစင်းကွာခြားသွားတာက ဘဝ အပေါ် ထားရှိတဲ့ သဘောထားကြောင့်ပဲ။ ရှင့်ရဲ့ ဘဝအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားကွာခြား တယ်။ ဒီလိုပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားတွေ ကွာခြားကြတယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ်သန်ရာ ဘဝ

မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိနေကြတယ်။ ကိုယ်ရဲ့ အလင်းအိမ်ကိုပဲ ကိုယ်အမှန်လို မြင်ကြတယ်။ ဒီလို မြင်တာလည်း ကိုယ်ရှင်သန်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ်ရဲ့ ရင့်သန်တဲ့ ပါရမီတို့နဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ်။ လောဘသားတစ်ယောက်ကလည်း လူတွေအားလုံးကလောဘနည်းတဲ့ လူညံတွေလို မြင်သလို ပညာရှိတစ်ယောက်ကလည်း လူတွေပညာမရှာတာ အပြစ်တစ်ခုလို့ မြင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးဟာ ကိုယ်သန်ရာ ဘဝမီးအိမ်ကို ထွန်းညှိနေကြတာပါ။ ထွန်းညှိနေသရွေ့ ဘဝကံရှိသလောက် မီးအိမ်ကလင်းလက်နေမှာပဲ။ မီးအိမ် လင်းလက်နေသရွေ့ အတ္တမီးအိမ်က ပိုပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုးလာမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ လူတွေအားလုံး ဘဝမီးအိမ်တွေ ညှိမ်းသတ်သွားမှာပါ။ ကျွန်မ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ရှင် အခုနားမလည်ပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ နားလည်လာမှာပါ။ ဟုပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘတ်စ်ကားကြီး ထိုးဆိုက်လာလေ၏။ မောင်မိုး ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်ကာနီးတွင် လှိုင်ထိပ်ထားက `` သူဌေးသိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့သူ၊ သွားပေးဦးတော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်လို့ ဗလာကျောင်းတော်မှာ ကျွန်မရှိနေသေးရင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ရှင်ရဲ့ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝမီးအိမ်ကို အကောင်းဆုံး ထွန်းညှိနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ် `` ဟုပြောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် မြူပုံထဲတွင် ဝိုးတဂါး ကျန်ရစ်ခဲ့သော လှိုင်ထိပ်ထားက

www.burmeseclassic.com

ကြည်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆိုနှစ်သွားလေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိဘဝ၏ ဘဝ
မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိရဦးမည်..နေရပ်တော့ လှိုင်ထိပ်ထား.

မောင်မိုးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည်ပြီးထွက်ခွာသွားလေ၏။ ရန်ကုန်သို့
ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်းဘက်တွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းပြီး နန်းတွင်း
သွေးဆေးတော်ကြီးကို ဖော်စပ်ရန် ရှားပါး ဆေးမြစ်များ သင်ဥသစ်များ
ကို ရှာဖွေစုဆောင်းလေ၏။ ထိုနောက် နန်းတွင်းသွေးဆေးတော်ကြီးကို
နံမည်ပေးရန် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားနေလေတော့၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးနောက်
လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် နောက်ဆုံးခွဲခွဲကာနီးတွင် လှိုင်ထိပ်ထား ပြောခဲ့သော
ဘဝမီးအိမ် ဆိုသော စကားကို သုတိရလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ်
ဆိုသောစကားကို တီးတိုး ရေရွတ်ပြီး ဘဝမီးအိမ် တော်တော်အမိမိ
ရှိတဲ့ နံမည်ပဲ။ နန်းတွင်းသွေးဆေးတော်ကြီးကို ဘဝမီးအိမ်လို့ နံမည်ပေးရ
မယ် ` ဟုဆုံးဖြတ်လေ၏။ မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးကို တုန်
ကျစရိတ် နည်းပါးစေရန် တစ်ကိုယ်တည်းသာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေ၏။
ထိုနောက် မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေးကို ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ရှိ ဆေး
ဆိုင်များသို့ လိုက်လံ ဖြန့်ဖြူးလေ၏။ ထိုသို့ ဖြောင်းဖြူးပြီး တစ်လခန့်
ကြာသောအခါ ဆေးဆိုင်များသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ ဘဝ မီးအိမ်

သွေးဆေးသည် ရောင်းအား အလွန်နည်းနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဆေးဆိုင်များက ဘဝမီးအိမ်ကို လူသိနည်းပါး နေသဖြင့် လူအများ သိမြင် နိုင်ရန် သတင်းစာ၊ဂျာနယ်များတွင် ကြေငြာရန် အကြံပြုလေ၏။

မောင်မိုးသည် ကုန်ကျစရိတ်များပြား လွန်းသော်လည်း မျက်လုံးမှိတ်ပြီး သတင်းစာ၊ဂျာနယ် များတွင် ကြေငြာလေ၏။ မောင်မိုးသည် ကြေငြာခ ငွေများကို မဖြစ်မနေ သုံးလိုက်ရသဖြင့် လက်ထဲတွင် ငွေအတော်ပင် နည်းပါးသွားလေ၏။ သူသည် တစ်လခန့် ကြာသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြင့် ဆေးဆိုင်များသို့ သွားရောက်ပြီး ဘဝမီးအိမ်၏ တိုးတက်မှု အခြေ အနေကို မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘဝ မီးအိမ်သွေးဆေးသည် အတန် ငယ်သာ ရောင်းအား တက်ကြောင်း သိရသဖြင့် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးထဲတွင် ထည့်သွင်းဖော်စပ် ရန်ရှားပါး ဆေးမြစ်များ၊ သစ်ဥ သစ်ဖုများကို ရှာဖွေ စုဆောင်းခဲ့ရ၏။ ဆေးအာနိသင် ထက်မြက်ရေးထိ သာ အလေးမရပြုပြီး အမြတ်အစွန်းကို အလေးမထားဘဲ ရှားပါးဆေးမြစ် ဆေးဥများကို မဖြစ်မနေထည့်သွင်းခဲ့၏။ ထိုသို့ ထည့်သွင်း ဖော်စပ်ခဲ့ သော်လည်း ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလှ၏။

ထိုသို့ စိတ်ဓာတ်ကျသောအခါ သူ၏ဆရာဦးဖိုးဘ သင်ပေးသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။ ဆရာဦးဖိုးဘက 'လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ် အခက်အခဲတော့ တွေ့မှာပဲ၊ အမြဲတမ်း ချောမွေ့မှုတော့ မရှိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ရပ်တော့ ရှိမှာ' ဟုပြောဖူးသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်အားတင်းရလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆေးဆိုင်ကြီးများသို့ မကြာခဏသွားပြီး သူ၏ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခြေအနေကို မေးမြန်းလေရာ ဆေးကိုယ်စားလှယ်များက မောင်မိုးကို ဝိုင်းပန်းလှောင်ပြောင်လေ၏။ ဆေးကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးက 'မောင်ရင်ရဲ့ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးကတော့ ကျုပ်ဆိုင်က အရောင်းအထိုင်းဆုံးဆေးထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါတယ်၊ ကျုပ်သံတီထားကြည့်တော့ ဒီဆေးက လာဘ်တော်တော်ပိတ်တဲ့ ဆေးပျံ၊ ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေးနဲ့ ကပ်ထားတဲ့ ဆေးမှန်သမျှ အကုန်အရောင်းထိုင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီဆေးရဲ့ မကောင်းတဲ့ခါတ်တွေ ကူးစက်ပြီး မရောင်းရတော့ဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ်တော့ ဒီဆေးကိုတောင် မရောင်းချင်တော့ဘူး' ဟုလှောင်ပြောင်လေ၏။ အခြားသော ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးကလည်း 'ကျုပ်တို့ ဆေးရောင်းတဲ့ သက်တန်းတလျောက်မှာ ဒီဆေးလောက် လာဘ်ပိတ်ပြီး အရောင်းထိုင်းတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဆေးကလည်း အဖွဲ့မ'

www.burmeseclassic.com

ထက်ပုံ မရဘူး ။ ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆေးကိုယ်စားလှယ်များ ၏စကားကို နားထောင်ပြီး အလွန် စိတ်ဓါတ်ကျသွားလေ၏။ လူသာမန် တစ်ဦး ဆိုလျှင် ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲ များကြောင့် စိတ်ဓါတ်ကျ ဆင်းသွားနိုင်၏။ သူ၏ဆရာဦးဖိုးဘ သင်ကြားပေးသော ဘဝအောင်မြင် ရေး ဒဿနများကြောင့်သာ မိမိကိုမိမိ အားတင်း ထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာဦးဖိုးဘက ပြောဖူးသည်။ ။ လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ် ဇွဲရှိဖို့ အရေး အကြီးဆုံးပဲကွ။ ဇွဲရှိရင် အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ကွ။ မလိုတမာ သူ တွေ့ရဲ့ စကားကို ခေါင်းထဲမထည့်ဘဲ ဇွဲရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ရေမှန်းတိုင် ပန်းတိုင်ကို မပျက်မကွက် ဆက်လျှောက်ရမယ်ကွ။ အလွန်အောင်မြင်မဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တွေတောင် ဇွဲရှိရှိနဲ့ ဆက်မလုပ်နိုင်ရင် ကျဆုံးခန်းရောက် တတ်တယ်ကွ ။ ဟူဖြစ်လေ၏။ ထို ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ၏ လုပ်ငန်းမှ ပင် ငွေနည်းပါးလွန်းသဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ခြိုးခြံခြေတာပြီး နေထိုင်ရလေ၏။ ခြိုးခြံခြေတာပြီး နေထိုင်ခြင်း အကြောင်းကို ဆရာဦးဘဇေက အောက်ပါ အတိုင်း ပြောဖူးသည်။ ။ လောကမှာ အသုံးအဖြုန်း ကြီးတာထက် ခြိုးခြံ ခြေတာတာ ပိုကောင်းတယ်ကွ။ အသုံးအဖြုန်း ကြီးတာ အကျင့်ပါသွား တတ်တယ်ကွ။ အထူးတန်း အမြဲစီးနေတဲ့သူဟာ ရှိုးရှိုးတန်းကို ပြောင်းစီး ဖို့ခက်ခဲသွားပြီကွ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး သူတွေကို စာနာထောက်ထားရိတ် နေ

www.burmeseclassic.com

ရမယ်ကွ ကိုယ်မလိုအပ်ပဲ သုံးဖြုန်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ တစ်ယောက်အတွက် ဘဝတစ်ခု ဖြစ်နေတတ်တယ်ကွ ၊ တကယ်တော့ လူဟာ ပညာရေးနဲ့ ကျမ်းမာရေးကလွဲလို့ အရာရာကို မြီးမြဲခြေတာ ရမယ်ကွ၊မလိုအပ်ပဲ သုံးဖြုန်းပစ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်စမ်းပါ။ လောကမှာ အချို့သောလူတွေဟာ ပစ္စည်းတစ်ခု အကောင်းရှိရက်နဲ့ မလိုအပ်ပဲ နောက်တစ်ခုကို ဝယ်တတ်တယ်၊ဒီလို အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့သူတွေဟာ စီးပွားရေးကြပ်တည်းလာတဲ့အခါ ဒုက္ခ ရောက်တတ်တယ် ကွ ` ` မောင်မိုး သည် ဆရာဦးဖိုးဘစကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး အခက်အခဲကို ကြံကြံခံပြီး ရင်ဆိုင်လေ၏။ ထိုသို့ရင်ဆိုင်ရင်း ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး၏ အားနည်းချက်များကို ရှာဖွေနေမိလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ဘဝ မီးအိမ်သွေးဆေးသည် အခြားသော သွေးဆေးများထက် အစွမ်းအာနိသင်ပိုမိုထက်မြက် ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးသည် အခြားသောဆေးများထက် အစွမ်းအာနိသင် ပိုမို ထက်မြက်သော်လည်း သုံးစွဲဖူးသူ မရှိသဖြင့် အများ သိစေရန် ကြေငြာဖို့ အရေးကြီးလေ၏။ ထိုသို့ကြေငြာရန်လည်း မိမိ၌ ငွေရေးကြေးရေး ပြည့်စုံ မရှိချေ။အချိန်ကို စောင့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

မောင်မိုးသည် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ထံတွင် ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေး
ကြေငြာကို ရေးဆွဲစေပြီး မိမိ ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်လေးရှေ့တွင် ကြေ
ငြာထားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အိမ်ရှေ့သို့ အရူးမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကြေငြာ
တွင် ရေးသားထားသော အိပ်ပျော်စားဝင်၊ အားအင်ပြည့်ဖြိုး စေကြောင်း၊
သွေးသားညီညွတ်စေကြောင်း စာကြောင်းများကို သိချင်းလုပ်ပြီး သိဆို
ကခုန်နေလေ၏။ အရူးမကြီးသည် ထိုခေတ်က လွန်စွာ နံမည်ကြီးသော
ဖီးကွက်ဖေသက် သိချင်းကို ကြေငြာစာသားများ ထည့်ပြီး သိဆိုနေ
လေ၏။ ခဏကြာလျှင်အရူးမကြီး သိဆိုကပြနေရာသို့ ရပ်ကွတ်အတွင်းရှိ
ကလေးများ စုပုံရောက်ရှိလာပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး အားပေးကြ
လေ၏။ မောင်မိုးသည် အရူးမကြီး သိဆိုသော ကြေငြာသိချင်းကို နား
ထောင်ကြည့်ရာ အလွန် နားထောင် ကောင်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
အရူးမကြီးသည် မောင်မိုး၏ ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး ကြေငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီး
ရှေ့တွင် သိဆိုကပြနေလေရာ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးကို ကြေငြာ ပေးသ
ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ကလေးများသာမက ရပ်ကွက်ထဲရှိ

မိန်းမများပင် လာရောက်ကြည် ရှုပြီး ရယ်မောကြလေ၏။ အရူးမကြီးသည် တစ်နာရီကျော်မျှ သိဆိုကခုန်ပြီး မိုးအောင် ဇိအိမ်ရှေ့ သို့လာပြီး

“သွေးဆေးတံဆိပ်က အမည်းရောင်ကြီး ဖြစ်နေပါလား၊ ကြက်သရေ မရှိဘူး၊ အမည်းရောင်ကို လူတွေ မကြိုက်ဘူး၊ မှတ်ထား အရူး...၊ သွေးဆေးရောင်းရချင်ရင် အဖြူရောင်နဲ့ အညိုရောင်ကိုသုံး ရောင်းရမယ်၊ အဖြူရောင်နဲ့အညိုရောင်..အဖြူရောင်နဲ့အညိုရောင်” ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အရူးမကြီးနောက် ကလေးများ တကောက်ကောက်လိုက်သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် အရူးမကြီး ပြစ်တင် ဝေဖန်သွားသော အမည်းရောင်က ကျက်သရေ မရှိဘူးအဖြူရောင်နဲ့ အညိုရောင် ဟုသော စကားများကို ကြားယောင်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုနေ့ည အိပ်မက်ထဲတွင် သူ၏ ဆေးဘူးအရောင်များကို အဖြူရောင်နှင့် အညိုရောင်ပြောင်းလိုက်ရာ ဆေးများအလွန် အရောင်းသွက်ကြောင်း အိပ်မက်မက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ရွှေတီဂုံဘုရားဖူးရင်း ပေဒင်ဆရာကြီး တစ်ဦးထံတွင် ထိုကိစ္စကို ပင်ရောက်မေးမြန်းလေရာ ပေဒင်ဆရာကြီးက “ဂဏန်းပေဒင် နည်းအရဆိုရင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ရဲ့ ကြီးစိုးမှုအောက်မှာ ရှိတယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ရဲ့ ကြီးစိုးမှု အောက်မှာရှိတဲ့လူတွေဟာ အမည်း

ရောင်နဲ့ လုံးဝမတည်ဘူး။ အမည်းရောင်ကို အသုံးပြုမိရင် စိပွားပျက်ပြီး ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင်မွဲလိမ့်မယ်။ ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက အံ့ဩသွားပြီး ဒါဆိုရင် ကျုပ်နဲ့တည်တဲ့ အရောင်က ဘာရောင်လဲဗျ။ ဟုဆိုလိုက်ရာ ဗေဒင်ဆရာကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းကို တဒေါက် ဒေါက်ခေါက်ပြီး အဖြူရောင်နဲ့အညိုရောင်ဗျ။ ဒီအရောင်တွေကို အသုံးပြု ရမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးဆေးဘူးရဲ့ အရောင်က ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝမတည်ဘူး။ ဒါကြောင့် သွေးဆေးက မရောင်းရတာဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားကို လာပြီးနမိတ် ဖတ်တဲ့ အရူးမကြီးက ဂန္ထိရ ပညာရှင်များလား။ ဟုရေရွတ်လေ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် သူ၏ဆေးဘူးများ၏ အရောင်ကို ပန်းချီဆရာထံတွင် ပြောင်းလဲရေးဆွဲစေပြီး ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး၏ ဘူး တံဆိပ်အရောင်ကို ပြောင်းလဲလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြောင်းလဲပြီး တစ်လ ခန့်အကြာ ဆေးကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေး၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းလေရာ ၎င်းတို့က အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဟောတော်ထူးတယ်ဗျ။ ဘဝမီးအိမ်ဆေးကို ဒီရက်ပိုင်း အရောင်းလိုက် လာတယ်။ ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

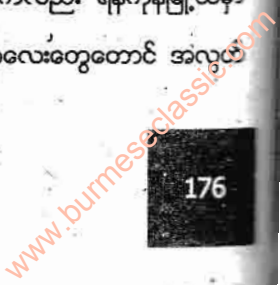
မင်းပြတ်သူရ

မောင်မိုးသည် ဆေးဆိုင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ဗဟန်းကြာတောရလမ်း
ဘက်သို့ အရောက်တွင် မိမိနှင့် ရင်းနှီးသော သိချင်းသိဆိုသံကြားရသဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး
ကြေငြာစာသားများကို သိချင်းလုပ် သိဆိုနေသော အရူးမကြီးကို တွေ့ရ
လေ၏။ အရူးမကြီးသည် လူသိများထင်ရှားသော ဇီးကွက်ဖေသက်၏
သိချင်းသံစဉ်ကို ယူပြီး ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး စာသားများ ထည့်သွင်း
သိဆိုထားပြီး အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အဆိုအကကောင်းလှဖြင့် သူမ၏
အနီးတွင်ကလေးသူငယ်များ ဝိုင်းနေလေ၏။ အရူးမကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့
အနံ့ သွားလာပြီး ဘဝမီးအိမ်ဆေး ကြေငြာကို သိဆိုကပြ နေပုံရ၏။
ထိုကြောင့်ပင် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး ရောင်းအားကောင်းမွန်လာ
သလားမသိ။ မောင်မိုးသည် အရူးမကြီး သိဆိုကပြနေခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး
ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အရူးမကြီးသည် မောင်မိုးကို
မြင်တွေ့သွားပြီး အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းကာ `` အရူး နင့်ကိုသနားလို့
ငါ့ကိုယ်တော် လူသိများအောင် ကြေငြာပေးနေတာ ဘယ်လောက်
ပင်ပန်းတယ် မှတ်သလဲ။ အရူး ကြောင်ကြည့် မနေနဲ့ ငါ့ကို ရေကြည်တော်
ဆက်စမ်း `` ဟု ဆိုလေ၏။ မောင်မိုးသည် အနီးရှိ ရေအိုးစင်မှ ရေမှုတ်
ကို ယူပြီး ရေခပ်ပေးလိုက်၏။ အရူးမကြီးသည် ရေကို ဝွတ်ခနဲ မော့နှုတ်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ပြီး မောင်မိုး၏ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ကာ ``ဆေးဘူး အရောင်
 ပြောင်း လိုက်လို့ ရောင်းနေရပြီ မဟုတ်လား။နောက် လက်မလည်အောင်
 ရောင်းရတော့မယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို လှူ
 ဒါန်းပေးဦး၊ ဒါမှ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဟဲ့၊ နားလည်လား `` ဟု
 ဆိုလေရာ မောင်မိုးက ``အဒေါ်ကြီး နေပါဦး အဒေါ်ကြီးကို ပိုက်ဆံပေး
 မလို့ `` ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ
 အရူးမကြီးက တဟား ဟား.. ရယ်မောလိုက်ပြီး ``ငါ့မှာဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာမှ
 မရှိဘူးဆိုတာ အရာအားလုံး ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲဟဲ့၊ လောက
 ကြီးမှာ ပြည်စုံတာလောက် ဆင်းရဲတာ မရှိဘူး...သိရဲ့လား `` ဟု နားလည်
 ရခက်သော စကားကိုဆိုပြီး မောင်မိုး၏ အနီးမှ ဘဝမီးအိမ်သိချင်းကို
 သိဆိုရင်း ထွက်ခွါသွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဆေးဆိုင်များသို့ လှည့်လည်
 ကြည့်ရှုလေရာ ဆေးကိုယ်စားလှယ်များက ``မောင်ရင်အကြံဉာဏ် သိပ်
 ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေး ကြေငြာသိချင်းကို အရူးမကြီး
 တစ်ယောက် ကြော်ငြာခိုင်းတယ်၊ အရူးမကြီးကလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ
 လှည့်ပြီး ဆိုကနေတော့ ဒီသိချင်းတွေကို ကလေးတွေတောင် အလွယ်

ရနေပြီပျ။ ဇီးကွက်ဖေသက်ရဲ့ သိချင်းကလည်း သိပ်ကောင်းတော့
 ရန်ကုန်မြို့နေရာအနံ့မှာကလေးတွေ သိဆိုနေကြပြီပျ။ ခင်ဗျားရဲ့
 အိုင်ဒီယာကို ကျွန်တော်တို့တောင် အတုခိုးရတော့မယ် ဟုပြောလေ၏။
 မောင်မိုးသည် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ရန်ကုန်မြို့အနံ့ လှည်လည်
 သွားလာရင်း သတိထားကြည့်ရာ သူ၏ သိချင်းကို ရန်ကုန်မြို့အနံ့ရှိ
 ကလေးများ သိဆိုနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ ရန်ကုန်မြို့အနံ့
 သူ၏ သွေးဆေးကြော်ငြာ သိချင်းပေါက် သွားသဖြင့် သူ၏ဘဝမီးအိမ်
 သွေးဆေးသည် လက်မလည်အောင် ရောင်းချနေရလေ၏။

မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး လုပ်ငန်းအတွက် အလုပ်သမားများ
 ထပ်မံငှားရမ်းရလေတော့၏။ မိမိ လက်ရှိငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်လေးနှင့်
 အဆင်မပြေတော့သဖြင့် တာမွေဘက်တွင် အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူပြီး
 လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောင်မိုးသည် ဘဝမီး
 အိမ်သွေးဆေး အောင်မြင်လှသဖြင့် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ အိမ်ကြီး
 တစ်လုံးကို ဝယ်ယူပြီး ထိုအိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ဘဝမီးအိမ်ဟုသော
 အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြရန် မီးအိမ်ကိုင်ထားသော အမျိုးသမီး ရုပ်ထုကြီး
 တစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။ အမျိုးသမီး ရုပ်ထု၏ လက်ထဲတွင် မီးအိမ်

အစစ် တစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲထားပြီး ထိုမီးအိမ်ကို ညဘက်မီးထွန်းညှိ ထား
 လေရာ ကန်တော်ကြီးစောင်း အိမ်ရှေ့သို့ ညဘက်ရောက်သည်။ လူတိုင်း
 ဘဝမီးအိမ် ရုပ်ထုကို သတိပြုမိလေ၏။ ထိုရုပ်ထုကို အင်းစိန်ဘက်ရှိ
 ဆရာကြီးတစ်ဦးက ထုလုပ်ပေးပြီး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုရုပ်ထု၏
 ပုံသဏ္ဍန်သည် ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် အလွန် တူနေလေ၏။
 ထိုကြောင့် မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ် ရုပ်ထုကို လွန်စွာ မြတ်နိုးလေ၏။
 လှိုင်ထိပ်ထားကို သတိရလွန်းဆွတ်သည်။ အခါတိုင်း ဘဝမီးအိမ် ရုပ်ထုကို
 ဝေးမောကြည့်ပြီး မဆိုနိုင်သော ဖူးစာကံကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့ နေလေ၏။

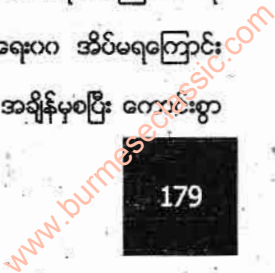
တစ်နေ့သ၌ မောင်မိုးသည် ဝိယာနာကဖေးတိုက်သို့ သွားပြီး မုန့်များ ပယ်
 ယူနေစဉ် ၎င်း၏ အရှေ့မှာ ထွက်သွားသော မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကြီး
 တစ်ဦးသည် ခေါင်းမူးဟန်ဖြင့် နံရံကို ကိုင်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
 မောင်မိုးသည် ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်ပိပိ အမျိုးသမီးကြီးကို ထိမ်းကိုင်လိုက်ပြီး
 သူ၏ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးဖြင့် ကုသရန် ကြံလိုက်၏။ ထိုနောက် အိပ်ထဲ
 ရှိ သွေးဆေးဘူးကို ထုတ်ပြီး အနီးရှိရေတစ်ခွက်ဖြင့် ဖျော်ပြီး အမျိုးသမီး
 ကြီးကို တိုက်လေ၏။ အမျိုးသမီးသည် မူးမော်နေသဖြင့် မောင်မိုး၏
 ကူညီခြင်းကို မငြင်းဆန်ဘဲ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးကို သောက်လေ၏။

ထိုနောက် အမျိုးသမီးကြီးကို ထိုင်ခုံတွင် ခဏထိုင်ပြီး အနားယူစေ၏။ ခဏကြာလျှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မူးဝေသော ဝေဒနာသက်သာသွားသဖြင့် မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကြီးက မြန်မာစကားဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကြီး၏ ကုလားဒရိုင်ဘာ ရောက်ရှိလာပြီးအမျိုးသမီးကြီးကို ဖေးမခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး ထွက်ခွါသွားသောအခါ မောင်မိုးသည် လက်ထဲရှိ ဆေးဘူးကို ပေးလိုက်ရန် ကြံစည်ပြီး အမျိုးသမီးကြီး အနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ သွေးဆေးဘူးကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်၏။

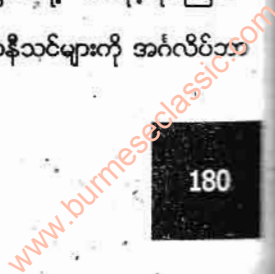
အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ မောင်မိုး၏ ဆေးဆိုင်ရှေ့သို့ အဖိုးတန်ထားကြီး တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးကြီး ဆင်းလာကာ ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားကြောင်း ပမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီးကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အားအင်ချိန့်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး မကြာခဏ ဇက်ကြောတက် ခေါင်းကိုက်ကြောင်း၊ ထိုဝေဒနာများကြောင့် ညစဉ် အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရေးဝင် အိပ်မရကြောင်း ယခု.. ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး သောက်သုံးသည် အချိန်မှစပြီး ကောင်းစွာ

အိပ်ပျော်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ဝေဒနာများ သက်သာသွားကြောင်း
 ဝမ်းသာအားရပြောလေတော့၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် မိမိ၏ ဝေဒနာကို
 မျက်နှာဖြူဆရာဝန်များပင် ကုသလို့ မရနိုင်သဖြင့် ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေး
 ကို အထင်မကြီးကြောင်းသောက်လက်စ ဖြစ်နေသဖြင့်သာ ဆေးဘူးကုန်
 အောင် သောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းယခု ဘဝမီးအိမ်သွေးဆေးကို အစွမ်း
 ထက်လွန်းသဖြင့် ဆေးဘူးအမြောက်အများ ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောလေ
 ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်နှာဖြူလောကတွင် သြဇာရှိသော ဘီအိုစီ
 အရာရှိကတော်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် မောင်မိုး၏ သွေးဆေးသည် မျက်နှာဖြူ
 လောကသို့တိုင် ကျော်ကြားလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်မိုး၏ ဆေးဆိုင်ကြီးသို့ ချောမောလှပသော မျက်နှာဖြူ
 မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ
 ဆေးကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝမီးအိမ်ဆေး
 ၏ ကောင်းကြောင်းကို ဘီအိုစီအရာရှိကတော်ကြီး တစ်ဦးထံမှ ကြား
 သိခဲ့ပြီး သူမကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးပြုကြည့်ရာ အလွန် အစွမ်းထက်
 ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အိန္ဒိယရှိ ဆေးကုမ္ပဏီသို့ တင်ပို့လိုကြောင်း
 ဘဝမီးအိမ်ဆေးနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးအာနိသင်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာ

သာဖြင့် အတိအကျ ရေးပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည်
 ၎င်းတို့လိုအပ်ချက်များကို ပြုလုပ်ပေးပြီး အိန္ဒိယသို့ ဆေးတင်ပို့လေရာ
 ဘဝမီးအိမ်ဆေး၏ ရောင်းအားသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဒီရေအလား
 တိုးတက်ခဲ့လေ၏။

မောင်မိုးသည် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့၏ လူကုတံအသိုင်း
 အဝန်းတွင် ဝင်ဆန့်ခဲ့လေ၏။ မောင်မိုး၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကြောင့် မိန်းမ
 ချောမိန်းမလှများ သူ၏ အနီးတွင် ဝိုင်းအုံ နေလေ၏။ မည်သို့ပင် မိန်းမ
 ချော မိန်းမလှများ ဝိုင်းရံနေစေကာမူ မောင်မိုး၏ ရင်ထဲတွင် လှိုင်ထိပ်
 ထားသာ ရှိနေလေ၏။ သူသည် သူဌေးကြီး ဖြစ်လျှင် လှိုင်ထိပ်ထားထံသို့
 ပြန်လာမည်ဟု ကတိ ပေးခဲ့၏။ ဗလာကျောင်းတော်တွင် သူမ ရှိမှရှိပါ
 လေစ..

တစ်နေ့တွင် မောင်မိုး၏ ဆေးဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်လာသော လူကြီး တစ်
 ဦးကို ကပွဲယကြီးနှင့် တူသည် ဆိုပြီး သေချာကြည် လိုက်ရာ ကပွဲယကြီး
 ပင် ဖြစ်နေလေ၏။ ကပွဲယကြီးသည် မောင်မိုးကို အလွန်အံ့ဩသွားပြီး
 ကြီးပွားချမ်းသာလာသော ဘဝအခြေအနေကို မေးမြန်းလေ၏။

မောင်မိုးသည် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ သူ၏ အိမ်ကြီးသို့ ကပ္ပိယကြီးကို
 ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သူ၏ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြ
 လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် သူ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား
 နားထောင်နေပြီးလျှင် `မင်းရဲ့ဘဝကတော့ စံပါပဲကွာ၊ မင်းဟာ
 တကယ် ကောင်းကင်တမ္မတ် ကြွယ်ကိုဆွတ်တဲ့ ယောက်ျားပါလားကွာ၊
 မင်းမြို့ကို မပြန်တာလည်း ရှစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ ဆိုတော့ မင်းမြို့ကို
 ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလားကွာ` ဟုဆိုလိုက်၏။

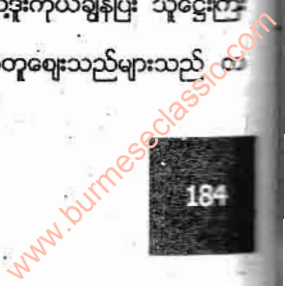
မောင်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး `ကျုပ်လည်း မြို့ကို ပြန်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့
 ကျုပ်က စစ်သူလျှို့ဝှက်ယောက် အနေနဲ့ မြို့က ထွက်ပြေးလာရတဲ့ တရား
 ခံပြေးလေ၊ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် မြို့ကို ပြန်လို့ရမလဲ` ဟုမေးမြန်းလေ၏။
 ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက လက်တာပြပြီး `စစ်သူလျှို့ဝှက်ကို မေ့ထားလိုက်
 တော့မောင်မိုးရေ၊ စစ်သူလျှို့ဝှက်ကို ဖမ်းမိသွားပြီ၊ စစ်သူလျှို့ဝှက် မြို့ပိုင်ကြီး
 ကိုယ်တိုင်ပဲ` ဟုဆိုလေရာ မိမိကို စစ်သူလျှို့ဝှက်ဦးအဖြစ် သတင်းပေး
 သော မြို့ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် စစ်သူလျှို့ဝှက်နေခြင်းကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်ရ
 ၏။ မောင်မိုးသည် မြို့ကိုပြန်လျှင် စစ်သူလျှို့ဝှက်အဖြစ် စွတ်စွဲခံရသော

ဘေးအန္တရာယ် မရှိသဖြင့် ကပ္ပိယကြီးနှင့် လိုက်ပြီး မြို့ကိုပြန်ရန် ကြံစည်လေ၏။

မောင်မိုးသည် နောက်အပတ် စနေနေ့တွင် ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ မြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူသည် အပြန်လမ်း တလျှောက်လုံး မြို့က ပြေးလာရ သည် အကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိ၏ ထိုစဉ်က မြို့ပိုင် မင်း၏ လုပ်ကြံချက်ကြောင့် မိမိကို ပုလိပ်အဖွဲ့က စစ်သူလျှို့အဖြစ် အပူတပြင်း ရှာဖွေခဲ့၏။ ပုလိပ်များ၏ရန်မှ ဆရာမလေး ထိပ်ထားခင်က စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင်ခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလေ၏။ ထိုနောက် ဆရာမလေး နှင့်အတူ ဗလာကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဗလာကျောင်းတော် တွင် ကျောင်းစောင့်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံ၊ ဗလာကျောင်းတော်၏ အဖိုးတန် ရွှေထည်များကို ဖောက်ထွင်းသမားများ လက်မှ ပြန်လည် လုယူပေးခဲ့ပုံ များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုနောက် ဆရာမ ထိပ်ထားခင်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပုံ၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာက နန်းတွင်းသွေးဆေးဖော်စပ်ပုံ ပုရပိုဒ်ကို မိမိအား ချီးမြှင့်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် ခွဲခွါပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာလေ၏။ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထား၏ မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်သွား၏။

ထိုသို့ဖြင့် မောင်မိုး၏ကားသည် သူ၏ ဇာတိမြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မြို့ပြင် ကားဂိတ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာ၌ မိမိစမူဆာရောင်းခဲပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။ မိမိ၏ စမူဆာများကို မြို့ပိုင်ကြီးသားနှင့် အပေါင်းအပါ များ လိမ်ညာစားသောက်ခဲပုံများကို သတိရလာပြန်၏။ မောင်မိုး၏ ကား ကားဂိတ်တွင် ရပ်သောအခါ သူ၏ဘဝတူ သူငယ်ချင်းများသည် ဈေး ရောင်းရန် ကားအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး မုန့်များကို ဝယ်ယူရန် ပြောဆို ကြလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ သူငယ်ချင်းအားလုံး မပြောင်းလဲဘဲ ရှေးက အတိုင်း ရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးက ဈေးသည် များအလယ် တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးက မောင်မိုး၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး `မင်းတို့ မောင်မိုးကို မမှတ်မိဘူးလားလွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က မင်းတို့နဲ့အတူ ဈေးရောင်းခဲ့တဲ့ မောင်မိုးလေကွာ၊သူက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီကွ ` ဟုဆိုလိုက်ရာ ဘဝတူဈေးသည်များသည် ထ

မင်းမြတ်သူရ

သွေးတမွေး ဖြစ်ပြီး ပြောင်းလဲ နေသော မောင်မိုး၏ ရုပ်ရည်ကို မှန်းဆ
မိသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းဝန်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ မောင်မိုး၏
ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဘဝတူ
ဈေးသည်များကို ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြေပြီးနောက် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်
ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း
သို့မရောက်မီ မိမိ၏ မိတ်ဆွေကြီး ရန်ကနားဗယာကြော် ရောင်းသော
နေရာလေး၌ ကားကို ရပ်တန့်လိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချပြီး
`ရန်ကနားကြီး သေတာ သုံးနှစ် လောက်ရှိသွားပြီကွ` ဟုပြောလေရာ
မောင်မိုးသည် ရန်ကနားကို သတိရ လွမ်းဆွတ်မိနေလေ၏။ ထိုစဉ်က
ရန်ကနား၏ ဗယာကြော်များကို မနက်အစောကြီးထပြီး လာယူခဲ့ပုံတို့
သတိရမိလေ၏။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ကားဝင်လာ
သောအခါ ကိုရင်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက အဖိုးတန်ကားကြီးတို့
ထွက်ကြည့်ကြ၏။ သူဌေးကြီး မောင်မိုးကို မြင်သေအခါ တအံ့တဩ
ဝိုင်းဝန်း နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ မောင်မိုးက ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့
လိုက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးက ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မရှိသောမျက်နှာနှင့်
မောင်မိုးကိုကြည့်လိုက်ပြီး `ဖွဲ့လုံလ၊ ဝီရိယရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို မင်းယုံ
ပြီ မဟုတ်လား မောင်မိုး` ဟုမိန့်ကြားလေရာ မောင်မိုးက

www.burmeseclassic.com

မှန်လှပါဘုရား၊ ဇွဲလုံလ၊ သီရိယရဲ့ အကျိုးကို တပည့်တော် တကယ်
ယုံပါပြီ ဟုဝန်ခံလိုက်လေ၏။ မောင်မိုးသည် ဇာတိမြို့ကို ပြန်ရောက်
ခိုက် မြို့ပေါ်တွင် ရေတွင်းရေကန် တူးဖော်ခြင်း၊ တံတားဆောက် ခြင်း၊
ကျောင်းဆောက်ခြင်း စသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။

မောင်မိုးသည် ဇာတိမြို့ကအပြန်လမ်းတွင် မြို့မှ ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်
ထားနှင့်အတူ စစ်သူလှိုအဖြစ်ထွက်ပြေးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်
လာပြီး လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် တွေ့ဆုံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။
ထိုကြောင့် လှိုင်ထိပ်ထား ရှိနေသော ရမ်းပြည်ဘက်ရှိ ဗလာကျောင်း
တော်သို့ ကားကို တက်ခဲ့လေတော့၏။ ဗလာကျောင်းတော်ရှိ ဆရာမကြီး
ဒေါ်မာလာသည် ၎င်းတို့ဆွေစဉ် မျိုးဆက် သိမ်းဆည်းထားသော နန်း
တွင်းသွေးဆေးဖော်စပ်နည်း ပုရပိုဒ်ကို မိမိအား စွန့်ကြဲခဲ့၏။ ဆရာမကြီး
သည် ဗလာကျောင်းတော်ကို တိုးချဲ့ရန်နှင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်
တည်ဆောက် လိုချင်စိတ်ပြင်းပြ၏။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဗလာကျောင်း
တော်ကြီးကို ခုံညားထည်ပါစွာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနေမည်ထင်၏။

မောင်မိုးသည် ဗလာကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် လှိုင်ထိပ်ထားနှင့်
တွေ့မည်အရေးကို တွေးပြီး ရင်ခုန်နေမိလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာ၏

ဗလာကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်မိုးသည် ကျောင်း တော် ကြီးကို ကြည့်ပြီး မိမိမျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

ယခင်က ခံညားထည်ပါခဲ့သော ဗလာကျောင်းတော်ကြီးသည် ရှေ့ညီများ အထပ်ထပ်တက်ပြီး အုတ်နံရံများ ကွဲအက်နေလေ၏။ ဗလာကျောင်း တော်၏ တခါးမကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေရောင်သံကွင်းကြီးပင်လျှင် သံချေးများတက်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် ကျောင်းတော်ကြီး၏ ပြောင်း လဲသွားပုံကို အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။ မောင်မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဗလာကျောင်းတော်ကြီး၏ သံချေးအထပ်ထပ်တက်နေသော သံကွင်း ကြီးကို လှုပ်ခါလိုက်သောအခါ သီလရှင်ဆရာမလေးတစ်ပါး ထွက်လာပြီး မောင်မိုးကို မေးမြန်းပြီး ကျောင်းတော်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ မောင်မိုးသည် သီလရှင်မလေး၏ ဟောင်းနွမ်းနေသော ဝတ်စုံကို ကြည့် ပြီး သက်ပြင်းချမိလိုက်၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဗလာကျောင်းတော်ရှိ သီလ ရှင်ဆရာမလေးများ၏ ဝတ်စုံသည် သစ်လွင်တောက်ပနေ၏။

ကျောင်းတော်ကြီး၏ အတွင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းဝန်းတစ်ခု လုံး အမှိုက်သရိုက်များ မရှိဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေသော်လည်း ကျောင်း ကြီး၏ အုတ်နံရံများ ဟောင်းနွမ်းအက်ကွဲနေလေ၏။ ကျောင်းကြီး၌

အလှူဒါနပြုမည် သူပါးရှားနေပုံရ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာသည် ဗလာ
ကျောင်းတော်ကြီးကို ချဲ့ထွင်ရန် လွန်စွာစိတ်အား ထက်သန်၏။

ကျောင်းတော်ကြီး ချဲ့ထွင်ရန် သူမဘဝတစ်ခုလုံး ပြုပုံနံ့ထားသည်ဆို၏။
ယခု ဗလာကျောင်းတော်ကြီးကိုအသစ်ချဲ့ထွင်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ဗလာ
ကျောင်းတော်ကြီးသည် ဧရှူးက အတိုင်း မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေလေ၏။
သီလရှင်ဆရာမလေးသည် မောင်မိုးကို မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ခေါ်
ဆောင်သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် မြေနီလမ်းလေးပေါ်တွင် လျှောက်
လှမ်းရင်း လှိုင်ထိပ်ထားကို မသိမသာရှာဖွေနေမိ၏။ ဆရာမလေးဗလာ
ကျောင်းတော်တွင် ရှိမှရှိပါလေစွ။ တောပန်းလေးများ စီးမျောနေသော
စမ်းချောင်းလေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာရှိသော
သစ်သားအိမ်ငယ်လေးသို့ ရောက်လေ၏။ အိမ်ငယ်လေးအတွင်းရှိ
ဖုံလေးပေါ်တွင် ဆရာမကြီးထိုင်နေလေ၏။ ဆရာမကြီး၏ ဥပတီရုပ်
ကောင်းမွန်ဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်စုံမှာ ဟောင်းနွမ်းနေ၏။

ဆရာမကြီးသည် မောင်မိုးကို မြင်သောအခါ အံ့ဩဟန်မပြဘဲ ညက
အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်မိုးကို အစိုးတန်ကားကြီး စီပြီး သစ်လွင်တောက်ပတဲ့
အပတ်အစားတွေနဲ့ ကျောင်းတော်ကို ရောက်လာတယ်လို့ အိပ်မက်မက်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ဒီကတည်းက မောင်မိုး ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေခဲ့တယ်
 ``ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ``ဆရာမကြီး အတော်ခရီး
 ပေါက်နေပြီပေါ့ ``ဟုဆိုလိုက်ရာ ဆရာမကြီးက ``ခရီးမပေါက်သေးပါဘူး၊
 ဒါ ခရီးတစ်ခုရဲ့ အစပါ ``ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆရာမကြီးကို
 မိမိသိလိုသော မေးခွန်းကို မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

``ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထား ဒီမှာရှိပါသေးလား ``ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ
 ဆရာမကြီးက ``လှိုင်ထိပ်ထား ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့မှ လှိုင်ထိပ်ထားဆီ
 ပို့ပေးပါမယ် ``ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဗလာကျောင်းတော်တွင်
 လှိုင်ထိပ်ထား ရှိနေသည် ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါသွားလေ၏။
 လှိုင်ထိပ်ထားနှင့်တွေ့လျှင် မိမိရင်ထဲက ခံစားချက်များကို ဖွင့်ဟ ပြောဆို
 ရန် ကြံလိုက်၏။ ထိုနှောက်တွင်မူ မောင်မိုးက ဆရာမကြီး ဒေါ်မာလာကို
 ကြည်ပြီး ``ဆရာမကြီးတို့ ဗလာကျောင်းတော်ကြီးကို ကြည်ရတာအစစ
 အရာရာ ပြောင်းလဲ သွားတယ်နော်၊ ကျောင်းတော်ကြီးက အရင်တုန်းက
 သစ်လွင် တောက်ပသလောက် အခုတော့ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေ
 တယ်။ အရင်လောက်လည်း သားနားသပ်ရပ်မှု မရှိတော့ဘူး၊ သီလရှင်
 တွေရဲ့ ဝတ်စုံတွေလည်း သစ်လွင်မှု မရှိတော့ဘူး၊ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ

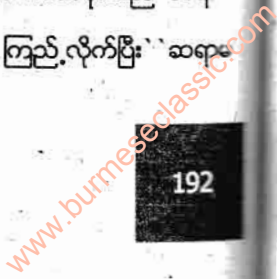
အခက်အခဲ ရှိရင်တပည့်တော်ကို ပြောပြပါ။ တပည့်တော် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရစေ ။ ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမကြီးက နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးလိုက်ပြီး ကျောင်းတော်မှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူးကွယ်။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ ဆရာမကြီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေတော့ အများကြီး ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က ဦးဖိုးဘဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဗလာကျောင်းတော်ကို ရောက်လာပြီး ဆရာမကြီးနဲ့ ဓမ္မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကို ဆွေးနွေးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဆွေးနွေးရင်းနဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ ဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းသွားခဲ့တယ်။ အရင်က ကျောင်းတော်ကြီးကို ကြီးသည်ထက်ကြီးအောင် ခုံညားသည်ထက် ခုံညားအောင် လူအများကြည်ညို သည်ထက် ကြည်ညိုအောင် လုပ်ချင်ခဲ့တာ ဆရာမကြီးရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံလိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်ကြောင့်လို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ဦးဖိုးဘနဲ့ ဓမ္မဆွေးနွေးတော့မှ ဆရာမကြီးရဲ့ ရင်ထဲက အတ္တကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်လာရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ အတ္တ ရှင်သန်သည်ထက် ရှင်သန်အောင် တွန်းအားပေးနေတာပါပဲ။ အတ္တတွေ ပိုဖွံ့ဖြိုးအောင် ပျိုးထောင်နေတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ငါလှူတယ်၊ ငါကျောင်း၊ ငါအလှူ၊ ငါတရားတွေ ဆိုတာ အတ္တတွေလို့ မြင်လာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာမကြီး ဘာသစ်လွင်တောက်ပမှုမှ မလိုတော့

ဘူး၊ အရာရာ အကြာကြီး မရှိတဲ့လောကမှာ သစ်လွင်တောက်ပမှုတွေ အခွန်ရှည် တည်တန့်မှုတွေဟာ ရေတစ်ပွက်လိုပဲလို့ သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် နေထိုင်ခွင့် ရတဲ့အချိန်ကလေးမှာ တရားဓမ္မကို ရှာဖွေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့တယ်။ ကျောင်းတော်ကြီးကို အပေါ်ယံ ချဲ့ထွင်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်လည်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျောင်း တော်ကြီး ချဲ့ထွင်ဖို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး အများအကျိုးရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ လှူဒါန်းပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ပြင်ပသဏ္ဍာန်တွေဘယ်လောက်ပင် ပြည့်စုံပါစေ အတွင်းက မပြည့်ဝရင် မငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အခုတော့ ဆရာမကြီး ရင်ထဲမှာ သိပ်ငြိမ်းချမ်း တာပဲ။တာမှမရှိခြင်းဟာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ ဆရာမကြီး ခံစားနား လည် သွားပြီ ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေရာ မောင်မိုးသည် ဆရာမကြီး၏ စကား အဓိပ္ပါယ်ကို သေချာစွာ နားမလည်သော်လည်း သာဓု..သာဓု.. သာဓု..ဟုသာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ဆရာမကြီး က မောင်မိုးအား ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ခွင့်ပြု လိုက်လေတော့၏။

သီလရှင် ဆရာမလေးသည် မောင်မိုး၏ အရှေ့မှည့်ဆောင်ပြီး ခေါ်ဆောင်
 သွားလေတော့၏။ ဝါးရုံတောလေး တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သီလရှင်
 မလေးက `ဝါးရုံတောလေးဆုံးရင် တရားကျင့် ဆရာမလေးနဲ့ တွေ့ရမယ်
 `ဟုပြောပြီး ထွက်ခွါသွားလေ၏။

မောင်မိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝါးရုံတောကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့တော့၏။
 ဝါးရုံတော အဆုံးတွင် အဖြူရောင်ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးရှိပြီး ကျောက်
 တုံးပေါ်တွင် ကျောခိုင်းထိုင်နေသူကို ကြည့်ပြီး သူ၏ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်
 ခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ မိမိ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များ ရေစုန်ပျော
 သွားပေပြီ။ ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားသည် လူပတ်ကြောင်နှင့် မဟုတ်
 တော့ဘဲ ဗုဒ္ဓ၏ သမီးတော်ဘဝ ပြောင်းသွားချေပြီ။ ဆရာမလေးကို သူ၏
 ရင်ထဲရှိ ခံစားချက်များ ဖွင့်ပြောပြီး နှစ်ကိုယ်တူ ဘဝတည်ထောင်ရန်
 မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဆရာမလေးက မောင်မိုးကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး နောက်
 `မောင်မိုးရောက်လာပြီပေါ့၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အကောင်အထည်
 ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီထင်တယ်၊ သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့၊ သူဌေးကြီး ဖြစ်မှ ပြန်လာ
 ခဲ့မယ် ဆိုတာ ကျွန်မယုံပါတယ် `ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဆရာမ
 လေး လှိုင်ထိပ်ထားကို နှမြောတသဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး `ဆရာမ

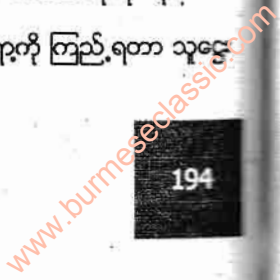

လေး တစ်သက်လုံး သီလရှင်ဘဝနဲ့ အရိုးထုတ် တော့မှာလား ။ ဟု
 မေးမြန်းလိုက်၏။ ဆရာမလေးက သက်ပြင်းချပြီး ။ တစ်သက်လုံးလည်း
 ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ တစ်ရက်တည်း၊ တစ်လတည်းလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊
 ဆရာမလေးဘဝက ဘာကိုမှ မရေရာပါဘူး။ လောကကြီးဆိုတာလည်း
 မရေရာတဲ့ သဘောတရားတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဆရာမလေး လူဝတ်
 ကြောင် ဘဝနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို နားမလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
 နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည် တိုင်အောင် နားမလည်နိုင်တဲ့ အတွက်
 သီလရှင်ဘဝ ပြောင်းပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ် ။ ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးက
 ဆရာမလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီး ။ သီလရှင်ဘဝနဲ့
 နားမလည်နိုင်ရင်ကော ။ ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဆရာမလေးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ။ သီလရှင်ဘဝနဲ့ နားမလည်နိုင်ရင်
 လူဝတ်ကြောင်ကို ပြန်ပြောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့.. အဲဒီနေ့ဟာ မရေရာဘူး။
 ဆယ်နှစ်..ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်မယ်၊အနှစ်၂၀ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်မယ်။ လောက
 ကြီးကိုက မရေရာတဲ့ လောကကြီးပဲ မဟုတ်လား ။ ဟုဆိုလိုက်လေရာ
 မောင်မိုး၏ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသယောင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။ သူ၏
 မျှော်လင့်ချက်များ ရေစုန်မျောရလေပြီ။ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်များလည်း

ပြီပျက်သွားလေပြီ။မောင်မိုးသည် ဆရာမလေးကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးကျောခိုင်းထွက်ခွါခဲ့၏။သူ၏ ကမ္ဘာ့ပြီပျက်သွားလေပြီ။

မောင်မိုးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာပြီးနောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်လေ၏။သူ၏ ဘဝမီးအိမ် သွေးဆေးသာမက နိုင်ငံရပ်ခြားမှကုန်ပစ္စည်းများကို ပြည်တွင်းသို့ တင်သွင်း ရောင်းချပြီး ဘဝ မီးအိမ်ကုန်တိုက်ကြီး ဖွင့်လှစ်ကာ ရောင်းချခဲ့လေ၏။ ထိုကြောင့် သူ၏ ဥစ္စာစီးပွားများ ဒီရေအလား တိုးတက်ခဲ့သော်လည်း လှိုင်ထိပ်ထားကိုသာ အစဉ်အမြဲ သတိရနေမိ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် တစ်နေ့နေ့ ပြန်လည်ဆုံ တွေ့လျှင် နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်လူးကာ ဘဝတစ်ခု တည်ထောင်မည် ဟု ရည်စူးထားခဲ့၏။ ယခု သူ၏ အိပ်မက်များ ပျက်ပြယ်သွားလေရာ မောင်မိုး အတွက် မျှော်လင့်ချက်မဲ့ သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိ၏။ ထိုကဲ့သို့ မောင်မိုး လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ နေပုံကို သတိပြုမိနေသော သူ၏မန်နေဂျာစိန်ဝင်းက ``ဆရာ အခုလို အလုပ်ထဲမှာ သဲကြီး မဲကြီး နှစ်ထားရုံနဲ့ ဆရာချစ်တဲ့သူ ကို မေ့လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး``ဟုပြောလေရာ မောင်မိုးသည် လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုသဖြင့် ``အဖြင့် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ`` ဟုမေးမြန်းလေ၏ မန်နေဂျာ စိန်ဝင်းက ``ဆရာ့ကို ကြည့်ရတာ သူငွေ

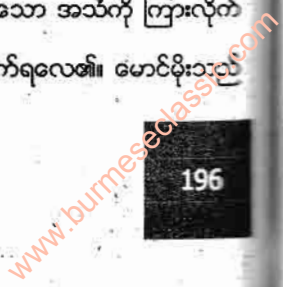
တစ်ယောက်နဲ့မတူဘူး။ သူဌေးဟာ သူဌေးနဲ့တူအောင် နေရမယ်။ သူဌေးနဲ့တူအောင် နေဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ထား။ ကျွန်တော် သူဌေးတော်တော်များများ ဆီမှာ မန်နေဂျာလုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတော့ သူဌေးတွေ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုစားတယ် ဆိုတာ သိတယ် ၊ ဟုဆိုလေရာ မောင်မိုးသည် သူ၏ ရင်ထဲရှိ ပူလောင်မှုများ ပြေပျောက်လိုစိတ်ဖြင့် မန်နေဂျာစိန်ဝင်း၏ စကားကို လက်ခံလိုက်လေ၏။ လှိုင်ထိပ်ထားကို သတိရလွမ်းဆွတ်နေသော ဝေဒနာသည် အလွန်ဆိုးဝါးလှ၏။

မန်နေဂျာစိန်ဝင်းသည် မောင်မိုးကို လူကုံထံများ ဝင်ထွက်သွားလာသော ကလပ်များ၊ ဟိုတယ်များ၊ ပွတ်သဘင်များသို့ပင် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ လွမ်းဆွတ် တမ်းတသော ဝေဒနာကို မေ့လျော့ပြီး လူကုံထံတို့၏ အသိုင်းအဝန်းတွင် ဝင်ဆန့်နှိုင်းအောင် ကြိုးစားနေလေ၏။ လူကုံထံများသည် မောင်မိုးကို သူဌေးသူကြွယ်မှန်းသိသဖြင့် ဂုဏ်ပကာ သန အလိုငှါ လာရောက် ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။ မောင်မိုးသည် လူကုံထံများကြား တွင် ဝင်ဆန့်နှိုင်းအောင် ကိုယ်စွမ်း ရှိသမျှ ကြိုးစားခဲ့လေ၏။ သို့သော် ကာလကြာရှည်သောအခါ၌ လူကုံထံ သူဌေးလောက၏ ဟန်ဆောင် ပကာသနများကို သူစိတ်ပျက်လာ၏။

ထိုသို့ကြီးစားရင်းမိန်းမချော မိန်းမလှများစွာနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။
 ထိုမိန်းမချောများသည် မောင်မိုးအား ဘဝမီးအိမ်ကုန်တိုက်ကြီး ပိုင်ရှင်
 သူဌေးလေးဦးမိုး အနေဖြင့် ဆက်ဆံကြလေ၏။ ထိုသို့သော မိန်းမချော
 မိန်းမလှ များစွာထဲမှ ခင်မမဆိုသော မိန်းမက မောင်မိုးကို အခွင့်အရေး
 များစွာပေးပြီး အမိဖမ်းရန်ကြိုးစားလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ မောင်မိုးသည်
 မာယာပရိယာယ် ကြွယ်သောခင်မမ၏မာယာပိုက်ကွန် အတွင်းသို့ သက်
 ဆင်းရလေ၏။ မောင်မိုးသည် ခင်မမနှင့် ဆုံတွေ့ခိုက် လှိုင်ထိပ်ထားကို
 မေ့လျော့သလိုရှိ၏။ ခင်မမသည် ယောက်ျားတစ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်
 မငြင်းဆန်နိုင်သောရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ပိုင်ဆိုင်လေ၏။

တစ်ညသည့် မောင်မိုးသည် အိပ်လို့ မပျော်နိုင်ဘဲ ခင်မမကို နောက် တစ်
 နေ့ ချစ်ခွင့်ပန်ပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးခြိမ်းသံများကြားရပြီး မိုးများသည်းထန်ကာ ရွာကျ
 လာ၏။ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်ပြီး မိုးကြိုးများလည်း ပစ်ချလေ၏။
 မောင်မိုးသည်လေကြီးမိုးကြီး ကျနေသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ
 ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံရံနံ့ထဲမှ ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားလိုက်
 ရပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကျကွဲသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။ မောင်မိုးသည်

ခြံဝန်းထဲရှိ ပြိုလဲသံကြီးကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ ခြံဝန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မိုးတိတ်သွားပြီး မိုးဖွဲလေးသာ ကျနေလေ၏။ မောင်မိုး ခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘဝမီးအိမ်ရှုပ်ထု ပြိုလဲကျနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဘဝမီးအိမ်ကျောက်ရှုပ်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော မီးအိမ်လေးသည်မြေပေါ်သို့ ပျက်ကျပြီး ကွဲကြေနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ မောင်မိုးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ၏နှုတ်မှ `ဘဝမီးအိမ်.. ပြိုလဲသွားပြီ၊ ဘဝမီးအိမ်.. ပြိုလဲသွားပြီ` ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်လိုက်သလိုလည်း ခံစားနေလေ၏။ သူ၏ဘဝသည် နှစ်ပေါင်းများစွာအကျဉ်းကျနေရာက လွတ်မြောက်လာသလိုလည်း ခံစားရလေ၏။ ထိုပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖြေရှာမရခဲ့သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်၏ အဖြေကို ရှာတွေ့နေလေ၏။ သူ၏ ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ မွန်းကြပ်မှုများလည်း ပြေပျောက်သွားသလိုခံစားလိုက်ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် `ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ လောကကို နားလည်လိုက်သလိုပဲ၊ အနှစ်ကို မြင်လိုက်တော့ အကာဟာ တန်ဖိုး မရှိတော့သလိုပဲ... လူကုံထံများနှင့် ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။ လူကုံထံ စိတ်ဝင်အောင်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းပြီး လူကုံထံတို့ ခံစားအပ်သော လောကစည်းစိမ် တို့ကိုခံစားခဲ့၏။

အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်၊ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွား
 ရောက်ပြီး လောကစည်းစိမ်အမျိုးမျိုးကို ခံစားခဲ့ကြ၏။ ကာလများစွာ ကြာ
 ရှည်သောအခါ ထိုအရာများနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိတော့သလို
 ခံစားရ၏။ ထိုအရာများကို တဖြည်းဖြည်း အတုအယောင်များဟု ထင်မြင်
 လာမိ၏။ ထိုသူများနှင့် အနီးဆုံးမှာ နေသော်လည်း အဝေးဆုံးသို့ ရောက်
 နေသည်ဟု ခံစားရလေ၏။ သူသည် သူဌေးတစ်ဦးဘဝကို ငြီးငွေ့လာ၏။
 စည်းစိမ် ဥစ္စာများကို ခံစားပါများလာသောအခါ ငြီးငွေ့လာ၏။

မောင်မိုးသည် လူကံထံ လောကတွင် ပျော်ရွှင်နိုင်အောင် နောက်ဆုံး
 ကုစားချက်အနေဖြင့် ခင်မမကို လက်ထပ်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်၏။
 ခင်မမကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် လူကံထံ လောကတွင် ပျော်ရွှင်မည်ဟု
 ထင်မြင်နေလေတော့၏။ ယခုတော့ ခင်မမနှင့် မေါင်းသင်းလိုစိတ် မရှိ
 တော့ချေ။ ခင်မမနှင့် လက်ထပ်သည်တိုင် လူကံထံလောက၌ ပျော်ရွှင်
 မည် မဟုတ်ဟု ထင်မြင်နေမိ၏။ သူသည် လူကံထံ လောကမှ ထွက်
 ပြေးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုကြောင့် ကားရုံအတွင်းသို့ ဝင်ကာ
 ကားကို စက်နိုးပြီး မောင်းထွက်လိုက်လေ၏။ ဒရပ်မသည် အိပ်ချင် မူးတူး
 ဖြင့် ညကြီးအချိန်မတော် ကားမောင်းထွက်လာသော မောင်မိုးကို ခြံလာခဲ့

www.burmeseclassic.com

ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ မောင်မိုးသည် လူကုံထံလောကကို ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မောင်မိုးသည်ကားကို ဦးတည်ချက် မရှိဘဲ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ကားဆီကုန်သည် နေရာတွင် ထိုးရပ်ပြီး အိပ်စက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဆီကို ရှာဖွေပြီး ရှေ့ခရီးကို ဆက်လေ၏။ ထိုသို့ ဦးတည်ရာမဲ့ သွားလာ ရင်း ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ မောင်မိုး၏ ကားသည် ရှမ်း ပြည်တောင်ပိုင်း တစ်နေရာ၌ ကားဘီးပေါက် သွားလေ၏။ ကားဘီးလဲရန် အပိုဘီးကိုကြည့်လိုက်ရာ အပိုဘီးမှာလည်း ပေါက်နေသဖြင့် ကားဘီး လဲရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ အကူအညီ ပေးမည် ကားကို စောင့်နေလေ၏။ သို့သော်အတန်ကြာသည်အထိ ကားကြုံမတွေ့ရချေ။ ညနေစောင်း အချိန်ဖြစ်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင် လျော့နည်းလာသော် လည်း မိမိ၏ စိတ်ထဲတွင် ပူပင်သောကများ ကင်းဝေးပြီး စိတ်အေး လက် အေး ဖြစ်နေလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာသဖြင့် ကားထဲတွင် စားစရာ ရှာဖွေလေရာ မည်သည့် စားစရာမှ မကျန်ရှိတော့ ချေ။ မောင်မိုးသည် ကားကြုံ မတွေ့သဖြင့် ထိုနေရာ၌ ညအိပ်ရမလို ဖြစ် နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားလမ်းနံဘေးချောက်အနီးရှိ လမ်းကလေး

မှ အသက်ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်သုံးဦး ရောက်လာပြီး မောင်မိုးကို ရှိသာစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဦးလေး...ကားပျက်နေတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ `ဟုမေးမြန်းလေရာ မောင်မိုးက `ဦးလေးကားဘီးပေါက်သွားလို့ကွ၊ လဲစရာ ဘီးအပိုကလည်း ပေါက်နေတော့ မနက်ညမှ ကားကြုံလိုက်ပြီး ပြင်ရမယ် `ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကလေးတစ်ဦးက `ဒါဆိုရင် ဦးလေးဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်အိပ်ပါ။ ဒီမှာ အိပ်ရင် ရာသီဥတု သိပ်အေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ဦးလေး ညစာစားလို့လဲ ရပါတယ် `ဟုပြောလိုက်လေရာ မောင်မိုးသည် ကလေးများအနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကလေးများသည် မောင်မိုးအားချောက်နံ့ဘေးရှိ လမ်းလေးမှ တောင်အောက်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ တောင်အောက်တွင် တသွင်သွင် စီးနေသော စမ်းချောင်းလေးရှိပြီး မျက်ခင်းစိမ်းများရှိသော မြေပြန့်လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ခြံကျယ်ပြီး တစ်ခြံရှိပြီး ထိုခြံကြီး၏ အလယ်တွင် သစ်လုံးအိမ်တစ်လုံးရှိနေ၏။ ထိုခြံကြီး၏ ထိပ်ရှိ ကျွန်းသားဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဖြင့် ရေးထားသော ဘဝမီးအိမ်ဆိုသောအမည်ကို ကြည့်ပြီး မောင်မိုး လွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ၏။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီး အောက်တွင် မီးအိမ်တစ်လုံးကိုလည်း ရှိတ်ဆွဲထားလေ၏။ မောင်မိုးသည် ဘဝမီးအိမ် ..ဘဝမီးအိမ် ဆိုပါလားဟု ဘာအံ့

တဖြဲ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကလေးတစ်ဦးက ``ကျွန်တော်တို့ ဒီဘဝမီးအိမ် ခြံကြီးထဲမှာ ဆရာမလေးနဲ့ အတူနေကြတယ်`` ဟုဆိုလိုက် ရာ မောင်မိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ``ဆရာမလေး..ဟုတ်လား..ဘယ်က ဆရာမလေးလဲ`` ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကလေးတစ်ဦးက ``ဦးလေး ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို ဆရာမလေးကို ကျွန်တော်တို့ သတင်းပို့ ပြီးပါပြီ။ စမ်းချောင်းလေး နံဘေးမှာ ဆရာမလေး ရှိတယ်ဦးလေး ဆရာမ လေးနဲ့ သွားတွေလိုက်ပါ`` ဟုဆိုကာ မောင်မိုးကို တစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်လေ၏။ မောင်မိုးသည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှသော အရပ်ဒေသတွင် ခြံကြီးအမည်ကို ဘဝမီးအိမ် ဟုပေးပြီး ကလေးများနှင့် အတူနေသော ဆရာမလေးကို လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

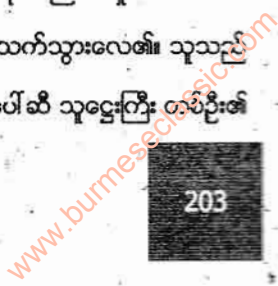
မောင်မိုးသည် စမ်းချောင်းလေးနံဘေးသို့ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လှမ်း သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ စမ်းချောင်းလေးကို မျက်နှာပြုပြီး ထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍန်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် အဖြူ ရောင် ဝတ်စုံဝတ်မိန်းမ၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြီး သေချာစွာ ကြည့် လိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် လှိုင်ထိပ်ထားနှင့် လွန်စွာ ဆင်တူနေသဖြင့်

“လှိုင်ထိပ်ထား..လှိုင်ထိပ်ထား..မဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩ မေးမြန်းလိုက်လေရာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်မိန်းမက “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ လှိုင်ထိပ်ထားပါ။ အံ့ဩစရာ တောင်းလိုက်တာ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လူသူ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းတဲ့ အရပ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံကြတယ်နော်”

“ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက အံ့ဩလွန်းသဖြင့် “လှိုင်ထိပ်ထားက သီလရှင်ဘဝက ထွက်လိုက်တယ်နော်” ဟုဆိုလိုက်ရာ လှိုင်ထိပ်ထားက စမ်းချောင်းလေးကို ငေးကြည့်လိုက်ပြီး “ဟုတ်ပါတယ် အစတုန်းက ကျွန်မ သီလရှင်ဝတ်လိုက်ရင် မရှင်းလင်းတဲ့ ပုတ္တရဲ့ အဖြေတစ်ပုဒ်ကို ရှာတွေ့မယ်လို့ ထင်မြင်ခဲ့တယ်၊ တကယ်ကျတော့ ပုတ္တရဲ့ အဖြေကို ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ဘူး၊ အပေါ်ယံဝတ်စုံ ပြောင်းလဲလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်မ အတွက် ဘာမှ ထူးမသွားခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မဟာ အဖြေ မရှိတဲ့ ပုတ္တကို ရှာနေသလိုပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ အရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် ပြေးလွှားနေသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးသိလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် အချိန်မနှောင်းသေးဘူးလို့ သိလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သီလရှင်ဆရာမကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး သီလရှင်ဘဝက ထွက်လိုက်တယ်၊ သီလရှင်ဘဝက ထွက်ပြီး ကျွန်မ မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွား နေခဲ့တယ်၊ အများဆုံးသွား ဖြစ်တာက မြန်မာပြည်အနှံ့က ဘုရားတွေပဲ၊ ဒီလိုနဲ့

www.burmeseclassic.com

မြစ်ဆိပ်တစ်ခုကို ရောက်တော့ မြစ်ဆိပ်မှာဈေးရောင်းနေတဲ့ ကလေးတွေ
 ရဲ့ ဘဝကို ကျွန်မ စာနာသနား သွားမိတယ်။ ဒါကြောင့် မြစ်ဆိပ်မှာ သူတို့
 နဲ့အတူဈေးရောင်းပြီးနေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝကိုအနီးကပ်
 မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာ ရိပ်စားမိခဲ့တယ်။
 တကယ်တော့ မွေကို မရှာနိုင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ ဘဝတွေ အေးချမ်း
 သာယာဖို့ အရေးကြီးတာ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ဘဝတွေ အေးချမ်း
 သာယာမှ မွေလမ်းကို တက်လှမ်းနိုင်မှာပါ။ သာယာလှပတဲ့ လူ့ဘောင်ရှိဖို့
 လိုအပ်တယ်လို့ ချစ်မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဘဝကို သာယာလှပတဲ့
 လူ့ဘောင်လောက အတွက် မြှုပ်နှံလိုက်ပါပြီ။ ဒီဘဝမီးအိမ်ခြံကြီးထဲမှာ
 ကျွန်မနဲ့အတူ မိဘမဲ့ကလေး အယောက်ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်။ သူတို့
 လေးတွေကို ကျွန်မ စာသင်ပေးတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာ
 လည်းသင်ပေးတယ်။ တစ်နေ့ သူတို့လေးတွေ ပြည်စုံတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ
 ကိုယ်စား လူ့လောကကြီးထဲ ဘဝမီးအိမ်တွေ အဖြစ် ပို့လွှတ်လိုက်မှာပါ။
 သူတို့လေးတွေဟာ လူ့ဘုံလောကအတွက် မီးအိမ်လေးတွေ အများကြီး
 ထွန်းညှိပေးနိုင်မှာပါ ။ ဟုပြောလေ၏။ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထား၏
 စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် အလွန်နှစ်သက်သွားလေ၏။ သူသည်
 စည်းစိမ် ချမ်းသာများ ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီး ရေပေါ်ဆီ သူဌေးကြီး တစ်ဦး၏

ရင်ထဲတွင် ပိုမို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထား
 ၏မျက်နှာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ကြည့်ရှင်း `ကျုပ် ရှာဖွေနေတဲ့ အရာကို
 မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြီ။ လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ ဘဝက ကျုပ်မျှော်လင့်
 ထားတဲ့ဘဝပဲ။ ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းတယ်။ ရင်ခုန်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။
 ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စရာလည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လှိုင်ထိပ်ထားနဲ့
 အတူတူ ဘဝမီးအိမ် ထွန်းညှိ ခွင့်ပေးပါ `ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေ၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တဟားဟား... ရယ်မောလိုက်သော
 အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာ
 ဦးဖိုးဘကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ဆရာဦးဖိုးဘကို
 တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး `ဦးလေး...မတွေ့ရတာ
 ကြာပြီဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ဦးလေး ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ ကျုပ်
 မှန်းချက်ပန်းတိုင်အောင်မြင်ခဲ့ပြီဗျ `ဟုဆိုလိုက်ရာဦးဖိုးဘက `မင်းဘဝ
 မီးအိမ် `သူဌေးကြီး ဖြစ်နေတာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ သူဌေးဖြစ်တာ ဘာ
 ဆန်းလို့လဲ။ ငါကဆရာမလေးကို ကူညီပြီး ဘဝမီးအိမ် ထွန်းညှိပေးနေ
 တာကွာ။ မင်းလည်းငါနဲ့အတူ ဘဝမီးအိမ် အဖြစ် ခံယူလိုက်ရင် ပိုပြီးပြည်စုံ
 သွားမှာပါကွာ။ မင်းကို.. ငါတစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား။ ဘဝ
 မီးအိမ်တွေဖြစ်မှ အများအကျိုးကို သယ်ပိုးဖို့ ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြမယ်ဆို

ရင်ထဲတွင် ပိုမို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ မောင်မိုးသည် လှိုင်ထိပ်ထား
 ၏မျက်နှာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ကြည့်ရှင်း `ကျုပ် ရှာဖွေနေတဲ့ အရာကို
 မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြီ။ လှိုင်ထိပ်ထားရဲ့ ဘဝက ကျုပ်မျှော်လင့်
 ထားတဲ့ဘဝပဲ။ ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းတယ်။ ရင်ခုန်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။
 ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စရာလည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လှိုင်ထိပ်ထားနဲ့
 အတူတူ ဘဝမီးအိမ် ထွန်းညှီ ခွင့်ပေးပါ `ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေ၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တဟားဟား.. ရယ်မောလိုက်သော
 အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာ
 ဦးဖိုးဘကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မောင်မိုးသည် သူ၏ဆရာဦးဖိုးဘကို
 တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး `ဦးလေး..မတွေ့ရတာ
 ကြာပြီဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ဦးလေး ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ ကျုပ်
 မှန်းချက်ပန်းတိုင်အောင်မြင်ခဲ့ပြီဗျ `ဟုဆိုလိုက်ရာဦးဖိုးဘက `မင်းဘဝ
 မီးအိမ် `သူဌေးကြီး ဖြစ်နေတာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ သူဌေးဖြစ်တာ ဘာ
 ဆန်းလို့လဲ။ ငါကဆရာမလေးကို ကူညီပြီး ဘဝမီးအိမ် ထွန်းညှီပေးနေ
 တာကွာ။ မင်းလည်းငါနဲ့အတူ ဘဝမီးအိမ် အဖြစ် ခံယူလိုက်ရင် ပိုပြီးပြည်စုံ
 သွားမှာပါကွာ။ မင်းကို.. ငါတစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား။ ဘဝ
 မီးအိမ်တွေဖြစ်မှ အများအကျိုးကို သယ်ပိုးဖို့ ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြမယ်ဆို

တာကိုလေ ``ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ``မှတ်မိတာ ပေါ့ဗျာ၊ ဦးလေးက အရာရာကို ကြိုတင်ပြီး သိမြင်နေတယ်နော် ``ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမလေး လှိုင်ထိပ်ထားက ဝင်ရောက်ပြီး ``သာယာလှပတဲ့ လူ့ဘောင်လောကကြီး ဖြစ်ဖို့ ဘဝမီး အိမ်တွေ အများကြီးလိုပါတယ်ရှင်၊ ဘဝမီးအိမ်တွေ အများကြီးရှိလေ လူ့ဘောင်လောကကြီး သာယာလေပါပဲ ကမ္ဘာ့လောကကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာဖို့ ဘဝမီးအိမ်တွေ အများကြီး ထွန်းညှိကြပါစို့ရှင်ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်မိုးနှင့် ဦးဖိုးဘက သံပြိုင် ``ဘဝမီးအိမ်တွေ ထွန်းညှိကြမယ်`` ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

မည်သည် အရာမျှ သိမ်းပိုက်မထားသော

မင်းမြတ်သူရ